

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FIRST FLIGHT, FINAL FALL

*Sometimes...
scoring is the
easy part.*

C.W. FARNSWORTH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

FIRST FLIGHT, FINAL FALL

C.W. FARN SWO RTH

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir , bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı Okay Creations tarafından yapılmıştır

Eğer yaptığımız işi seviyorsanız, bu fedakarlık değildir.

MIA HAMM

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Sonsöz](#)

[Tüm Yanlış Oyunlar Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca C.W. Farnsworth tarafından](#)

ILK UÇUŞ, SON DÜŞÜŞ

C.W. FARNSWORTH

PROLOGUE

Kırık parçalardaki güzelliği bul. Annem bana hep bunu söylerdi. Babam alay eder ve hayatın başarılarla ilgili olduğunu söylerdi, güzelliklerle değil.

iki ideolojideki temel farklılık göz önüne alındığında, evliliklerinin muhteşem bir şekilde çökmesi büyük bir sürpriz değil, ancak beş yaşındaki ben, ilk futbol maçına iki ebeveynle çıkmayı ve eve tek ebeveynle dönmeyi beklemiyordum.

Belki de bundan sonra bu nefret etmeliydim; siyah beyaz topu ilk kez kaleye vurduğum saatlerde, annemin o anda şehir sınırlarının dışına doğru hızla çıkmakta olduğundan habersiz bir şekilde gerçekleşen kayıplar için ona kızmalıyım.

Ben tam tersini yaptım.

Futbol *dışında* her şeyi kapattım.

Üç kişilik bir aile olduktan sonra, ablam Hallie arkadaşlar, erkekler ve okul gibi normal şeylere geri çekildi.

Babam alkol, çılgınca çalışma saatleri ve yarı yaşındaki kadınlarla bir dizi kaçamak gibi yıkıcı şeylere çekildi. Ben futbol oynadım.

Eğer öğretmenlerim babama , muhtemelen futbola olan takıntımın sağlıksız olduğuna dair endişelerini aktarırlardı. Çalışma kâğıtlarımın kenarlarına pas çizdiğimi ve ders sırasında bu sporun efsaneleri hakkında biyografiler okuduğumu.

Koçlarım babama ulaşabilselerdi, muhtemelen ona yığınla doğal yeteneğim ve Energizer Bunny'yi utandıracak bir iş ahlakım olduğunu söylerlerdi.

Bunun yerine öğretmenlerime omuz silktim ve koçlarıma hala üzerinde çalışmam gereken şeyleri anlattım.

Annem gitmeden önce, kulağa cesur geldiği için bana Saylor adını verdiğini söylerdi.

Korkusuz.

Cesur.

Bana bıraktığı tek şey buydu ve bunu çok önemsedim.

Hallie'nin vermek gerekirse, annemizin gerçek, babamızın mecazi ayrılışının bıraktığı boşluğu çalıştı.

Yine de, hem altı yaş farkımız hem de zıt kişiliklerimiz nedeniyle hiçbir zaman yakın olmadık.

Ve sadece Hallie değildi. Kimseyi içeri almadım. Ne birçok arkadaşımı, ne futbol takım arkadaşlarımı, ne de tribünlerin altında öpüştüğüm çocukları.

Hiç istemedim.

Ona kadar.

BİRİNCİ BÖLÜM

Konuşmadan önce düşünmeme eğilimindeyim.

"Sarı gerçekten senin rengin değil Anne," diyorum kızıl saçlı ev arkadaşşıma, sağ tarafımdaki açıklıktan mutfağa girerken. "Kırmızı ve sarı sadece sosisli sandviçte bir araya ."

Anne buzdolabından sert bir maden suyu alırken gözlerini deviriyor.

"Kaltaklık yapma Saylor," diye azarlıyor Cressida. Beni azarlarken krema sürdüğü çikolatalı pastadan başını kaldırmıyor.

En iyi şekilde çoklu görev.

"Saylor'ın elinde değil. Bu onun varsayılan ayarı," diyor en iyi arkadaşım ve yardımcı kaptan Emma Watkins, bu gece hangi iğrenç kokteyli hazırladıysa karıştırırken.

Emma'yı tersledim. "Sadece dürüst davranıyorum," diye karşılık veriyorum mutfak tezgâhındaki , çıplak ayaklarımı kasap bloğunun altındaki dolaba vururken. Vücudum aşırı enerjiyle dolup taşıyor. Günlük koşumu en son üç ay önce, kış tatilinin başlamasından hemen önce çıkan kar fırtınası yüzünden kaçırmıştım.

Keşke bugünün suçlusu aşırı hava koşulları olsaydı. Bunun yerine, babamın beklenmedik ve ardından ablam Hallie'nin, annemizin tek başına mecazi gün batımına doğru uzaklaşmasından on altı yıl sonra babamızın yeniden evleneceği haberine uygun şekilde yanıt vermediğim pek çok yolu ayrıntılarıyla anlattığı yarım saatlik bir ders vardı.

Aslında, ders muhtemelen yanlış kelime.

Hallie, benim cansız "tamam" ımın babamızın umduğu şey olmadığını açıkça belirtti, ancak konuşmamızın çoğu, babamızın nihayet kendisi kadar sıkıcı , yaşına uygun, istikrarlı bir kadınla yuva kurmasının ne kadar harika anlatıyordu. Tırnaklarımı sakız pambesine boyarken ve dizüstü bilgisayarımda sosyal medyada gezinirken son sıfatı -sıkıcı- zihnime ekledim. Hallie'nin sekiz aylık hamile olduğu gerçeği olmasaydı bu sohbete hiç girmezdim bile. Çok endişelidir ve onu erken doğuma göndermenin vicdan azabını yaşamak istemedim.

"Boş ver onu Anne. Kötü bir gün geçiriyor ve sarhoş," diye açıklıyor Cressida, her zamanki gibi işleri - kelimenin tam anlamıyla çikolata kreması sürerken.

Omuz silkiyorum çünkü ikisi doğru. Bu, *parlak* sarı üst konusunda anlamına gelmiyor ama bu konuya girecek kadar da umurumda değil. Bu gece hangi takım kaptanını buraya getireceğim gibi endişelenmem gereken başka şeyler var. Anne iç tartışmamı böldüğünde lacrosse ya da hokeye karar vermiştim.

"Kötü bir gün mü? Kutlama yaptığımı sanıyordum, Saylor?"

Yine omuz silkiyorum. Coşkulu bir sabahın sinirli bir öğleden sonraya hızlı geçişime neyin sebep olduğunu paylaşmaya ilgim yok. Lancaster Üniversitesi'nin kadın futbol takımında ailesinden biri maça gelmemiş tek oyuncu olduğum için, eminim takım arkadaşlarımın hepsi çocukluğumun pek çoğunun hafife aldığı gibi pastoral bir beyaz kale-çit-altın-retrieveer yetiştirme dönemi olmadığını tahmin etmiştir. Lancaster'a en güzel yanı, ebeveynlik konusundaki eksikliğimle ilgili sempatik bakışları nihayet geride bırakmaktı. Parçalanmış ailemi en iyi arkadaşlarımla bile tartışacak durumda . Bu ya acınası bakışlara ve garip özürlere ya da Hallie'nin bana söylediği amatör aile terapisti cümlelerine yol açacak.

"O kadar da büyük bir değil. Gireceğimi biliyordum." Üçüncü bir kadeh cin içtim. Dokunduğum tek likör bu.

Küstah sözlerim biraz abartılı. Kendime güveniyordum elbette ama Scholenberg dünyanın en seçkin eğitim kampı. Sadece Amerika Birleşik Devletleri'ndeki değil, dünyanın dört bir yanındaki en iyi üniversite çağındaki oyuncularla kabul edilmek için yarışıyordum. Davet edilmek bir onurdur, kaçınılmaz bir sonuç değildir; Emma, Cressida ve Annein de çok iyi bildiği bir şey.

Emma viskiyi ölçerken alay ediyor.

"İki Amerikalıyı kabul etmediler mi?" Anne devam ederek soruyor. Hiçbir zaman düşmanlığı körükleyen biri olmadı ve benimle tanışan herkes gibi o da bir şey hakkında konuşmak istemiyorsam konuşmayacağımı bilir. Nokta.

"Evet," diye cevap veriyorum, "Ellie Anderson da girdi."

Cressida, "Bu bir sürpriz," diyor. "Ben Cotes ya da Stevens'ı beklerdim."

"Ellie'nin bağlantıları var," diye cevap veriyorum. "Amcası Kluvberg'in yardımcı antrenörü."

Emma ananas suyu kutusunu buzdolabına geri koyarken, "Bu iş görür," diyor. *Viski ile mi? İğrenç.* "Onların sahasında oynayacağına inanamıyorum."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. Scholenberg'e katılmanın cazibesi sadece ayrıcalık ya da prestij değil. Kamp aynı zamanda dünyanın en ünlü sahasında, FC Kluvberg'in evinde oynama fırsatı da sunuyor.

Emma, "Duvarımda tam anlamıyla bir posteri var," diye devam ediyor.

"Hayır, duvarınızda Adler Beck'in bir posteri var" diye düzeltiyorum, başımı üst dolaba yaslayarak mutfak tavanımızı lekeleyen sıvadaki çatlakları inceleyebiliyorum.

"Ama bilerek onun sahadaki fotoğrafını seçtim, 'En Seksi Sporcular' kapağındaki üstsüz fotoğrafını değil." "Çok büyüksün."

Anne yorumuma gülüyor ve Emma iğrenç içkisini yudumlarken gözlerini deviriyor.

"Tamam, hadi gidelim," diyor Cressida, artık boş olan kâseyi ve spatulayı lavaboya bırakarak. "Pasta bitti." "Bunun yarına kadar yetişeceğini düşünmen çok hoş," diyorum tavana.

"Saylor, yemin ederim, eğer sen..."

Emma gülüyor. "Cress, geriye bir şey kalmasını istiyorsan bunu saklamalısın."

"Tek ihtiyacım olan Saylor'ın-"

"Hey!" Bu sefer araya giren benim. "O şeyi yiyen *ben* değilim, tamam mı?"

Cressida, "Ama geceleyen misafirlerinize unlu mamullerin nerede olduğunu söyleyen sizsiniz," . "Gece misafirleri mi?" Emma homurdanıyor. "Onlar onun erkek oyuncakları."

Emma'yı görmezden geliyorum. "Onlara nerede olduklarını söylemiyorum. Açlar ve-" "Onları için şekerleri kullanıyor," diye araya giriyor Anne.

"İşte üç orgazm için bir kek," diye ekliyor Emma hınzır bir sırıtışla.

Üç orgazm bu kampüsteki çoğu erkeğin yeteneğini abartıyor, ama ben öyle demiyorum.

Bakışlarım mutfağın köşesinden birkaç adım ötede uzanan sivri çizgide sabit kalıyor. *Muhtemelen orada olmamalıydı, değil mi?* ikinci sınıfta bu evi tuttuk, yurt yaşamından kaçmak için o kadar ki baktığımız ilk yer için bir kira kontratı imzaladık ve sonra üçüncü sınıfta diğer seçenekleri araştırmak için çok tembeldik. Koloni tarzı yapı amacına hizmet ediyor: dersler, antrenmanlar, oyunlar ve partiler arasında kalabileceğimiz bir yer.

Bir kadeh daha içiyorum ve açık mavi elbisemi kalçalarımın bir kısmını örtecek şekilde ayarlayarak mutfak tezgahından kayıyorum. Bu, Connecticut'ın kıştan farksız bahar versiyonunda bir kardeşlik partisinden ziyade yazın plajda barbekü yapmaya daha uygun bir kıyafet. Lancaster ülkenin en iyi futbol programı olarak gösterilmeseydi, üniversite yıllarımda kesinlikle Güney'de kalırdım. *İstedığınız hava için giyinmek* benim gardırop sloganım haline geldi.

Sarı saçlarımı bir omzumun üzerinden atarak, "Hazır," diye anons ediyorum.

Emma viski ve ananas karışımından ikinci bir partiyi sabah antrenmanına kahve taşımak için kullandığımız seyahat kupalarından birine döküyor ve üstüne bir kapak kapatıyor. "Ben de."

Fincandan yayılan koku karşısında burnumu kırıstırarak, "Onu yıkamayı unutma," diyorum. "Bu partiden döndüğümüzde yapacağım ilk şey," diye cevap veriyor Emma ve bana sakarin bir gülümseme gönderiyor.

Gözlerimi deviriyorum. Emma arkasında bir çeşit kalıntı bırakmadan hiçbir şeyi yıkayamamasıyla ünlüdür. Bu yüzden geri kalanımız diğer ev işlerini dönüşümlü olarak yaparken o sürekli çöp görevine atanıyor.

Bu gece ev sahipliği yapan kardeşlik evine kısa bir yürüyüş . Çeşitli Yunan harflerini ve kimin hangi kardeşlik veya kız öğrenci birliğine ait olduğunu takip zahmetine hiç girmedim. Gitmek istediğim partilere giderim ve futbol takımının geri kalanı tarafından takip edilme eğilimindeyim. Ülkedeki en iyi kadın oyuncu adayı olmak, daha kampüse adımımı atmadan kadın futbolunu takip az sayıdaki kişi arasında bana bir şöhret kazandırdı.

Geçtiğimiz iki buçuk yıl boyunca saha içi ve saha dışında yaptığım maskaralıklar şöhretime şöhret kattı. Lancaster'a ulusal şampiyonluk kazandırmak da öyle.

Biz kardeşlik evine yaklaşırken sarhoş öğrenciler dökülüyor, birçoğu gülüyor ve . Mart ayındayız - dışarıda gönüllü olarak vakit geçirmek için çok soğuk. Yine de kimse sarhoş insanların akıllıca kararlar verdiğini söylemedi. Ve evin içine girdiğimizde, dışarı çıkma eğilimini bir şekilde anlıyorum. Zeminin her santimetrekaresi ayaklarla kaplı ya da insanlar etrafta parke üzerinde sıçrayan atılmış bardaklarla dolu. Ter ve dökülmüş bira kokusu havada ağır ağır asılı duruyor. Anne manzara karşısında iç geçiriyor ama ben sırıtıyorum, tatlı kokulu dumanla birlikte etrafta dönen coşkulu enerjiden besleniyorum.

Bana bağırırları ve önerileri duymazdan gelerek mutfığa doğru ilerliyorum. Erkeklerin bana gösterdiği ilgiye uzun zaman önce alışmıştım - bunu kendi yararına nasıl kullanacağımı anladığım zaman.

zaten çakırkeyif üniversite öğrencileriyle dolu olan mutfığa adım atar atmaz Jason Williams'ın gözleri parlıyor. "Evet! Parti geldi!"

"Ve bu gece çok formda," diye yanıtlıyor Emma. "Sen... ne? Dört shot mı içtin Scott?" "Tropikal çamurunu iç ve içkilerimi saymayı bırak Watkins," diye karşılık veriyorum.

Jason Emma'ya sorgulayıcı bir bakış atar.

Emma iç çeker. "Havasında değil."

"Merhaba, ben buradayım!" Ucuz içki çeşitleriyle kaplı tezgâha doğru ilerliyorum. İnsanlar yolumdan dağılıyor. "Bu gece cin yok mu? Cin olmadığı sürece geri gelmeyeceğimi söylemiştim Williams!" Sınırlı seçenekleri incelerken sesleniyorum.

Jason iç ve tam önümde duran etiketli cam şişelerden birini alıyor, bu aslında cin. Muhtemelen içindekileri içmemem gerektiğine dair bir işaret; dikkate almadığım bir uyarı. Emma haklı; havamdayım.

"Üzgünüm Saylor," diyor. "Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum."

Plastik bir bardağa bol cin koyuyorum yarım yamalak kokteyl denemesi olarak buzdolabında bulduğum zencefilli gazozu ekliyorum. "Ne için üzgünsün?"

"Alman kampı mı? Bugün haber aldınız, değil mi?"

"Evet."

"Dünyanın en rekabetçi futbol -ya futbol, her neyse- programı olduğunu biliyorsunuz. Düşünüldüğün için bile onur duymalısın."

Homurdanıyorum. *Dikkate alındığım için onur duyduğun mu?* "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki kabul edildim. Ulusal sıralamada birinciyim." Dolu plastik bardağı kaldırarak, "Lanet Almanlara!" diye bağıriyorum. Gazlı sıvının bir kısmı bardağın kenarından sıçrayıp parmaklarımdan aşağı damlıyor ve umursamadığım yapışkan bir pislik oluşturuyor. İçmeye erken başlayan tek kişi ben değilim, bu yüzden kadeh kaldırmam içten alkışlarla karşılanıyor. Yankılanan tepkiden memnun, büyük bir yudum alıyorum.

"Bekle, sen mi yaptın? O zaman neden..." Onu Emma ve Cressida ile bırakıp Anne'in birkaç adım ötede durduğu yere doğru ilerlerken Jason'ın sesi kesiliyor.

"Hangisine bakıyorsun?" Annesoruyorum, yanındaki tezgâha yaslanırken kolunu yumuşak bir şekilde dürtüyorum. Biriyle mesajlaşıyormuş görünme çabasını bir kenara bırakıp bana bakıyor, mutfak masasının üzerinde derme çatma bir bowling salonu kurmuş beyzbol oyuncularına bakmıyor. pinpon topuyla boş bir cam bira şişesini devirmeye çalışmasını izlerken sırtıyıyorum. Evet, fizik konusunda iyi şanslar dostum.

Anne telefonunu dar kotunun arka cebine sokuyor. "Ben ikna olmadım." "İkna edici." İçkimden bir yudum alıyorum. "Eğer sadece-"

"Hannah Mason." "Hadi

ama! Bu değil-"

"Hannah Mason, Saylor!"

"Hâlâ bu konuyu açtığına inanamıyorum. Üç yıl önceydi!" "Ve *hala* tek bir mezuniyet maçına bile gelmedi," diye yanıtlıyor Anne.

"Bu benim hatam değil. Trey'le ilgileniyordu ve ben de bunu gerçekleştirdim. Ondan sonra ne olduysa benim suçum değil."

Anne, "'Gerçekleşmesini sağladım' kısmı beni endişelendiriyor," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. Birinci sınıfta takım kaptanımız Lancaster'ın oyun kurucusu Trey Johnson'a kafayı takmıştı. Bu bilgiyi onunla paylaştım. Çoğu üniversite ilişkisi gibi, onların ilişkisi de sıcak, hızlı ve bitti. Kısa süren aşklarını başlattığım için hiçbir övgü almadım ve Trey onun yerine benimle takılmaya çalışarak kaçamaklarını bitirdiğinde tüm suçu üstlendim.

"Saylor!" Futbol takımında ikinci sınıf öğrencisi olan Natalie bana doğru zıplıyor.

"N'aber Nat?" Daha önce hangi adama baktığını anlayabilmek için Anne'e çevresel görüşümde göz kulak olarak soruyorum.

"Scholenberg'e girdiğini duydum! Bu inanılmaz! Yani, herkes kazanacağını biliyordu ama..."

Onun heyecanlı gevezeliklerini duymazdan gelirken biraz gülüyorum. Belalı futbol yeteneklerim ve Lancaster'ın en seksi erkekleriyle yaşadığım bir dizi tek gecelik ilişki, futbol takım arkadaşlarım arasında, kusana kadar birlikte koşmamızın bile zedelediği bir tür kahramana tapma duygusu yarattı. Çoğunlukla bunu eğlenceli buluyorum, ancak bana daha az yıldızlı gözlere aldırmayacağım anlar da var.

"...Sonunda ziyaret edin."

"Bekle, ne?" Dikkat etmemiş gibi tamamen farkında olarak soruyorum. Çoğunlukla dikkat etmediğim için.

"Amnerallons'a gidiyorum!"

Anne'in yanımda iç çekmesine bakılırsa, bana ilk kez söylenmiyor.

"Bu harika, Natalie. Tebrikler," diye cevap veriyorum ve sonunda tüm dikkatimi ona veriyorum. Amnerallons, Scholenberg ile aynı ligde değil ama başka hiçbir program da . Yine de çoğu oyuncunun katılmaktan onur bir eğitim kampı.

"İkinci haftayı Kluvberg'i ziyaret ederek bitiriyoruz. Tarihleri kontrol ettim, Scholenberg'e yeni başlıyor olacağız."

"Vay canına, çok havalı," diye cevap veriyorum, sesimde biraz daha duygu var. Scholenberg'deki rekabetçi atmosferin bir düşman ordusu kampına girmeye benzeyeceğini hayal ediyorum. Dost bir yüz kesinlikle hoş karşılanacaktır.

Natalie konuşmaya devam ediyor ve çoğunlukla tek taraflı olan sürdürüyor. Sadece diğer takım arkadaşlarımızdan bazıları Scholenberg için beni tebrik etmeye geldiğinde nefes almak için duraklıyor. Lancaster hiç de küçük bir okul değil. Ama haberler - özellikle de benimle ilgili haberler- hızlı yayılır.

Tezgâha yaslanıp insanları izliyorum, başkalarının bana gelmesine izin vermekten memnunum. Şimdiye kadar genellikle dans ediyor ya da

Beyzbolcu çocuklarla bowling. Bu gece bitkinim. En azından duygusal olarak. Bacaklarım hala koşmak için kaşınıyor.

Ayrıca sarhoşum.

Normalde pek içki içen biri değilimdir. Tecrübelerime göre, insanlar korkusuzluk için ya da unutmak için içmeye meyillidir. Ben ilk sorunu hiç yaşamadım. Ayıkken yapmadığım hiçbir şeyi sarhoşken yapmam. İkinci motivasyon ise şu anda mutfağın köşelerinin neden puslu görüldüğünü . Yakın ailemdeki üye sayısının en son değiştiği zaman bir kutlama nedeni değildi ve son on altı yıl beni romantik bağlılığın genel kavramı ya da sebat ettiği sık başarısız belirli bir kurum hakkında daha az alaycı yapmadı.

İçkimden son yudumu alıyorum ve boş bardağı arkamdaki mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum. Tezgah zaten terk edilmiş dolu, bazıları yarı dolu, çoğu boş. Arkamı döndüğümde, hoş bir manzarayla karşılaşıyorum. Ateşli, yakışıklı bir manzara.

"Drew!"

Lancaster'ın hokey takımının siyah saçlı kaptanı kapı aralığından bana bakıyor. Arkasında iki kız var ve o bana doğru yürürken ikisi de bana ölümcül bakışlar atıyor.

Sırıttıyor. "N'aber, Saylor?"

"Buradan çıkmak ister misin?" Nezaketle ya da sahte basmakalıp sözlerle uğraşacak bir tip değilimdir ama genellikle en azından bir "Merhaba" derim.

Drew kibar bir selamlaşma olmamasına aldırıyor gibi görünüyor. Hemen başını sallıyor. "Tabii ."

Anne yerinden, "Lütfen ikiye kadar bitirmiş ol," diye rica ediyor. "Yarın dokuzda kalkmam gerekiyor."

Sırıttıyorum. "Kulaklık tak."

Sonra kapıya yöneldim, Drew hemen .

İKİNCİ BÖLÜM

Sonunda, gerçekten, gerçekten buradayım.

Saha tertemiz. Yeşil. Boş.

Yürüyüş yolunun gölgesinden çıkıp Almanya'nın yakıcı güneşine doğru belirsiz bir adım atıyorum. Az önce üzerime geçirdiğim ucuz naylon tişört aşırı ısınan tenime sürtünüyor ama yıllardır hayranı olduğum oyuncuların adımlarını sert çimde izlerken bu hafif rahatsızlık kayboluyor. Binlerce boş koltuğu incelemek için bir daire çizerek duraklıyorum.

Huşu beni ele geçiriyor ve on dört yaşındayken bir gün burada durmaya karar vermemin nedenini hatırlatıyor. Daha önce de büyük kalabalıkların önünde çalmıştım ama o stadyumların hiçbiri şu anda etrafımı saran yerçekimsel varlığa sahip değildi.

Kendimi bildim bileli üzerinde oynamayı hayal ettiğim tertemiz çimleri incelerken saygım yavaşça dağılıyor, içimden acınası duygular geçiyor. İğne batması gibi keskin bir acı dizimden sinir uçlarıma doğru ilerliyor. Buraya gelmenin şüpheli bir karar olduğunu hatırlatan bir şey. Sahip olduğum bazı fikirler düşünüldüğünde, bu çok şey söylüyor.

Sıkı çalışma ve azimle elde edebileceğiniz anlar vardır. Diğerleri, siz onlar mücadele etseniz de etmeseniz de gerçekleşir.

Bu, mazoşizmin sağlıklı bir yardımı ile ikisinin bir kombinasyonudur.

Gitmek için dönüyorum ama arkamdan hızlı bir şekilde söylenen sert heceleri duyunca duruyorum. Arkama dönüp baktığımda, benim yaşlarımda görünen uzun boylu bir adamın, elini dağınık saçlarında gezdirirken merakla beni incelediğini görüyorum. Giydiği şeyin amblem, onu şu anda sahasına izinsiz girdiğim futbol kulübünün üyesi olarak tanımlıyor.

Hayranlık uyandırıcı.

"Water cooler?" diye soruyor, ağır aksanlı İngilizceye . Yüz ifadem az önce söylediklerinden tek bir kelime bile anlamadığımı açıkça gösteriyor olmalı.

Kaptığım, üzerinde stadyumun logosu olan siyah poloya bakıyorum ve ne tahmin ettiğini anlıyorum.

Ona en çekici gülümsememi gösteriyorum. "Aslında burada çalışmıyorum," diye itiraf ediyorum, sesime beni beladan kurtarmakta ya da erkekleri teslim almakta asla başarısız olmayan güneyle cazibesinden bir parça katarak. "Sadece stadyuma bir göz istedim, ama gizlice geri döndüğümde su soğutucularının nerede saklandığını biliyormuş gibi görünen birine rastlarsam, bunu ona ileteceğimden emin olabilirsin."

Şaşkınlıkla boş boş baktı. Belli ki gizlice girmemi ya da girdiğimi itiraf etmemi beklemiyordu. Sonunda gülümsedi. Artık rahat bir duruş sergilemek zorunda olmadığım için rahatlıyorum.

"Sadece bir tur atmak istemedin mi?" diye soruyor, hâlâ sırtarak.

"Hayır," diye hafifçe cevap veriyorum. Artık güvenliği aramayacağından makul ölçüde emin olduğum için, buradan defolup gitmek için sabırsızlanıyorum.

Ellie bana FC Kluvsberg'in bugün antrenman tesislerinde antrenman yaptığını söyledi. Bunun yerine stadyumda başka oyuncular varsa, Amerikalı bir yabancıya bu kadar güvenip güvenmeyeceklerini görmek beklemeye hevesli değilim.

"Ama merak etme, şimdi çıkıyorum." İkinci kez gitmek için dönüyorum.

"Bekle!" diye adam, koşarak bana doğru yaklaşıyor.

Arkadaşça ifadesinin çapkınlığa dönüştüğünü görmek için arkamı dönüyorum ve bir iniltiyi ısııyorum.

"Ben Otto," diye paylaşıyor solgun elini sıkmak için uzatırken. Açık ten rengi, açık sarı saçlarıyla uyumlu. Ya dışarıda çok az zaman geçiriyor ya da güneş kremi kullanımında cömert davranıyor.

Profesyonel bir futbolcu olduğu ikincisini varsayıyorum. Uzun, soğuk Connecticut kışından sonra bile, cildim bahar antrenmanlarından yeterince melanin biriktirdi - burkulan dizim katılmama izin verdiği - onunkinden birkaç ton daha koyu bronzlaştı.

"Tanıştığımıza oldum," diyorum, uzattığı elini tutup hızlıca sıktıktan sonra bırakıyorum. Çocuksu yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor ve acaba benden daha çok bir fangirl gibi davranmamı mı bekliyordu diye merak ediyorum. Ne yazık ki onun için kolay etkilenen biri değilim. "Ben Saylor."

Gecikmeli olarak, Otto'nun daha sonra bundan birine bahsetmesi ihtimaline karşı bir isim uydurmalı mıydım diye düşünüyorum. Resmi olarak başlamadan bir gün önce dünyanın en rekabetçi futbol programından eve gönderilirim Lancaster'daki hiç kimse bunu yaşamama izin vermez.

İzinsiz girmekten, kabahatler arasında en sıradan olanı.

"Saylor," diye tekrarlıyor, adımın son hecesini ilkinden daha uzun şekilde uzatarak. "Sana stadyumu ister misin?" Otto sırtıyor, ima ettiği çok açık.

"Başka zaman, belki." Asla gibi, büyük olasılıkla. Scholenberg'deki öncelikli hedefim, kıcımlı bir bankın üzerine park ederek geçirdiğim zamanı en aza indirmek. "Dışarı çıkmam lazım. Bazı arkadaşlarla buluşacağım." Aslında gelecekte rakip olacak geçici takım arkadaşları, ama bu karşılaşmayı etkili bir şekilde sonlandırmak için bilmesi gereken detay bu değil gibi görünüyor.

Otto cevap vermek için ağzını açıyor ama ikimizin de dikkati ayak sesleriyle dağılıyor.

Çimento tünelden sahaya çıkan bir figür, yakıcı güneş ışığıyla silüet haline geliyor. yerden yaklaşık yirmi adım ötede durup güneşin etkisini engelleyene kadar kim olduğunu .

Emma'nın yatak odasının duvarındaki poster canlandı.

Adler Beck.

Çok ama çok sayıdaki hayranı arasında sadece soyadıyla anılıyor. Dünyanın en ünlü futbol yıldızı. Almanya'nın seçilmiş *Kaiser*'i. Dünya Kupası'na katılmaya hak kazandığı ilk yıl, tecrübeli veteranları tırnak yedirten bir zafere taşıdı ve on altı yaşında herkesin tanıdığı bir isim haline geldi. Şimdi sadece yirmi iki yaşında, şimdiden tüm zamanların en çok ödül alan oyuncularından biri. Son derece saygın iki Alman oyuncunun çocuğu, soyağacı ve ham yeteneği, aynı zamanda delicesine çekici olmasaydı bile her kapıyı açardı. Bu konuda da çok şanslı.

Üçlü tehdit.

Oynarken saatlerce görüntülerini izlemiş olsam da, bu beni Adler Beck'in kendine özgü metanetini bizzat görmeye hazırlamadı. O, saha kenarında ya da ısınma hareketleri sırasında gülüp şakalaşan oyunculardan biri değil. Her maça gibi davranır. Sanırım ortak bir noktamız var.

Kirli sarı saçları dağınık ve terli, antrenman kıyafetleriyle bize doğru koşarken teni benimki gibi güneşten kızarmış. Şahsen daha da yakışıklı, ki Photoshop çağında bu hem son derece imkânsız hem de fevkalade adaletsiz görünüyor.

Onun varlığının bana sıcaklığı, giydiğim kaşındıran gömleği ve üç adım salyaları akan hevesli adamı unutturan güçlü bir çekiciliği var.

Adler Beck hızlı bir akışıyla havlıyor ve ilk kez, Brett Stephens'ın ilkökul Almanca dersimizde benim için tüm ödevlerimi yapmasına izin verdiğim için pişmanlık duyuyorum. Hatta bu gezi için seçmeli yabancı dil olarak Almancayı seçmiştim. Beck'in bağırdığı tek bir kelimeyi bile anlayamıyorum ama ses tonu gayet açık.

Otto rahat tavrını hemen bıraktı. Beni bırakıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye ve arka cebinden bir çift koruyucu eldiven çıkarırken geri çekilmeye başlıyor. "Umarım tekrar karşılaşırız."

Az önce tam da bunu umuyordum ama şu anda rahatlamış hissetmiyorum. Otto'nun geri çekilen arkasından bakarken kendimi kırıgın ve sinirli hissediyorum. Adler Beck'in bana üstünkörü bir bakış attıktan sonra kalan birkaç metreyi bir futbol topunun durup beklediği yere doğru yürüdüğünü gördüğümde bu his daha da şiddetleniyor.

Otto kalede pozisyon alır almaz, Beck pratik hareketlerle bir bulanıklığa dönüşüyor ve ölümcül bir yörüngede uçan bir şut gönderiyor. Otto uzanıyor ama top onu bir metreden fazla bir mesafeden zahmetsizce geçip gidiyor. Ders kitabı gibi bir penaltı atışı, bir istisna dışında. Adler Beck'in bu hareketi tamamlama tekniğini analiz etmek için saatler harcamasaydım, bunu asla fark etmezdim. Hâlâ yaşamakta olduğum kızgınlık ve süregelen kendine acıma duygusundan güç alarak, oy futbol sahasına ayak basmış en yetenekli oyunculardan biri olarak kabul edilen bu adamı eleştirmeye karar verdim.

"Omzunu çok erken düşürdün," diye . Sesimin sahada yankılandığından emin . Sözlerimi görmezden gelemeyeceğinden emin oluyorum.

Bir çift delici mavi göz beni olduğum yerde sabitliyor. "Bana yol mu gösteriyorsun?" Otto'nun aksine, Adler Beck bana önce Almanca hitap etmiyor. Ya ben yabancıya benziyorum ya da o Amerikan aksanını duyduğunda anlıyor. Kuşkulu sesi Otto'nunkinden daha az aksanlı, ama heceler Almanca bağırırken olduğu kadar sert geliyor.

"Sadece bir gerçeği ifade ediyorum," diye cevap veriyorum, bakışlarının gücüne karşı kendimi tutarak.

"Elbette, bana tekniğini göster." Beck hapsettiği toptan uzaklaşıyor ve bana ilerlememi işaret ediyor. Ses tonu

Neredeyse , ama alttan alta sert bir alay akımı taşıyor.

Bunun ne anlama geldiğini tercüme etmek için Almanca sözlüğe ihtiyacım yok.

Panik, yaz sıcaklığı kadar bunalıcı bir şekilde üzerime çökerken, ileriye doğru kararsız bir adım atıyorum. Büyük bir parçam

"Şaka yapıyorum" deyip kaçmak istiyor ama son birkaç aydır uykuda bastırdığım rekabetçi ruhum alevleniyor ve adım atmama izin vermiyor. Nedense Lancaster'ın fizyoterapistinin dizimi tekrar tam hareket ettirmemi söylerken kastettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

Her adımın beni haftalardır neredeyse hiç dokunmadığım o tanıdık şekle yaklaştırdığını düşünerek elimden geldiğince kayıtsızca ilerliyorum. Dizimin artık bunu yapamama ihtimali var -çok düşük bir ihtimal olduğunu umuyorum-. Bu yüzden, kendime hiçbir şeyi ikinci kez düşünme fırsatı vermiyorum ve ona ulaşır ulaşmaz topu havada döndürerek gönderiyorum.

Otto hamle yapıyor ama top düzgün bir kavis çizerek onu geçiyor ve ağın sol arka köşesine düşüyor. Ağırlığımı sağlam bacağıma veriyorum ve yüzüme yayılan gülümsemeyi engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Otto birkaç kez benimle hareketsiz duran top arasında gidip geliyor, yüzünde donmuş bir şaşkınlık ifadesi var.

Yaşadığım sevinç dalgasına rağmen yüz ifademi nötr tutuyorum. Soluma doğru hızlı bir bakış, taş suratlı Beck'i ortaya çıkarıyor. Sahadaki soğukkanlılığıyla ünlü Beck'in yüzündeki tek belirtisi, granitten ya da aynı derecede başka bir malzemeden oyulmuş gibi görünen keskin çene hattındaki hafif bir tik.

Görünmez bir komutun ardından Otto topu Beck'e geri gönderiyor, o da topu düzgün bir şekilde yakalıyor ve ardından zahmetsizce uçarak ağlara gönderiyor.

Omuzlarını dikkatle izliyorum ve sağ omzunu erkenden indirdiğini fark ettiğimde gözlerimi deviriyorum.

Şu anda yapılacak en mantıklı şey ayrılmak olurdu, bu yüzden elbette sahada bir adım daha atıyorum. Adler Beck'e daha yakın.

Gösteriş mi yapmak istiyor? Bu oyunda gerçekten iyiyim.

"Beş üzerinden en iyisi mi?" Ben öneriyorum. Beck yakıcı bakışlarını tüm sıcaklığıyla çevirdiğinde mavi ateşle . Belli ki son bakış sadece bir ısınmaydı.

Ne yazık ki onun için, ben alev geciktiriciyim.

Otto'nun çoktan kendisine geri topa doğru bir adım atıyor; hafif sırtışında kendini gösteren meydan okuma birlikte sessiz bir kabulleniş. Tanrım, insanların -erkeklerin- beni küçümsemesinden bıktım. Lancaster'da bir itibar kazandım ama hiçbir onunki gibi beni bu sahaya taşımadı.

Topu kaleye göndermeden önce duruşumun her bir parçasının mükemmel olmasına odaklanarak hazırlanmaya daha fazla zaman ayırıyorum. Kalenin arka tarafı hızına karşı kabarıyor.

Baldırımdaki kasları esnetirken kendime küçük bir sırtıma izni veriyorum. Otto topu bana doğru yuvarlarken hem şaşkın hem de sinirli görünüyor. Penaltı vuruşları kaleci için meydan okumadır, kendi yeteneklerinden çok oyuncunun yeteneğini test eder ama eğer Almanya'nın en elit kulübü için yeterince iyi olduğu düşünülüyorsa, bu şüphesiz egosuna bir darbedir.

FC Kluverberg sadece en iyilerin en iyilerini alır. Solumdaki sporcu bunun en iyi örneği.

"Sıra sende, yirmi üç," diyorum pas atarken.

Eğer bundan kurtulabileceğimi , Beck'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranırdım. Ne yazık ki o kadar ünlü ki bu senaryoda aptal düşen değil ben olurum. Yine de, tapındığı lakaplarından birini kullanarak egosunu beslemeyi reddediyorum ve numarası antrenman formasının üzerinde belirgin bir şekilde yer aldığından, kim olduğunu tam bildiğimi itiraf etmek zorunda değilim.

Beck yorum yapmadan topu durduruyor ve ağırları bulan mükemmel bir vuruş daha yapıyor. Otto topu geri getirdiğinde, ayak bileğinin hızlı bir topu bana doğru gönderiyor.

Bir gol daha attım.

Beck'in ifadesi dikkatle nötr kalmaya devam ediyor, ancak Otto'nun yüzü kızgınlıktan uzaklaşarak hayranlık pırıltılarını ortaya çıkarıyor.

Son iki ayımı futbol kariyerimin sona ermiş olabileceğinden korkarak geçirmiş olan küçük parçama, Beck yine ağırları bulurken, şu anda bir milli takımda "En Değerli" seçilen en genç oyuncuyla atışlarında berabere kaldığım gibi tuhaf bir düşüncüyü özümsemesi için kısa bir süre tanıyorum.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak, bana doğru gönderdiği topu durduruyorum ve kendi vuruşumu Otto'ya geri gönderiyorum. Parmakları dönen topa milimetrelerce yaklaşıyor ama top yine de güvenli bir şekilde kale çizgisinin gerisine düşüyor.

Otto topu Beck'e geri paslıyor. O da güçlü bir vuruşla topu geri gönderiyor, ancak kez Otto topun yan tarafına sürtünerek topu sola doğru savuruyor ve zararsız bir şekilde direğin yanından geçiyor. Tek kelime etmiyorum ama Beck'in ellerinin sıkı yumruklar halinde kenetlendiğini görmek için göz ucuyla bakıyorum. Otto topu aceleyle alıp bana geri gergin görünüyor. Uzun bir nefes veriyorum, dağılmasına ya da *Adler Beck'i* bir penaltı atışında yenebileceğim gerçeğinin üzerinde durmama izin kararlıyım. Gerçeküstü bir andan .

"Saylor?"

Çoğunlukla boş olan sahada yankılanan isminin sesine doğru dönüyorum. Takımın yardımcı antrenörlerinden biri olan ve burada olmama bir nevi, bir nevi, muhtemelen izin verilmesinin sebebi olan Franz Anderson, Beck'in daha önce çıktığı tünelin sonunda duruyor.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Franz şaşkınlıkla Otto ve Beck'e bakarak devam ediyor. Ona hızlıca bir göz atacağımı söyledim. Sanırım bu muhtemelen ondan biraz farklı görünüyor.

"Merhaba Franz," diye cevap verdim. "Ben de tam çıkmak üzereydim." Dayanamayıp önümde duran topa dönüyorum ve tatmin edici bir topu beyaz filelere gönderiyorum.

Başka bir şey söylemeden dönüp koşarak Franz'ın yanına gidiyorum. "Teşekkür . Güzel stadyum."

Franz her zamankinden daha şaşkın görünüyor ama başını sallıyor. "İyi geceler. Ellie'ye selam söyle."

"Yapacağım. Teşekkürler." Ona hızlıca gülümsedikten sonra daha önce girdiğim kapıya doğru yürümeye başlıyorum ve arkamı dönüp sırtımda delikler açtığını hissettiğim mavi gözlerle karşılaşma isteğime direniyorum.

Köşeyi döner dönmez, kaşındıran polyester poloyu çıkarıp, altına giydiğim ter tutmayan atletin ekstra nefes alabilirliği için minnettarım. Sadece rahatsız olmakla kalmıyor, polo umduğum gizli etkiyi de yaratmıyordu.

Terli üstümü, ödünç aldığım temiz gömlek yığınının yanında duran çamaşır sepetine bırakıyorum. Kendimi hala aşırı ısınmış hissediyorum, sanki her hücremine ve amansız bir ısı yayan bir kömür parçası yutmuşum gibi. Keşke Connecticut'ın soğuk kışlarında da bu sönmeyen koru tekrarlayabilseydim.

Bugün hava doksan derecenin üzerinde ama içimdeki cehennemin tek suçlusu bu değil. Yirmi bir yaşında emekli bir atlet olmayabileceğimin heyecan verici bir farkına varmam da değil. Hayır, alevleri titreten masmavi gözlerin ve yontulmuş bir çene hattının düşüncesi.

Nedenini

bilmiyorum.

Tamam, bu bir yalan.

Ama Adler Beck'in muhtemelen içinde uyuduğu kral boy yatağın direğine bir çentik daha atmaktan daha büyük hayat hedeflerim var. Kalan sifon ne kadar sürerse sürsün.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANİMOSİTE artık eski bir dosttur. İnsanlar, özellikle de kızlar bana hep Görünüşüm için. Erkeklerin bana gösterdiği ilgi için. Kaygısız tavrım için. Futbol topunun kalenin arkasına gitmesini sağlama konusundaki şaşmaz yeteneğim için. Bazen de düşmanlığı ne kadar kolay görmezden geldiğim için.

Ama daha önce şimdiki erkek arkadaşlarıyla birlikte olduğumu bilen kızlar beni Scholenberg katılımcılarının çoğundan daha sıcak karşıladılar.

Bir dereceye kadar bunu bekleyerek geldim. Dünyanın en iyi sporcularıyız. Hepsi rekabetçi.

Hepsi en iyi olmaya alışkın.

Hepsi mükemmeliyetçi.

Böyle bir grup insanı bir araya getirin, sonra yakın gelecekte kendi ülkemizin renklerini giyerek dünya sahnesinde karşı yarışacağımız gerçeğini ekleyin? Küçük odadaki yoğun gerilimi kesmek için bilenmiş bir biftek bıçağına ihtiyaç duymanız pek de sürpriz olmaz. Belki de bir pala.

Geçici ekip arkadaşlarım son birkaç gün içinde geldiler ama ilk kez hepimiz küçük bir alanda toplandık.

Daha önce koridorda diğer kızlardan bazılarının yanından geçtim ya da onları mutfakta yemek hazırlarken gördüm. Hatta dün gece birkaçıyla yemeğe bile çıktım. Odaya girdiğimde Ellie Anderson bana küçük bir gülümseme fırlattı ama diğerlerinin yüzünde temkinli bir ifade vardı.

Etrafta hiç şaka ya da espri yok. Cüruf duvarında yankılanan tek ses, farklı dillerde, ara sıra yapılan kibar konuşmalar. Ya da öyleydi. İçeri girdiğimde sessizlik çöküyor ve ortak evdeki karşılamamın herkesinkinden daha soğuk olduğunu hayal etmediğimi fark ediyorum.

Bunun aslında el altından bir iltifat olduğunu biliyorum. Tanıdığım birkaç yüz var ama çoğunu tanımıyorum.

Hepsi benim kim olduğumu biliyor zaten.

Garip bir sessizlik içinde çok uzun süre beklemek zorunda kalmadık. Amerikalı dostum Ellie' yanına daha yeni oturmuştum ki kapı Christina Weber'i görmek için açıldı. Onu şahsen görmek, dün Adler Beck'le karşılaşmamda yaşadığım gerçeküstü anın aynısını yaşattı. şampiyonluklar kazanmasını izledim, oyun stilini inceledim ve her yönüyle belalılığı hakkında sayısız makale okudum. Ve şimdi benden on adım ötede duruyor, bugünün programını aksanlı bir İngilizceyle anlatıyor. Koçum olarak. Gereksiz bir giriş yapıyor ve ardından ilk olarak bir dayanıklılık testi olduğunu duyuruyor ki bu pek de sürpriz değil.

Her ne kadar beklense de, bu duyuru Christina Weber'in huzurunda olmanın verdiği heyecanın çoğunu yok eden buz gibi bir ürperti yarattı. Normalde, zorlukla kazandığım formumu göstermek için can atıyor olurdum. Lanet dizim sağ olsun, biliyorum ki bu, günün çoğu etkinliğine katılamayacağım anlamına geliyor.

Koç Weber hızlı talimatlarını şöyle bitiriyor: "Scott. Bir kelime." Diğer herkes bunu ayrılmak için bir işaret olarak algılıyor ve saniyeler içinde yirmi dört boş sandalyeden oluşan bir denizde oturuyorum.

"oldum Koç Weber," diyorum, ayağa kalkıp odanın önüne doğru yürürken. Boş sırada oturmak bana kendimi geri dönmüş, derste dikkatimi vermediğim için okul sonrası cezasında azar işitiyormuşum gibi hissettiriyor.

"Sen de Scott." Kelimeler kesik kesik ama samimi. "Tıbbi kayıtlarınız dün geldi," diye devam ediyor Koç Weber. "Altı gün daha dinlenmen tavsiye ediliyor."

"Evet, hanımefendi," diye onaylıyorum. Size haftanın hangi günü olduğunu kesin olarak söyleyemem ama normal oyuna dönmeme altı gün kaldığından tamamen eminim.

"Gelecek hafta tam takım bir antrenmanımız var. Sen başlayacaksın."

Geniş sırtışımın parlamasını engellemek için yanağımın içini çiğniyorum. Dokuz hafta önce bir bahar becerileri kliniğinde dizimi burktum. Söylemeye gerek yok, bokuma karışmıştı. Agresif oyun tarzıma rağmen, daha önce hiç ciddi bir futbol sakatlığı yaşamamıştım; hele ki spordaki geleceğimi tehdit eden, kariyerimi tehlikeye atan bir sakatlık hiç yaşamamıştım.

Futbol her zaman hayatımın değişmez bir parçası olmuştur. Ciddiye aldığım ve öncelik verdiğim tek şey. Onu kaybetme korkusu, "olası kalıcı hasar" ve "ameliyat" gibi korkutucu kelimelerle birleşince, normalde pervasız olan doğamı son iki aydır kontrol altında tuttu. Her talimatı harfiyen yerine getirdim: buzlama, kompresyon, yükseltme. Dün Adler Beck ile yaptığım doğaçlama cinsiyet savaşı dışında, her türlü hareketi fizyoterapist onaylı egzersizlerle sınırladım.

"Bugün oturman gerekecek. Kluyberg'in fizyoterapistlerinden biri seni bekliyorDizine bakacak ve seninle bazı ek egzersizler hakkında konuşacak. Yarın film ve ağırlık günü. Orada ne yapabileceğine karar vereceğiz."

"Tamam," diye cevap veriyorum. Bunu bekleyerek gelmişim ve son iki aydır Lancaster takımının bensiz antrenman izledikten sonra, aslında bugün herkesin koşmasını izlemek zorunda kalmayacağım için mutluyum. Kenarda oturmaktan daha kötü bir şey yok.

"Koridordan sağa doğru ilerleyin. Soldaki son kapı," diye talimat veriyor Koç Weber. "Tamam." Çıkışa doğru yöneldim.

"Scott?"

"Evet?" Arkama bakıyorum.

"Sana koçluk yapmak için sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyorum. "Koçluk yapmak için sabırsızlanıyorum."

Daha önce yürüdüğüm koridorun zemini çimento, duvarları krem rengine boyanmış. Bu kez sağa dönüyorum ve duvarları kaplayan devasa parlak fotoğraflara göz atıyorum. Çoğunlukla oyuncuların koşarken, ciğer atarken ya da orta vuruş yaparken çekilmiş aksiyon fotoğrafları. Bir sporcunun diğerlerinden iki kat sık yer aldığını fark etmemek imkânsız.

Adler Beck'in onuncu fotoğrafının yanından geçerken başımı sallıyorum. Egosunun çoğu ülkeden daha büyük olmasına şaşmamalı.

Soldaki son kapı beklediğimden daha büyük bir odayı ortaya çıkarıyor. Stadyumun en alt katındayız. Koç Weber'le buluştuğumuz küçük oda, normalde depo olarak kullanıldığını tahmin ettiğim bir odaydı. Ancak farklı konumuna rağmen, bu alan binlerce dolara mal olduğunu bildiğim bir dizi ekipman içeriyor. Ben içeri girdiğimde dostça gülümseyen esmer bir kadın havlu rafını düzenliyordu.

"Siz Saylor olmalısınız," diyor Fransız aksanı olduğunu düşündüğüm bir sesle. "Ben Alizée." "Evet, . Tanıştığımıza oldum," diyorum.

"Şuraya oturun lütfen." Son iki aydır fazlasıyla aşına olduğum düz hatlı masaya doğru başıyla işaret ediyor. Üzerine bacaklarımı uzatıyorum.

Alizée benim de çok bir şekilde sağ bacağımdaki kasları dürtüp dürtüyor. "Ağrın var mı?" Bağları ve tendonları ovmaya devam ederken başımı sallıyorum. "Yok."

"Dizin iyi hissediyor. Gerçekten iyi. Tam aktiviteye kadar altı gün daha mı?" Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim ve başımı salladım.

Alizée dizimi bir süre daha döndürdükten sonra dizimi tam olarak hareket ettirmek için mevcut rutinime ekleyebileceğim birkaç yeni egzersizden bahsediyor. Kapı pat diye açıldığında sonuncusunu gösteriyordu. İstemsizce geriliyorum, yeni gelenin gözlerinin mavi değil kahverengi olduğunu fark kadar nedenini anlamıyorum. Vücudum ben söylemeden .

Az önce içeri giren adam özür diler gibi bir şeyler geveliyor. Alizée cevap veriyor ve Scholenberg'in bir dizi yabancı kelimeyle karıştığını duyuyorum.

"Her şey hazır, Saylor," diyor Alizée. "Bunları yapmaya devam et, seni gelecek hafta göreceğim. Sana her şeyi ."

"Harika, teşekkürler." Masadan kalkıyorum, Kluyberg oyuncusu olduğundan emin olduğum adamın yanından gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen hiç bakmadan .

Koridora geri dönüyorum ve karşıma çıkan ilk merdiven boşluğuna giriyorum. Ancak merdivenlerden çıktığımda, bu sabah girdiğimiz endüstriyel görünümlü lobiye girmiyorum. Onun yerine, yemyeşil bir halıyla kaplı ve ofislerin sıralandığı bir koridordayım. Nefesimin altında küfrediyorum ve merdiven boşluğuna geri .

Ve neredeyse biriyle çarpışıyordum.

Gri gözlerle bakıyorum. Bu adam tanıdığım biri. Stefan Herrmann, Kluyberg'in şu anki kalecisi. Otto'nun onun yedeği ve nihai olarak yerine geçmesi için yetiştirildiğini tahmin ediyorum.

Birdenbire, ünlü ve fit erkeklerle karşılaşmadan hiçbir yere gidemez oldum. Kulağa harika bir sorun gibi geliyor ama Adler Beck olmayan her Kluyberg oyuncusuyla karşılaştığımda bir de öyle olma ihtimali artıyor. FC Kluyberg'in Temmuz ortasına kadar planlanmış bir hazırlık maçı yok. Sezonları ise Ağustos sonuna kadar başlamayacak. Ellie'ye göre kulüp yılın bu zamanlarında bakım, turlar ve Scholenberg için stadyumdan vazgeçiyor. Ya Ellie yanlış bilgi veriyor -ki amcasının kim olduğu düşünüldüğünde bu pek olası görünmüyor- ya da benim şansım şüpheli.

"Buradan stadyumdan nasıl çıkacağımızı biliyor musun?" Stefan'ın İngilizce bildiğini umarak soruyorum.

"İki kat aşağıda ve lobide," diye yanıtlıyor.

"Teşekkür ," diye karşılık veriyorum ve merdiven boşluğuna koşmadan önce ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum.

Verdiği talimatlar doğruydı ve birkaç dakika sonra dışarıydım, parlak Alman güneşiyle yıkanmışım. Oyuncular, antrenörler ve stadyuma özel erişimi olan diğer kişiler için ayrılmış kapıdan çıkarken güvenlik görevlisine el sallıyorum. Scholenberg süresince buna ben de dahilim.

Stadyumu çevreleyen dışına çıktığımda bir dakika duraksadım. Buradaki ilk haftamda dizim iyileşene kadar dinlenmeyi bekliyordum.

Boş zamanım olmasını beklemiyordum.

Lancaster'ın baş antrenörü Koç Taylor'ın, sakatlınsalar bile tüm oyuncuların antrenmanlara katılmasını gerektiren katı bir politikası var. Burada da benzer bir şey bekliyordum.

Onun yerine, nereye gideceğimi bilmeden dünyanın en ünlü futbol stadyumunun önünde duruyorum. Almanya'da tanıdığım herkes stadyumun içinde ve sabahın onu bile değil - Doğu Yakası'nda gecenin yarısı - bu yüzden zaman öldürmek için evdeki kimseyi arayamıyorum.

Scholenberg'in bizi barındırdığı dört katlı yurt tarzı yapı sadece birkaç blok , ancak iki kişilik bir yatağa ve bir yığın bavula geri dönmek kulağa pek de cazip gelmiyor. Ben de yürümeye başladım.

Klubberg'in stadyumu, şehrin kendi adını taşıyan en eski bölümünün ortasında yer almaktadır. konum, hem kulübün saygınlığına hem de iç içe geçmiş tarihine bir övgü niteliğindedir.

Dünyanın en iyi kadın antrenman kampı orada olsaydı uçağa atlayıp 'ya giderdim. Futbol becerilerimi geliştirebileceğinin ötesinde gideceğim yeri hiç düşünmemiştim.

Bir masal kitabından fırlamış gibi görünen arnavut kaldırımli sokaklarda dolaşırken, önümüzdeki iki ayı ilk kez Avrupa'nın en eski şehirlerinden birinde yaşayarak geçireceğim için .

Sağımda bir kanal uzanıyor, yosunlu kıyılarla sınırlanmış ve kıyısını kaplayan binaların renkli dış cephelerini yansıtan durgunberrak dolu. Sivri çan kuleleri uzakta yükseliyor. Cadde boyunca sıralanmış ahşap kutular, parlak çiçeklerle ve taş yola doğru yayılan yabani yeşilliklerle dolup taşıyor.

İleride, dar patika hareketli bir meydana açılıyor. İş için açık bir pazar var, sıra sıra ahşap stantlar satın alınabilecek şaşırtıcı bir dizi ürün sergiliyor. Çizgili şemsiyeler, akla gelebilecek her meyve ve sebzenin yanı sıra reçel, peynir, bal, çiçek ve kurutulmuş etleri gölgeliyor.

Bir kilise çanı gümür gümür, emredici bir sesle çalıyor. Solumda, Avrupa'nın ünlü görkemli katedrallerinden birinin devasa bir gölge oluşturduğu yerde çan seslerini takip ediyorum. Hallie'nin iki yaz önce evlendiği küçük, beyaz badanalı şapelin on katı büyüklüğünde.

Binanın kendisi hayret verici bir sanat eseri; dış cephesi o kadar detaylı ve özenle işlenmiş ki, göz kamaştırıcı mimarinin karmaşık dokusunu kataloglamak imkansız bir görev gibi görünüyor. Katedral, zamansız çevresiyle mükemmel bir uyum sağlarken aynı zamanda onları tamamen eziyor.

Bir süre öylece bakıyorum, bu çarpıcı yapının nasıl olup *da var olduğunu anlamaya* çalışıyorum. Yüzlerce yıldır burada aynı şekilde duruyor. Aynı zamanda turistleri yerel halktan ayırmak için eğlenceli bir turnusol testi işlevi görüyor. Gişeleri yönetenler muhteşem kiliseye zar zor bakarken, alışveriş yapanların çoğu yukarı doğru bakıyor ya da manzaranın fotoğrafını çekiyor.

Sonunda , yumuşak bir simit almak için duruyorum ve sonra daha önce yürüdüğüm cadde boyunca devam ediyorum. Yüz metre sonra sola sapıyor ve kanalı geçen kemerli bir köprüye geçiyor.

Hemen karşı tarafta yer alan bina bana az önce önünden geçtiğim katedrali hatırlatıyor. Dış cephesi aynı koyu gri taştan oluşuyor ve aynı önem duygusunu paylaşıyor. Ancak katedralin her yerinde sivri çan kuleleri ve keskin kenarlar vardı; bu bina yuvarlak. Dairesel pencereler, süslü kemerler ve kubbeli bir tavan kavisli silueti şekillendiriyor.

Taş yapıya girip çıkan sürekli bir yaya trafiği var ve ben İspanyolca olduğunu düşündüğüm bir dil konuşan bir çiftin arkasında sıraya giriyorum. Onlara nereye gittiğimizi soracaktım ama İspanyolcam Almancamdan daha iyi değil. Ayrıca, kavernöz lobiye girer girmez bir cevap alıyorum.

Burası bir çeşit müze. Odanın bir tarafını boydan boya kaplayan uzun bir banko var ve üzeri parlak broşürlerle kaplı. Geveze turistler, çeşitli pozisyonlardaki saat ibrelerini gösteren tabelaların etrafında toplanmışlar. En son ne zaman bir müzeye girdiğimi hatırlamıyorum -tahmin etmem gerekirse muhtemelen ilkokula gitmişim- ama ön kapıların hemen önünde duraklamamın nedeni bu değil. Dışarıyla içi arasındaki keskin zıtlık beni .

Dışı, yıllarca sert kışlara ve -benim de şahsen tanık olduğum gibi- nemli yazlara maruz kaldığı için yıpranmış, kirli bir griydi. İç kısmı beyaz.

Kör edici, saf, çarpıcı beyaz. Renklerin tamamen yokluğu sarsıcı. Kendimi bir kar küresinin ortasına düşmüş gibi hissediyorum.

Tur gruplarına ve broşürlere aldırmadan yürümeye devam ediyorum.

Daha önce gittiğim birkaç müzenin giriş ücreti vardı, ancak kış harikalar diyarından geçip eskitilmiş dış cepheyle uyumlu gri bir koridora girdiğimde kimse ödeme yapmam için beni durdurmuyor. Paha biçilmez yağlıboya tablolar taş duvarlarda asılı.

Ortaçağ kalesinden fırlamış gibi.

Duvardaki ilk boşluğa doğru sola sapıyorum, burası küçük bir galeriye dönüşüyor.

Küçük odada yaklaşık on kişi var ve hepsi de sergilenen sanat eserlerine kendilerini kaptırmış gibi görünüyorlar. Beni tanıyan hiç kimsenin beni bir sanat meraklısı olarak tanımlayacağını sanmıyorum. Birinci bir sanat tarihi dersi almıştım ve o kadar sıkılmıştım ki zar zor geçmiştım. Seminerdeki diğer herkes dersi çok ciddiye alıyordu, bu da benim ilgisizliğimi daha da arttırıyordu.

Sıradan bir sohbette fırça işi ya da kompozisyon gibi terimleri ağzına alacak biri değilim. Ancak odada o dersin müziğine benzer çok bilmiş yorumların hiçbiri yok, bu yüzden her resme yaklaşıp inceliklerini incelemek için zaman ayırıyorum.

Hiçbiri, insan deneyimini renkli ve boş olarak tasvir etmeyi amaçladığını açıklayan bir afişle boş bir tuval üzerindeki bir boya çizgisine baktığınız ve *bunu yapabileceğimi* düşündüğünüz soyut tarzda eserler .

Resimlerin az önce dışarıda gördüğüme benzer sahneleri tasvir ediyor: arnavut kaldırımlı sokaklar, kanallar ve katedraller. Diğerleri ise koyunların, akarsuların ve uzaktaki dağların kabarık şekilleriyle bezeli otlaklardan oluşan kırsal manzaraları gösteriyor.

Bağlantılı odaya geçiyorum. Burada daha fazla çeşitlilik var. Birkaç üzüm bağı, yelkenli, tanımadığım birçok insan portresi ve uzun süre bir resim var. Çok basit: bir kır çiçekleri tarlası. Yeşil çimenler ve mor çiçeklerin tonları. Detay seviyesi ustaca. Uzanıp yaprakların ve yaprakların dokusuna dokunabilirmişim gibi hissediyorum. Sanat mükemmel, ama sanki tüm resim bir ayna ya da serapmış gibi soyut bir niteliği var. Görmek için yakından bakmanız gereken lekeler ve lekeler var ve bunlar sahneyi çok mükemmel olmaktan alıkoyuyor. Ne kadar uzun bakarsam, o kadar çok şey görüyorum.

Bu bir su birikintisi.

Sadece huzurlu bir manzaranın yansıması.

Bunu fark ettiğimde, yoluma devam ediyorum. Yan odaya henüz girmiştim ki telefonum çalıyor ve galerideki herkesin kötü bakışlarına maruz kalıyorum. dar atletik çıkarmak uğraşıyorum ve tayttan kurtulunca ses daha da iğrençleşiyor. Bu benim kız kardeşim.

Aramayı sonlandırıyorum ama hemen tekrar çalıyor.

Bana en yakın duran orta yaşlı kadın Almanca bir şeyler mırıldanıyor ve bu kesinlikle kulağa hoş gelmiyor. Yine de Almanca söylenen hiçbir şeyin kulağa hoş geldiğini duymadım. Herhangi bir sevgi ifadesi azarlama da olabilir.

Koridora çıkıyorum ve telefonuma fısıltıyla "Alo?" diye cevap veriyorum.

"Neden bu kadar sessiz konuşuyorsun?" Hallie bağılıyor. Yani *bağılıyor*. Sesi, ziyaretçilerden soygun girişiminde emin olmak için etrafta dolaşan güvenlik görevlisinin dikkatini çekecek kadar . Bana sert bir bakış atıyor ve üzerinde *Ausgang* yazan kapıyı işaret ediyor.

İçimi çekiyorum ve onun sessiz komutuna uyarak heykel bahçesine açılan kapıdan geçiyorum. Hemen, klima kaybının yasını .

"Neden çığlık atıyorsun?" diye sordum. "Az önce beni müzeden attırdın. Dışarısı da bunaltıcı." "Müze mi?

Müze de misin?"

"Hı-hı," diye cevap veriyorum, çimento banklardan birine oturup çakıllı yolu tekmeliyorum. Ağaç dalları tepemde uzanıyor ve güneş ışığının bir kısmını engelliyor. "Oynamak için izin almadım." Alizée'ye göre bu iznin kaçınılmaz olduğunu bilsem de kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyor. "Kluyberg'i keşfedebileceğimi düşündüm."

"Bu harika. Aferin sana."

Gözlerimi deviriyorum. Bunun onun cevabı olacağını bilmeliydim. Hallie her zaman futbola odaklanmam konusunda endişeliydi. Benim bir eğitim kampına katılmam ve bunun yerine Avrupa'yı dolaşarak kültürel ufku genişletmem onun hayallerinin gerçekleşmesi demek.

"İyi yerleştin mi?" diye soruyor ve sonunda sesini bir böğürtüye yükseltiyor.

Telefonu kulağımdan çekiyorum. "Ne , Hallie? Neden yine bağılıyorsun?"

"Özür dilerim." Hallie bu kez normal bir ses tonuyla konuşuyor. "Parktayız. Tarlalardan birini biçiyorlar ve yanlarından geçerken zar zor duyabiliyorum."

O futbol sahalarını hatırlıyorum ama bu anıyı dile getirmiyorum. Onun yerine, "Parktaysan beni neden arıyorsun?" diye soruyorum. Orada saat hala çok erken değil mi?"

"Evet." Hallie iç geçirir. "Sanırım bu yüzden ot biçiyorlar. Matthew uyuyamadı ve Matt'in de bu sabah önemli bir toplantısı var. Evden çıkmam gerekiyordu."

"Huh," diye cevap veriyorum. Hallie her zaman özveriliydi, oysa ben kocası Matt'in ne iş yaptığını bile hatırlamıyorum.

Finansla ilgili bir şey mi? Yatırımcılık,

belki? "Ee, yerleştin mi?"

"Evet." Eğer fermuarını açtığım bavulu sayarsan.

"Bu akşam yemeğe gidiyoruz," diyor Hallie söze . Babamız hakkında konuşmaya başlamanın doğal bir yolu yok ve babamızdan bahsedenin ben biliyor.

"İyi eğlenceler." Boştaki elimle bankın sert yüzeyine oyulmuş desenlerin izini sürüyorum.

Yarım ağızla söylediğim bu söz Hallie'nin bir kez daha iç çekmesine neden oldu. "Geçen hafta Mart ayından beri senden haber almadığını söyledi."

"Telefonlar iki yönlü çalışır, Hallie," diye .

İkimizin de muhtemelen cevap vermeyeceğimi bildiğini düşünürsek, bu çürük bir bahane.

"Sana ne söyleyeceğini bilmiyor, Saylor. Nişanlanmak için aradığında tek söylediğin 'Tamam' oldu." Daha kötüsünü de söyleyebilirdim.

"Kadını çok az tanıyorum! Ne demem gerekiyordu? 'İyi ki senin yaşına benimkinden daha yakın. Eski sınıf arkadaşlarımdan hiçbirinin yeni annem olmayacağı için çok rahatladım' mı?"

Bu bana üçüncü bir iç çekiş kazandırdı. Hallie onu savunmak için, "Hiçbiri *o kadar* genç değildi," diyor. "Jessica yirmi altı yaşındaydı."

"Öyle miydi?"

"Evet. Bana yirmi dört yaşında gösterip gösteremeyeceğimi sordu çünkü mankenlik ajansına söylediği yaş buydu." Hallie gülüyor. "Bunu uyduruyorsun."

Keşke. Babamla olan ilişkimin durumu gurur duyduğum ya da eğlendiğim bir şey değil. Ve bu annem gittikten sonra yaptığı seçimlerin doğrudan bir ürünü.

"O kadar yaratıcı değilim." Saçlarımı ensemden çekebilmek için telefonumu yanağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. Gerçi bu bir fark yaratmıyor. Bir ter damlasının omurgamdan aşağı, sırtımın alt kısmına doğru süzüldüğünü hissedebiliyorum.

Sessiz bir duyulur, sonra Hallie tekrar ciddi tonuna . "Sürekli seni soruyor, Saylor. Düğün için hâlâ halletmeleri gereken bazı şeyler var. Eminim senin fikrini öğrenmek ister."

Zor pas. Etkinlik planlamasıyla ilgileniyor bile, ki ilgilenmiyorum, bu olayla hiç ilgilenmezdim. "Benim fikirlerim yok."

"Tanıdığım en inatçı insansın."

Gözlerimi deviriyorum. "Düğüne geleceğim, tamam mı? Resepsiyonda kek ya da çörek olması benim için fark etmez."

"Üç katlı bir pastada karar kıldılar bile," diyor Hallie. Bir kahkaha atıyorum. "Tabii ki karar verdiler."

"Biletinizi ayırttınız mı?"

"Hala üç ay var, Hallie." "Uçak biletleri sadece daha pahalı oluyor."

"Bu bir efsane," diye karşı çıkıyorum. "Tarih yaklaştıkça düşürüyorlar, sonra tekrar yükseltiyorlar." "para mı?" Hallie soruyor. "Çünkü babamın ödeyeceğini biliyorsun..."

"Mesele para değil. Bu gece bir tane ayarlayacağım, tamam mı?"

Lanet olsun. Şimdi bunu daha sonra yapmam gerekecek.

"Tamam." Bir duraklama oldu. "Peki, sanatına geri dön. Seni seviyorum, kardeşim."

Hallie ben daha veremedi telefon kapatıyor. Benden bunu beklemiyor.

Muhtemelen hiç yapmadığım içindir. Ailemi suçlardım ama Hallie normal çıktı.

Sanırım sorun bende.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NATALIE Cumartesi günü yanında beş kızla birlikte Kluvberg'e geldi. Hepsi de muhtemelen gurur duymam gereken ama çoğunlukla sinir bozucu bulduğum bir kahraman hayranlığıyla beni inceliyor.

Biri hariç.

"Scott!" London Reynolds, buluşmak için sözleştiğimiz kafeye girdiğimde ciyaklıyor ve bana hızlıca sarılıyor.

Evde mümkün olduğunca az zaman geçirme çabasıyla, son on yılımı mümkün her futbol programına katılarak geçirdim. London'ın aynı motivasyona sahip olduğunu sanmıyorum ama sayamayacağım kadar çok klinik ve kampta çakıştık. Lancaster'daki takım arkadaşlarım dışında, son yıllarda düzenli olarak birlikte oynadığım tek kişi o.

"Amnerallonsa gideceğini bilmiyordum, Reynolds," diye cevap veriyorum ve ona sarılıyorum. Scholenberg ile aynı seviyede değil ama yine de övünmeye değer.

"Ve tabii ki Scholenberg'desin." London gözlerini devirdiğini görebileceğim şekilde geri çekiliyor. "Burada olacağını ."

"Önümüzdeki iki ay boyunca yapacak daha iyi bir şeyim yoktu," diye sırtarak cevap veriyorum.

Natalie araya girerek beraberindeki diğer kızları tanıtıyor. Scholenberg'in aksine, Amnerallons bir ülkeden kaç oyuncu kabul edeceğine dair bir sınırlama getirmiyor. Hepsi Amerikalı; çoğunlukla Lancaster'ın nadiren oynadığı Batı Yakası'ndaki okullardan.

"İlk nereye gidiyoruz?" diye soruyor biri heyecanla tanışma faslı bittiğinde. Adını çoktan unuttum ama herkesin birdenbire bana başlaması beni daha çok endişelendiriyor.

"Şehri zar zor tanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir haftadan daha az süredir buradayım. Stadyuma, bir müzeye ve birkaç restorana gittim, hepsi bu."

"Kluvberg'in stadyumuna mı?" Natalie hevesle soruyor. "?"

"Evet, birkaç gün önce orada bir toplantımız vardı," diye açıklıyorum, hafta başındaki izinsiz girişimi paylaşmamayı tercih ederek. "Harikaydı."

"Adler Beck aynı sahada oynayacağınıza inanamıyorum."

, geçen gün olanları paylaşmak için mükemmel bir açılış. Natalie'ye onunla tanıştığımı söylemek için bariz bir fırsat. Heyecan verici, hırçın karşılaşmamızı paylaşmak; muhtemelen Adler Beck'in bok listesinde olduğumu itiraf etmek.

Ama bir şey beni

durduruyor. Ne

olduğundan emin değilim.

Normalde hikâyelerimi paylaşmaktan zevk alırım. Trey Johnson dikkatini Hannah Mason'dan bana çevirdiğinde ilgimi çekeceğinden o kadar emindi ki ekstra antrenman için geldiğimi öğrenince kızların soyunma odasında soyundu. Sporcular genellikle kendini beğenmiş olurlar ama alıp gittiğimde kendinden çok daha az emindi ve onu atletizm kompleksinde utanç içinde, üzerini örten küçük bir havludan başka bir şey olmadan yürümeye zorladı. Bu anekdot kampüste o kadar duyuldu ki neredeyse üçlü platin statüsü kazandı.

Trey Johnson, Lancaster'ın oyun kurucusu olduğu yıllarda zirve yaptı ve sahneyi geçer geçmez ilgisizliğe gömüldü.

Adler Beck tamamen farklı bir ligde. Natalie'nin yeni arkadaşları, hatta Londra bile şu anda bana hayranlıkla bakıyor olabilir. Beck'le tanıştığımın ortaya çıkması bana ilahlık statüsü kazandırmaktan fazlasını yapar. Cevaplamak istemediğim bir sürü soru sorulmasına neden olur.

Natalie'nin yorumuna karşılık olarak omuz silktim. "Hadi bir bira bahçesine gidelim," diye önerdim. "Ellie' mesaj atıp önerisi olup olmadığını sorayım."

"Ellie?" London soruyor.

"Ellie Anderson. Scholenberg'de benimle birlikte kalan diğer Amerikalı."

"Doğru ya. Amcası Kluvberg'de antrenör, değil mi?"

"Doğru," diye onaylıyorum. Aynı cümleyi daha önce de kurmuştum ama Ellie'yle tanıştıktan sonra, adam kayırmacılığın kötü bir şey olduğu sonucuna vardığım için kendimi biraz kötü hissediyorum.

programda yer almasının sebebi. Muhtemelen varlığını hakaret olarak algılamayan tek kişinin o olmasıyla bir ilgisi vardır. "Burayı daha önce ziyaret etmiş, o yüzden muhtemelen iyi bir yer biliyordur."

Ellie şehrin karşı tarafında bir bira bahçesi öneriyor ve böylece toplu taşımayla ilk kez karşılaşmış oluyorum. Georgia'da büyüdüğüm küçük kasabada toplu taşıma yoktu ve Lancaster'da bir arabam . Büyük şehirlerde büyüyen arkadaşlarımdan duyduğuma göre çok şey kaçırmıyordum.

Neyse ki, doğru girişi bulup yeraltına indiğimizde anlatıldığını duyduğum dehşetin hiçbir izine rastlamadım. Grafiti yok, idrar kokusu yok, çöp yok. Biletlerimizi İngilizce seçeneği bir makineden alıyoruz ve ardından gelen ilk trene atlıyoruz; umarım varış noktamıza bir trene.

Metronun içi de istasyon kadar temiz, yerleştiğimiz tertemiz plastik sandalyeler ve nerede olduğumuzu gösteren yanıp sönen noktalardan oluşan bir harita var. Yumuşak bir *vinlamayla* kapılar kapanıyor ve karanlığa doğru hızla alıyoruz.

İki durak sonra, serin yeraltından sıcak güneş ışığına geri çıkıyoruz. Şehrin bu bölgesi geldiğimiz bölüme çok benziyor, tek farkı çok daha işlek olması. Daha az konut ve daha çok ticari alan. Restoranlar, hediyelik eşya dükkânları, kitapçılar, kafeler ve barlar cadde boyunca sıralanıyor, aralarına da vitrinleri kabarık giysiler ve şık sloganlarla süslenmiş tişörtlerle dolu turist tuzakları serpiştirilmiş.

Natalie hepimizi önünden geçtiğimiz üçüncü hediyelik eşya mağazasına sürüklüyor. Burası küçük ve dar ama genişlikten yoksun olmasına rağmen yüksekliğiyle bunu fazlasıyla telafi ediyor. Yükselen raflar duvarlardaki boş alanın her santimini kaplıyor ve akla gelebilecek her türlü hediyelik eşya ile dolu. Guguklu saatler, Hummel figürleri, Grimms masallarının deri ciltli kitapları, tam etekli ve jartiyerli kıyafetler, süs eşyaları, Berlin Duvarının parçaları olduğunu iddia moloz parçaları, bira bardakları, fötr şapkalar, hardal ve hayatımda hiç görmediğim kadar çok sakızlı ayı var. Bu devasa sergi bir kültür ve renk patlamasıydı.

Etrafa bakınan diğer müşterilerle birlikte mağazaya göz atmak için dağılıyoruz. Emma, Cressida ve Anne'e gönderilecek kartpostalları bulmak için kartpostal seçkisine göz atıyordum ki Natalie elinde iki tişörtle zıplayarak yanıma geliyor. "Hangisi Theta kegger için?" diye soruyor.

Üzerinde *I'm Just Here for the Beer* yazan beyaz seçenek pembe *Life is Brewtiful* yazan seçenek arasında gidip geliyorum. "Pembe," diye karar verdim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıtlıyor Natalie. "Ama sanırım Gamma'nın renkleri pembe ve beyaz ve insanların benim de o boktan şeyin bir parçası olduğumu düşünmelerini istemiyorum. Yoksa pembe olan Kappa mı?"

"Pembeyi Alpha Sigma ile ilişkilendiriyorum, umurumda değil," diye cevap veriyorum ve üç kartpostal alıyorum. "Hangi tişörtü daha çok seviyorsan onu al."

Natalie bir dakika düşünür. "İkisini de alacağım."

O kasaya yöneldi, ben de mağazanın derinliklerine doğru yürüdüm. Arka duvar tamamen giysilere ayrılmış. Natalie'nin bulduğu tişörtlerin yanı sıra Alman bayrağının solmuş, kalp şeklinde, futbol topu şeklinde sergilendiği çeşitlerini görüyorum. Son yineleme, en önde ve ortada sergilenen üst kısmın yer alıyor.

Bir Adler Beck forması.

Ona bakmam gerekenden daha uzun süre bakıyorum.

Oynamaya hak kazanır kazanmaz dünya sahnesine çıkan Beck, benden sadece on sekiz ay büyük olmasına rağmen ben lise birinci profesyonel bir sporcunun hayatını yaşıyordu.

O zamandan beri, tüm dünyayla birlikte ben de onun atletizmine hayranım. O bir efsane, bir insandan daha büyük. Etkileşimimiz hem beklentilerimi aştı hem de yetersiz kaldı. Hem yeniden yaşamak hem de hiç olmamış gibi davranmak istiyorum.

"Bir tane alacak mısın?" London belirerek soruyor. İrkildim. Başıyla formayı işaret ediyor. Berbat. "Kluyberg'in stadyumunda antrenman yaparken giyebilirsin."

Bu öneri beni . Benim izlenimim Scholenberg'in kadın katılımcılarını FC Kluyberg oyuncularından ayırmak için elinden her şeyi yaptığı yönünde çünkü: merhaba, dikkat dağıtıcı. Kluyberg'in yaz aylarını başka bir yerde antrenman yaparak geçirmesinin nedenlerinden biri de bu. Yine de söylemeliyim ki, şimdiye kadarki deneyimlerim bunun oldukça muhteşem bir yanlış reklam olduğunu gösteriyor. Beck'in geçen gün sahada bulunmasından anlaşılabacağı üzere, profesyonel sporcuların gerçek anlamda bir offseason dönemi yoktur. Bir kez zirveye ulaştığınızda, orada kalmak için savaşmanız gerekir.

Adler Beck'in beni onun formasını giyerken görmesi düşüncesi bile itici. Her zaman yapabildiğimi göstermek için karşı koyan bir tip olmuşumdur. Bir Adler Beck hayranı olarak sıraya girmek, teslim olmak ve ona karşı kazandığım küçük zaferi azaltmak gibi geliyor.

"Hayır, sadece bunu alıyorum," diye cevap veriyorum ve raftan üzerinde Alman bayrağı olan bir bebek tulumunu alıyorum. London spekülatif bir şekilde bana bakıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Kasaya doğru giderken gözlerimi deviriyorum. "Kız kardeşim için. Yeni bir bebeği oldu." "Ne kadar da düşkün bir teyze olmuşsun."

Çocukla hiç tanışmadığım düşünüldüğünde bu sıfat biraz abartılı gibi görünüyor ama itiraz etmiyorum. "Bir şey alıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, Fransa'da zaten fazla şey satın aldım. ki sadece bir hafta kaldı, yoksa yeni bavul da almak zorunda kalacaktım."

"Program bu kadar kısa mı?" Şaşırarak sordum.

"Evet, sadece üç hafta."

"Yazın geri kalanında ne yapacaksın?"

"Sahilde dinlenin." London sırtıyor. "Ateşli bir cankurtaranla takıl. Dondurma yiyin. Margarita iç. Kim bilir?"

Homurdanıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"Scholenberg'den sonra ne yapacaksın? Ne kadar kaldı, altı hafta mı?"

"Sekiz. Sezon biter bitmez Lancaster'a dönüp sezon öncesi antrenmanlarına başlayacağım."

London başını sallar. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Takım arkadaşlarım antrenmanlarımın çılgınca olduğunu düşünüyor ve yazın çoğunu izinli ."

kartpostalları kasaya bırakırken omuz silkiyorum, sonra cebimden biraz avro çıkarıyorum. "Herkesle aynı şeyi yaparsan en iyisi olamazsın."

"*Life is Brewtiful*"dan daha iyi bir tişört sloganı bu," diyor Natalie sağımda. Kasanın yanındaki anahtarlık atlıkarıncasını döndürüyor.

Sırtıyorum. "Sponsorluk anlaşmamı imzaladığımda Nike'a söylerim."

Birkaç dakika sonra dükkândan çıkıp caddede ilerlemeye devam ediyoruz. Ellie'nin tavsiye ettiği bira bahçesi birkaç blok ötede, çevremizdeki ani değişikliğe yaklaştığımızın ilk ipucu. Sağ tarafta daha fazla vitrin yerine yoğun yeşillikler beliriyor. Bloğun yarısına ferforje bir kemer var. Ortasına yapıştırılmış ahşap bir tabelanın üzerinde birkaç Almanca kelime yazılı. *Biergarten* yazıyor, bunu şehri doğru yönlendirdiğimize dair cesaret verici bir işaret olarak kabul ediyorum. Yine Kluvberg'de bir bira bahçesinden daha fazlası eminim.

Yeşilliklerin geçen taş bir patikadan aşağıya doğru ilerliyorum. Ahşap bir terasa çıkıyoruz. Verdure, aşağıdaki piknik masalarını koruyan ve yaprak dalları halinde yanlardan aşağı damlayan, örtülmüş ve kıvrılıyor. Sol tarafta ahşap bir kulübe yer alıyor ve sipariş vermek için bekleyen müşterilerin oluşturduğu sıra yan tarafa doğru kıvrılıyor. Masaların çoğu dolu, insanlar simitlerini bir dizi hardala batırıp bira içiyor.

Fark etmem biraz zaman alıyor ama bira bahçesi aynı zamanda Kluvberg'in büyük bölümüne de bakıyor. Şehrin daha yeni bir bölgesindeyiz, belli ki daha yüksek bir yerde. Uzaktan kanalı görebiliyorum. Katedralin çan kulelerini. Ve tabii ki stadyumun ana hatları.

"Siz bir masa kapın. Ben sıraya gireceğim," diye teklif ettim.

"Sizinle geleceğim," diyor Natalie. "Siparişlerinizi bana mesaj atın hanımlar."

Grubumuz ayrılıyor. Natalie ve ben sıranın sonuna katılıyoruz ve neyse ki oldukça hızlı ilerliyoruz. Birkaç dakika içinde menüyü kadar ve bira ve simitten çok daha fazlası sunuluyor.

Alman mutfağıyla olan ilişkim şu ana kadar gergin geçti. Hafta başında Ellie ve diğer birkaç Scholenberg katılımcısıyla restoran, kulağa de cazip gelmeyen çok çeşitli yiyecekler sunuyordu. Ancak buradaki tüm Alman yemeklerinin altında İngilizce açıklamalar yazıyor ve kraker ekmeğinde bratwurst veya kızarmış domuz eti kulağa korkunç gelmiyor.

Tezgâha ulaşıyoruz ve ben menüyü incelemeye devam ederken Natalie herkesin siparişini tezgâhın arkasındaki genç sarışın kadına iletiyor. Konu yemek olduğunda her zaman kararsız olmuşumdur. Bazıları bana seçici bir yiyici diyebilir.

Sonunda, biraman yanında sadece bir çubuk krakerde karar kıldım.

Bir sonraki grubun sipariş vermesine izin vermek için kenara çekiliyor ve yemek alanının çevresini saran ferforje çit boyunca pozisyon alıp bekliyoruz. Birkaç dakika şehre bakıyorum ve sonra bakışlarımı tekrar terasa çeviriyorum, tam zamanında kahverengi saçlı bir adamın yanıma geldiğini görüyorum. Kendini beğenmiş sırıtışı, bize neden yaklaştığı hakkında bilmem gereken şeyi anlatıyor. Ya da daha doğrusu bana yaklaştığını. Natalie' görmezden geliyor ve dikkatini sadece bana yöneltiyor.

"Merhaba." Bana İngilizce hitap ediyor ama selamlaşmanın altında kalın bir aksan var. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece bir kaşımı kaldırıyorum. "İngilizce konuştuğunuzu biliyorum, sipariş verirken duydum" diye ekliyor.

"Yani?" Şimdi iki kaşımı da kaldırarak soruyorum.

"Bizimle oturmak ister misiniz diye merak ediyordum." Başını, arkadaşları olduğunu öğrendiğimde hiç de şaşırmadığım gürültülü bir grupla dolu bir masaya doğru salladı.

"Zaten bir masamız var," bilgi verdim.

Tahmin edilebileceği gibi, gülümsemesi daha da artıyor. Tecrübelerime göre, erkekler kovalamacayı sever. Ve ben gerçekten hızlı bir koşucuyum. "Seni bu yüzden davet etmedim."

Onu cesaretlendireceğini düşünmesem gülümserdim. "Biz iyiyiz."

"Eğer fikrini değiştirirsen..." Sanki son on saniye içinde onun nerede oturduğunu unutmuşum gibi aynı masaya doğru başını sallıyor.

Az önce benimle paylaştığı yeri gerçekten hatırladığımı belirtmek için bir kez başımı sallıyorum. O uzaklaşır Natalie bana döndü. "Kahretsin, çok ateşliydi."

"Öyle miydi?" Gerçekten şaşırarak cevap verdim. Neye benzediğini zar zor hatırlıyorum. Natalie bana garip bir bakış attı. "Evet, öyleydi."

Omuz silkiyorum. "Benim tipim değil, sanırım."

Küçük bir inanmazlık sesi çıkarıyor. "O zaman seni memnun etmek zor."

Davetsiz, mavi gözler ve yontulmuş elmacık kemikleri önünde parlıyor. Her yerdeki kadınların bir yüz. Memnun etmek *o kadar* da zor değil.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Altı

Herkesin bana dönmesi için hazırlanıyorum. Ellie'ye tekrar mesaj atmam gerekecek. Ama Natalie cevap veriyor. "Mükemmel bir yer biliyorum."

Bir önerim ve sesi kendinden emin geliyor, bu yüzden zaten otelin dışında herkesle birlikte bekleyen bir taksiye biniyorum. Bu bir sedan, kesinlikle yedi kişi için tasarlanmamış, ama şoför aldırıyor görünüyor. Bizi popüler bir kulüp barındırmasını beklemeyeceğim endüstriyel bir mahallede indiriyor ve neşeye ücretini tahsil ediyor.

"Burayı nereden duydun?" Hepimiz taksiden indikten sonra Natalie'ye soruyorum, önümüzdeki yavan beton dış cepheyi eleştirel bir gözle inceliyor.

"*Kapsamlı* bir araştırma," diye yanıtlıyor sırtarak. "Klubberg oyuncularının takıldığı en istikrarlı yeri. TravelAdvisor'a göre, sırf bu her zaman bu kadar uzun kuyruk oluyor." Binanın dış cephesinde sıraya başıyla işaret ediyor. Hakkını yemeyelim, hepsi de bizim yaşlarımızda, şık giyimli insanlar.

"Şaka yapıyorsun," diyorum kesin bir dille. Yapmak istediğim son şey geceyi bir grup Adler Beck özentisini savuşturarak geçirmek. "Hayır, tamamen ciddiym."

"Kendi kendilerine başlatmış olabilecekleri bir söylentiye benziyor," diye mırıldandım.

"Haydi," London, sıranın önüne doğru adım atarak. Ben dahil herkes onu takip ediyor. "Merhaba, içeri girmek istiyoruz," diyor siyahlar giymiş iri yarı adama. Arkamızdan protestolar yükseliyor ama fedai elini kaldırarak onları susturuyor.

"İsim?" diye soruyor hoyratça.

"Ne için bir isme ihtiyacın var?" Natalie kabadayılığından bir parça kaybederek sorar.

"Burası özel bir kulüp bayan. Listede adınız yoksa giremezsiniz," diye cevap veriyor adam. Diğer kızlardan hiçbir konuşmuyor. Natalie görünüyor. Bu özel kulüpte olmak istemiyor olabilirim ama bir şeyi yapamayacağımın söylenmesinden hoşlanmıyorum.

Bir adım öne çıktım. "Adım listede var."

Natalie bana bakıyor, oyuna hiçbir katkıda bulunmuyor.

"Ne ?" diye soruyor fedai, elindeki kalemi sabırsızlıkla panoya vurarak.

"İşte işin komik kısmı da burada," diye başlıyorum hafifçe kıkırdayarak. Adam başını kaldırıyor ve yüzüme odaklanınca biraz duraksıyor. Topuklu ayakkabılarımla sallanırken bir tutam saçımı işaret parmağımın etrafında döndürerek aptal sarışın rolüne bürünüyorum. "Bak, daha önce bir restoranda tanıştığım bir adam vardı, Lecker - bilmiyorum duydun mu?" Ellie'nin bana ailesiyle söylediği lüks lokantanın adını, hikayeme biraz inandırıcılık katmak umuduyla söylüyorum.

Yalan söylemenin ilk kuralı: rastgele detaylar eklemek. İşe yarıyor gibi görünüyor, çünkü fedai başını sallıyor, sert ifadesi yumuşuyor. "Her neyse, yanıma geldi ve flört ediyordu. da burada buluşalım dedi. Ama zaten adımlı sormuştu,

ve arkadaşım Tiffany"-Natalie'yi öne doğru çekiyorum-"seyahat ederken yabancı bir adama asla gerçek adınızı vermemeniz gerektiğine dair bir makale okumuştum çünkü daha sonra izinizi sürebilir. Demek istediğim, kız kardeşlerimin sürüngenler hakkında bize anlattığı bazı hikayeleri duymalısın. Bu yüzden adama gerçek adımlı söylemedim ama sonra bana adımlı buradaki listeye söyledi. O zaman itiraf , değil mi?"

Fedai bana endişeyle bakıyor. Bana inanıp inanmadığına dair hiçbir fikrim yok. Eğer burası Natalie'nin iddia ettiği kadar popülerse, her şeyi duymuştur diye tahmin ediyorum.

"Bu hangi ismi söyledin?" diye soruyor. Belki de *hepsini* değil.

"Unuttum," diye cevap veriyorum, zafer yerine mahcup bir şekilde gülümseyerek. "Panikledim ve bir tane uydurdum. Lisa Linderhagen, belki? Listede var mı?"

Arkamdan sessiz bir homurtu geliyor ve umarım fedai bunu duymamıştır. Eğer bu salaklardan biri az önce uydurduğum etkileyici hikâyeyi mahvederse, bunu unutmalarına asla izin vermeyeceğim. Fedai bir dakika boyunca beni inceliyor, sahte ismimi kontrol etmek için listesine bakma bile girmiyor.

", siz hanımlar geçebilirsiniz," diyor sonunda, törensel görünümlü ip bariyerin klipslerini açarak.

Sıradakilerden yüksek sesli protestolar ama onları dinlemek için beklemiyorum ya da fedaiye fikrini değiştirme şansı vermiyorum. İtiraf etmeliyim ki oldukça hoş bir atmosfere sahip kapıdan içeri giriyorum. Eğer Klubberg oyuncuları burada , iyi bir zevkleri var demektir. Gösterişli ya da abartılı değil, minimalist ve şık.

"Bu. Oldu. Harikaydı!" Natalie zıplayarak duyurdu.

"Cidden," diye katılıyor London. "'Ben Lisa Linderhagen'ım' lafına kanan zavallı adamı aramam gerektiğini hissediyorum."

. "Bardan bir içki alacağım." "Ben bir kabin

bulacağım," diyor London.

"Hadi dans pistine gidelim." Natalie grubumuzun geri kalanını da yanına çekti.

Kulübün iç kısmı U şeklinde yapılandırılmıştır. Bar en sağda yer alırken, dans pisti ve DJ kabini sol tarafı kaplıyor. Alttaki eğri, tuğla duvarları kaplayan kapı tarafından bölünmüştür.

Topladığım bakışları görmezden gelerek kalabalığın arasından geçiyorum. Şu anda hiç havamda değilim ama tasarımcı markalarını andıran sofistike kıyafetler giymiş, kendi yaşına yakın insanları görmezden mümkün değil. Hepsi buranın yerlisi gibi görünüyor. Hoparlörlerden gelen gümür gümür bas sesleri Almanca'dan başka bir şeyle noktalanmıyor.

Nihayet bara ulaştığımda bir cin tonik sipariş ettim, ardından barın arkasında sergilenen pahalı içki şişelerini inceledim.

İçkimi bekliyorum. Arkalarında parlayan sessiz bir ışık ortamı daha da çekici hale getiriyor. "Burada olmamanız gerekiyor," diyor derin bir erkek sesi.

Neden görmek istediğiniz son kişi her zaman karşılaştığınız kişi oluyor? Almanya'da -aslında tüm Avrupa'da- karşılaşmak istemediğim *bir* adam vardı.

Milyonlarca bir coğrafi bölge. Binlerce kulüp.

Bir Adler Beck.

Yüzümü ona döndüm, ki bu bir hataydı. Adler Beck terli ve sinirli muhteşem görünüyordu. Kabul etmek istemediğim kadar çok dergi kapağında gördüğüm kaslı gövdesine yapışan kot pantolonu ve gri tişörtüyle bara yaslanmışken daha da iyi görünüyor. Hâlâ sinirli görünüyor. Ya bu onun varsayılan ayarı ya da ben bunu ortaya çıkarıyorum.

Ya da ikisini de.

"Nereden biliyorsun? Belki bizzat sahibi tarafından davet edilmişimdir," diye cevap veriyorum, onun duruşunu ederek ve bara yaslanarak. Seksi erkeklerin genellikle pislik olması çok adaletsiz. Bu kadar sarı saçlar ve bu kadar mavi gözler genetik olarak mümkün olmamalı.

",," diyor Beck kesin bir dille. Elinde bir şişe bira var ve içecek seçimi beni şaşırtıyor. Daha çok kristal bir bardaktan pahalı bir likör yudumlayacak bir tipe benziyor. Yine de bunu, Lancaster'da dört yıllık eğitim ücretinden daha pahalı olan arabalardan inen modellerle çekilmiş paparazzi fotoğraflarına dayanarak söylüyorum.

Beck cam silindiri bir çeşit taştan yapılmış siyah bar tezgahının üzerine bırakıyor. Mermer olabilir mi? Mermer siyah olabilir mi? "Sporcular için taşlar" olarak da bilinen jeolojiyi fen bilimleri dersim olarak almıştım ama sanat tarihi dersimden hatırladığım hatırlıyorum. Pürüzsüz, parlak yüzey boğucu havaya uyuyor. Şık ve çekici.

"Nereden biliyorsun?" Sipariş barmeni kontrol etmek için omzumun üzerinden bakmadan önce soruyorum. Barın ilerisinde birkaç kızla flört etmekle meşgul, yani içkim gelmek üzere değil. İşte bahşisi gitti.

"Çünkü sahibi benim." Sözler gerçekçi, övünmeye dair hiçbir ipucu yok.

Tanrıya şükür yüksek sesle dekora iltifat etmedim. Bu onun egosunu beslememe konusundaki mükemmel sicilimi mahvedebilirdi. "Sana inanmıyorum."

"Neden olmasın?" Belki de mermer yüzeyden birasını alır ve bir yudum alır.

"Gece kulübü sahibi bir tipe benzemiyorsun. Bana biraz evrak göster." Bu kafamda *çok* daha az ezikçe geldi. Bir tür amatör gangster gibi konuşuyorum. Onu bir daha görmeyi hiç beklemediğim için suçluyorum. Ve hiç çaba göstermeyerek beni nasıl dengesizleştirdiğini.

"Gece kulübü sahibi tip tam olarak neye?" Beck soruyor.

"Sen değil", bulabildiğim en iyi yanıt. Söyleyecek esprili bir şey bulamadığım bu konuşmadan ayrılmayı çok isterdim ama burada durup içkimi beklediğim çok açık ve ortada kokteyl falan da yok.

"Bu bir iltifat mı yoksa hakaret mi?" En ufak bir gülümseme iması beliriyor, bu Beck'in şu anda çekip gitmeyi çok farkında olabileceğini düşündürüyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum ona dürüstçe. Evet, yüz ifadesinde şimdi kesinlikle biraz eğlence var. "Belki de kulübünü yönetmeye daha az, penaltı atmaya daha çok zaman ayırmalısın."

Oraya gittim ve Beck'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi bunu yapacağımı düşünmediğini açıkça ortaya koydu.

Ona ilk kez tam olarak bakmak için dönüyorum ve nasıl tepki vereceğine karar vermesini izlemekten zevk alıyorum.

Savunmak mı, görmezden gelmek mi? "Otto genç."

Sırtırım. Ya da kaleciyi suçlarım. "Seninkilerden birini engelledi," diye hemen . "Onu biraz hazırlıksız yakaladın."

"Oynadığım tek bir maçın bile beklediğim gibi düşünemiyorum." "Amerikalı olduğunu kastetmiştim."

"O kadar da çok konuşmuyordum," diye küstahça cevap veriyorum, nihayet sohbetinde biraz ayak uydurabiliyorum. Hayatımda hiç iltifat beklememiştim ama nedense Adler Beck'in milliyetimi değil dış görünüşümü kastettiğini kabul etmesini istiyorum.

Fırtına sonrası berrak gökyüzünün rengindeki gözler yüzümden uzaklaşıyor, üzerimdeki elbiseden aşağı iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Bu aksanı görmezden gelmek zor," diyor.

İyi. Saha dışında da değerli bir rakip. Adler Beck sadece kendine güvenmekle kalmıyor; karizması da var. Görünmeyen her sızıyor, etrafındaki havayı ukalalıkla tikiyor.

"Kulüpte doksanın üzerindeki tek oyuncu benim." Ses tonunda isteksiz, zorlukla fark bir saygı var ama ben bunu anlıyorum.

Adler lanet Beck dönüşüm oranımı kontrol etti.

"Beni araştırdın mı?"

"Mm-hmm." Birasından bir yudum daha alır.

Kayıtsız görünme sanatında uzun zaman önce ustalaştım, ancak Adler Beck'in istatistiklerimi kontrol etmek için zaman ayırdığı bilgisi gerçeküstü - bunu ona söylemek ya da dönüşüm oranımı bulmasından etkilendiğimi söylemek gibi bir niyetim olduğundan değil

Adımdan başka hiçbir şeyim yok. Benim futbol onunkiler gibi internete yayılmıyor.

Beck tekrar konuşmadan önce otuz saniyelik bir sessizlik oluyor. Yapacak bir şey olsun diye saymaya başlıyorum. "Burada yalnız mısın?"

"Hayır, evden bir takım arkadaşıyla. Amnerallons'da ve yeni arkadaşlarıyla ziyarete geldi. Biraz içkiye ihtiyacım vardı... Bir şeyler içmeye geldim."

"Ne sipariş ettiniz?"

"Cin ve tonik."

Beck dönüp Almanca bir şeyler söylüyor. Barmenlerin görmek için bakıyorum. Belki de buranın gerçekten sahibidir. Ya da belki sadece dünyanın en ünlü futbolcusunun varlığına tepki veriyorlardır. Saniyeler içinde, köpüklü, berrak bir sıvıyla doldurulmuş ve üzerine limon dilimi konmuş bir bardak önümde beliriyor.

"Tha-" Beck kelimenin ortasında bardağı kaydırıyor. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermiyor, sadece sola doğru yürümeye başlıyor, içkim olduğunu tahmin ettiğim şeyi tutuyor. Aptalca, onu takip ediyorum. Aniden sağa ve kısa koridora girdi. Sonra bir yan kapıyı iterek açıyor ve önce benim girmemi işaret ediyor. Stok odası olması gereken yere girdim.

Cam şişeler kahverengi kutular raf raf , küçük alan tavandan sarkan tek ampul tarafından zar zor aydınlatılıyor. Beck mavi bir şişe alıyor, açıyor ve içindekileri elindeki bardağa bolca boşaltıyor.

Sessizce bana uzatıyor. Bardağı alıyorum ve içindekilerden biraz yudumluyorum. Misket limonu, botanikler ve çam dilime çarpıyor, ardından fizz'in ağızda bıraktığı tat geliyor.

"Bu iyi," diye bilgilendirdim onu. "İyi."

Beck hareket etmiyor. Ben de öyle.

Bakışlarını tutuyorum, aniden ikimizin bir odada yalnız olduğumuzun farkına varıyorum -aslında acı verici bir şekilde farkına varıyorum. Birlikte.

herhangi bir yakınlık olmamalı, ama ne yapmak üzere olduğunu daha gerçekleşmeden biliyorum.

Bir adım.

İki.

Üç.

O yaklaştıkça yerimde duruyorum, sadece birkaç santim kaldığında en yakın rafa bırakıyorum. Vücut ısısı ince satenden sızıyor.

"Bir şeyler için oynamalıydık," diyor bana.

Göz temasını korumak için başımı arkaya eğiyorum. "Kazandığım halde mi?"

Beck boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. Memnuniyetsiz bir titreşim, sanırım sonuç hakkında tartışacağı anlamına geliyor.

Kabul ederek beni şok ediyor. "Sen kazanmış olsan bile."

Dudaklarım otomatik olarak yukarı kıvrılıyor. "Peki, ödülüm ne?"

Beni bir rafa doğru bastırıyor, cam şişeler protesto için yer değiştirirken yüksek sesle çınlıyor. Ve sonra beni öpüyor. Adler Beck'i öpüyorum. Ama bir futbol yıldızını öpüyormuşum gibi hissetmiyorum. bastırılan bedenin ünlü bir futbolcuya ait olduğunu görmek için gerçek ya da mecazi bir mesafe yok.

Şu anda iki seçeneğim var ama onu öpmeyi bırakmak istemiyorum, bu da beni tek seçeneğe indiriyor.

Beck otoriter. Ezici. Belli ki alfa olmaya alışmış. Tıpkı çatışmamızda olduğu gibi, ona izin vermiyorum.

Zaten yokuş aşağı saatte bin mil hızla kayıyoruz, bu yüzden fren çubuğunu çekip mecazi pencereden dışarı fırlatıyorum. Saçımı çektiştiriyor; tırnaklarımı sırtına geçirmek için ellerimi gömleğinin altından geçiriyorum. Ellerini yukarı ve elbisemin altına kaydırıyor; ben de pantolonunun fermuarıyla boğuşuyorum. Tüm bu süre boyunca dillerimiz hakimiyet için düello yapıyor.

Adler Beck Alman olabilir ama Fransız öpücüğünde ustalaşmış.

Çoktan sertleşti, aleti giydiği boxer külotu zorluyor. Kısa süreli, giyinik etkileşimlerimiz bana Beck'in herhangi bir şeyi telafi ettiği izlenimini hiç vermedi. Aletini örten kumaşı aşağı çektiğimde bunun görsel onayını alıyorum. Adam kocaman. Parmaklarımı sert ve sıcak teninde gezdirerek aramızda yükselen ereksiyonun izini sürüyorum. Beck inliyor.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, kapının diğer tarafındaki boşuk hareketlilik dışında küçük odadaki tek ses bu. Bunu daha önce birçok kez yaptım ve eminim Beck de . Ama bunun burada, bu gece, onunla birlikte olmasını beklemiyordum. Saatler önce içtiğim bira ve bir yudum cin dışında ayığım, olan bitenin tamamen farkındayım. *Fazla* farkında. Midemde, şehvetle hiçbir ilgisi olmayan, bir telaş var.

Evet, ondan etkilendim. Kısmen görünüşü, kısmen de bir sporcu olarak ona duyduğum hayranlık yüzünden. Bunlar bilinen değişkenlerdi. Ama onun yanında gergin hissetmeyi beklemiyordum. Onunla konuşmaktan zevk almayı. Benim hakkımda ne düşündüğünü umursamaydı.

Parmak uçlarım dantel tangamdaki ıslak noktaya değişiyor ve onun benden etkilendiği kadar benim de ondan etkilendiğimi fark ediyorum. Çürük kumaş kolayca yerinden çıkıyor. Önce beklenmedik sese -iç çamaşırımı yırttı- sonra da ani istilaya tepki olarak nefes nefese kalıyorum. Parmaklarının etrafında kenetleniyorum, avuç içi klitorisime çarptığında inliyorum. Çok iyi hissettiriyor. Yani

Tüketiyordum, zevk patlaması diğer tüm duyularımı bastırıyordu.

Beck tekrar inliyor - bu sefer daha derin ve gırtlaktan. Sonra Almanca bir şeyler söylüyor. Anlamadığım bir şey ve bu nedense geçmişte duyduğum müstehcen konuşmalardan daha ateşli. Bu sert dil ilk kez erotik geliyor.

Şehvet dolu yüzümdeki ifade her neyse, gözlerini da hararetlendiriyor. İkiz alevler gibi parlıyorlar, tıpkı sahada karşılaştığımızda olduğu gibi.

"Arkamı dön," diyor bana, cebinden folyo bir paket çıkararak. Cebinde prezervatif taşıdığını öğrenince hiç şaşırmadım.

Yaklaşık iki dakika önce Adler Beck'i becereceğime karar verdim ve bunu ertelemek yaklaşık doksan saniye cazibesini yitirdi. Ama bunu onun için bu kadar kolay yapmayacağım. Ben de bir rakibim.

Metal raflara yaslanıyorum, o ambalajı yırtmaya ve lastiği ereksiyonunun üzerinde yodaklanırken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum.

"Belki de ben bir misyoner kıyım."

İlk başta aldığım tek tepki kaşlarını kaldırması oluyor. Sonra bakışları benimkiyle buluşmak için yükseliyor, gözlerimizin birleştiği o an kalbime bir sarsıntı gibi çarpıyor. Kolay kolay etkilenmem ve etkilemesi zor biriyimdir, bu yüzden bana sadece *bakmasına* verdiğim tepkiyi anlayamıyorum.

"Scholenberg'de yeni şeyler öğrenmek için bulunuyorsunuz."

Burun kıvırıyorum, kampa katıldığımı bilmesine ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Şanslı bir tahmin mi? İstatistiklerimden daha fazlasını mı araştırdı? "Bana *zaten* öğretmediğim hiçbir şeyi *öğretmeyeceksin*."

Şimdi raflara , içeri itmeden önce sikişinin kör ucunun amıma bastırıldığını fark edecek zamanım bile .

"*Siktir*," diye tekrarlıyorum, o dibe vurup sonra itmeye başladığında. İnanılmaz bir his, yetenekli parmaklarından bile daha iyi. Ayrıca beni hazırlıksız yakalamayı başardığı için şaşkınlığım -biraz da etkilendim-. Kontrolü ele alıyor ve ben de ona izin veriyorum.

Leğen kemiğimdeki basınç şimdiden baş döndürücü bir hızla artıyor, her vuruşta o zor noktaya ulaşmayı başardıkça kaslarım geriliyor ve titriyor. Dik durabilmek için metal rafın kenarına zorunda kalıyorum, kıkırdadığını duyduğumda kaşlarımı çatıyorum. Kalçalarının her karşılık vererek ona doğru geri çekiliyorum ve bu onu hızla susturuyor.

Elleri belime düşüyor ve hızın kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışarak sıkıca kavıyor. Bedenlerimiz garip şekilde senkronize olmuş durumda, birbirlerine uyum sağlıyorlar. Bunu daha önce hiç yapmamıştık ama sanki yapmışız gibi . Yorgun, abartılı şekilde değil, hayatımın en iyi sevişmesi gibi.

Normalde seks yaparken beni kimin . Zihnimin boşalmasına izin ve sadece zevke odaklanmak çok daha kolay. Beck'le de böyle olacağını düşünmüştüm, özellikle de bana arkamı dönmemi söylediğinde. Ama bunu düşünmeden edemiyorum. onun olduğu, bana meydan okuduğu çok açık. Onu göremediğim için, onu hissetmek daha da artmış gibi görünüyor.

Kontrolümü kaybetmeye çok yakınlım. Karnımdaki sarmal gittikçe daha da . Şok dalgaları cildimin yüzeyinde sıçırıyor. Sıcak bir kızarıklık ateş gibi tenime yayılıyor. Beck Almanca bir şeyler daha söylüyor ve vücudumdaki değişiklikleri hissedebildiğini biliyorum. Tahrik olduğunda hecelerinin sesi daha kalın çıkıyor ve bunun sert -kasıtlı olarak- kanıtı beni hızla çok mutlu bir sona doğru sürüklüyor.

İçgüdülerim yaklaşan orgazmıla savaşmak, onu daha uzağa itmek. Bu beni ürkütüyor, çünkü genellikle doğru koşuyorum. Seksin amacı her zaman oraya varmak, sonra da erkeği pişmiş bir yiyecek ile uğurlayıp yatağa yalnız dönmek olmuştur.

Ama sağ eli kalçamdan ayrılıp beni doldurduğu yerin hemen üstündeki şiş yeri ovuyor ve ben hemen uçurumdan yuvarlanıyorum.

Zevk vücuduma doluyor, tenimin her santimetresini kaplıyor ve her bir hücrenin karıncalanmasına neden oluyor. Bir zevk stratosferinde serbest düşüşe geçiyorum, o da geldiğinde kalınlaşan zonklamanın zar zor farkına .

Derin nefesler titreyen uzuvlarımı canlandırmaya yardımcı oluyor. Elbisemi aceleyle aşağı , umarım tangam yukarıda kalamayacak kadar hasar görmemiştir.

Buradan çıkar çıkmaz tuvalete gitmem gerekecek.

Yüzümü ona dönüp prezervatifi çıkarıp muhtemelen tam da bu amaç için orada duran çöp kutusuna atarken Beck kendini beğenmiş görünüyor. Buraya getirdiği ilk kızın ben olduğumdan şüpheliyim. Onu evine götürmekten çok daha kolay ve banyodan daha fazla mahremiyeti var. Muhtemelen çalışanlarını içeri girmeden önce kapıyı çalmaları için eğitiyordur.

Fermuarını tekrar çekerken birbirimize bakıyoruz, metal dişlerin törpülenmesi odaklandığım tek ses. Rafa içkiye uzanıp uzun bir yudum alıyorum.

Şu anda ne diyeceğimi bilemiyorum. Büyük ihtimalle Beck'i bir daha göremeyeceğim. Her zamanki sevişme sonrası cümlelerimin hiçbirisi bu durumda işe yaramıyor ve ona verecek kekim kalmadı.

"İçki için teşekkürler," diyorum.

Başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bunu gitmek için mükemmel bir fırsat olarak değerlendirip

kapıya doğru ilerliyorum. "Saylor."

İlk defa adımı söyledi. Penaltı vuruşlarındaki dönüşüm oranına bakmasaydı

unuttum.

Arkama baktım. "Ne?"

, krallığını inceleyen bir imparatorun özgüveniyle ayakta duruyor. "Bir dahaki sefere ödölü ben seçeceğim." Başımı sallıyorum.

"Ben rövanş yapmam."

Sonra o başka bir şey söyleyemeden arkamı dönüp gidiyorum.

BÖLÜM ALTI

Ellie ertesi sabah odamın kapısında belirip dağınık yatağıma uzanarak, "Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydın," diyor.

"Evet, sanırım öyle," diye cevap veriyorum, dizüstü bilgisayarımda gezindiğim kurs kataloğundan başımı kaldırmadan. Bu hafta sonbahar derslerimi seçmem gerekiyor. Derslere katılmak Lancaster'daki yaşamın kesinlikle özlemeyeceğim bir parçası. Okul hiçbir zaman çok ilgi çekici olmadı. Halkla ilişkilerde karar kılmadan önce dört ana dal arasında gidip geldim ve son seçimim konusunda şimdiden pişmanlık duyuyorum çünkü gerekliliklerin hiçbiri o kadar da ilginç gelmiyor. "Natalie bunu bütün haline getirdi."

Ellie homurdanıyor. "Seni sosyal medyada takip ettiğimin farkındasın, değil mi? Eğer bir şeyi kıskırtan biri varsa, bahse girerim o da sensin."

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse."

"Hiç Alman erkeklerle tanıştın mı?" Şakacı sözleri, akşamdan kalma bir şekilde uyandığımdan beri bastırmaya çalıştığım anıları canlandırıyor ve arasında belirgin bir acı hissediyorum.

Nasırlı bir avuç derimin üzerinde kayıyor. Ağzımda sıcak bir dil. Kalın bir penisin beni iyice girmesi. Natalie, London ve diğer kızları Beck'in kulübünden dışarı sürükledikten kısa bir süre sonra, bardaki bir adamın bana köşedeki yeni ve havalı bir yerden bahsettiğini iddia ederek o depo dolabından ayrıldım. Gittiğimiz kulüp ne havalı ne de yeniydi ama hepsi fark edemeyecek kadar sarhoştum.

"Hayır." Yalan kolayca ortaya çıkar.

Natalie dün geceki elbisem olan kumaş yığınının bakışımı kaçırıyor. Mahvolmuş tangam da o yığının içinde.

Hayal kırıklığıyla iç çekiyor. "Bu hayal kırıklığı. Bu yazı senin üzerinden yaşayacağıma güveniyordum." "Ne? Neden?"

"Tekrar söylüyorum, seni takip ediyorum Saylor. Tam bir seksi erkek

mıknatısısın." "Dün günün nasıldı?" Konuyu değiştirmeye hevesli bir

şekilde sordum.

"İyi idi. Franz Amca takımın yapacağı bir gösteri maçı için çok heyecanlı." "Huh." Konuyu FC

Kluyberg'e getirmek tam olarak aklımdaki şey değildi.

Kursların açıklamaları arasında devam ediyorum ve sonra ekran donmaya karar veriyor. Bunu durmam gerektiğine dair bir işaret olarak kabul ederek iç .

Ayağa kalkıp geriniyorum ve spor ayakkabılarımı kapının yanındaki yerlerinden

alıyorum. "Ben koşuya . Gelmek ister misin?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Ellie soruyor. "Bugün izin günümüz!" Omuz silkiyorum, sonra spor ayakkabılarımı

başlıyorum.

"Peki ya dizin?"

"Koşu için iznim var. Maraton koşmak üzere değilim."

Koridorda ilerlerken Ellie arkamdan, "İyi eğlenceler," diye sesleniyor. Yatağıma geri uzanırken yayların gıcırdadığını duyuyorum.

Merdivenlerden indiğimde diğer birkaç kız ortak alanda, oturma odasında dinleniyordu ve hepsi de Ellie kadar rahat görünüyordu. Atletik şortum ve yanlarından geçerken beni yargılayıcı bakışlarla inceliyorlar ve ben de içimden iç geçiriyorum. Buradan ömür boyu sürecek arkadaşlıklar edinerek ayrılmayı beklemiyordum ama bir haftayı aşkın süredir buradayım ve Ellie dışında kimsenin benden hoşlandığına dair bir işaret yok. Oynamak için izin almamın bana yardımcı olacağından şüpheliyim.

Scholenberg katılımcılarına ev sahipliği yapan dört katlı ev merkezi bir konumda ve daha önce geçtiğim parka sadece birkaç blok uzaklıkta. Sokaklar kalabalık, geveze yerliler ve turistlerle dolu. Şehrin manzarası hâlâ alışma sürecinde. Meksika'ya yaptığım bir bahar tatili gezisi ve Kanada'daki bir futbol kampı dışında ilk kez ABD'den ayrılıyorum.

Yaralı taşları, eski binalar ve renkli mimari, büyüdüğüm sakin güney kasabasına ya da Lancaster'ın bulunduğu üniversite şehrine hiç benzemiyor. Sokak yemeklerinin kokusu ve yabancı dillerin gevezeliği, gökyüzünün daha önce yağdırdığı yağmur nedeniyle hala nemli olan havayı dolduruyor. Sulu güneş ışığı açık gri bulutların arasından şuraya bakıyor, puslu parmaklarını uzatıyor

nemli sokağa damlıyor.

Kalabalık varış noktam olan parka kadar sürüyor, bulutlu günden rahatsız olmadan etrafta dolanıyor. Park bile evdekilerden farklı görünüyor. Ferforje kapılar, budanmış fidanlarla çevrili girişi işaretliyor. Oymalı beton korkuluklar ve meşe ağaçları, yemyeşil bir çim alana açılan yürüyüş yolunu sıralıyor. Onun ötesinde, bulutlu gökyüzüne doğru su püskürten devasa bir mermer çeşme var.

Açık kapılardan geçer geçmez çakıl yol boyunca koşmaya başlıyorum. Çeşmeye ulaştığımda parkın düşündüğümünden çok daha büyük olduğunu fark ediyorum. Şehrin merkezinde devasa yeşil vaha. Bir oyun alanı, köpek parkı, snack bar ve birkaç futbol sahası var. Gevşek bir ilmekten başka bir şey olmayan sol bağcığımı düzeltmek için bir bankta duruyorum. Evden çıkmak için acelem vardı.

Çift düğüm attıktan sonra doğruluyorum. Önce hangi yöne gideceğime karar vermek için etrafa bakıyorum. Sonra... donuyorum.

Adler Beck güneş gözlüğü, beyzbol şapkası ve anlaşılmaz bir ifadeyle bana doğru yürüyor. O benim gibi atletik kıyafetler giymiş ama hiçbirinde kulübünün amblemi . Sıradan bir adam gibi görünüyor - sıradan seksi bir adam - ünlü bir futbol yıldızı gibi değil.

Kafamın içinde kötü şansımı lanetliyorum.

Birkaç adım durakladığında, "Sakin söyleme," diye söylendim. "Bu park da senin."

İfadesi tekrar nötr hale gelmeden önce ağzının bir köşesi eğlenerek seğiriyor. "Hayır. Sokağın karşısında oturuyorum."

Bir elimle gözlerimi gölgeleyerek o yöne bakıyorum. "O bina size mi ait?" "sormam gerek."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum, bu da beni rahatsız ediyor. sayısız kez okuması zor biri olduğum söylendi ama şimdiye kadar başka biri hakkında hiç böyle düşünmemiştim.

Beck kollarını kavuşturmuş, sanki krallığındaki bir köylüymüşüm gibi beni üstünlük taslayarak inceliyor. "Antrenman mı yapıyorsun?"

"Sadece koşuya çıkıyorum." Uyandığımda huzursuz hissediyordum ve bu kısmen onun suçuydu. Dün gece, ben onu arkamda bıraktıktan çok sonra bile aklıma girmeye devam etti.

"Bugün senin izin günün."

Beni incelemeye devam ederken ona "Bu senin de" diye hatırlatıyorum.

Onu tekrar görürsem - ki böyle olacağını düşünmüyordum - birbirimizi görmezden geleceğimizi varsaydım. Ona derse geç kaldığımı ya da antrenmanım olduğunu söyleyemem. Yalnızım, bir grup arkadaşıyla değil. Bir kez daha, ona ne söyleyeceğimi şaşıyorum. Bakışları çok yoğun, genellikle koruduğum kalın kalkanı kolayca delip geçiyor. Gözleri çıplak bacaklarıma kayıyor, yüzündeki ilgi bariz. İkimiz de giyinik bir şekilde, birbirimizden bir metre uzakta duruyoruz ve ben nedense kendimi çıplak hissediyorum.

Onu inceliyorum, ışık dün gece gece kulübünde olduğundan daha iyi. Yontulmuş elmacık kemikleri. Acımasız çene çizgisi. Şapkasının kenarlarından görünen kısa sarı saçları. Altın rengi ön kolları boyunca esneyen kas ipleri. Onu düzinelerce derginin kapağına taşıyan bakışlar - ki bunların çoğu ağız sulandıran fiziğini ve güneşin öptüğü tenini bir futbol sahasında kazanmış olmasını umursamıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda sessiz son vererek soruyorum. "Bazen yalnız oynamayı seviyorum."

Cevap karşısında şaşırmış bir halde ona bakıyorum. Futbol bir takım . Lancaster'daki takım arkadaşlarımla çoğu spor merkezine hiç yalnız gelmemiştir. Ama ben tek başıma çalışmayı seviyorum. Kendi hızımda tam olarak istediğim şey üzerinde çalışabiliyorum. Evet, bir takımın parçasıyım ama kendi rolümü kontrol eden benim. Aynı zihniyeti paylaşan başka bir futbolcuyla -başka bir sporcuyla- hiç tanışmadım. Ve bunun *Adler Beck* olması şok edici. Kendini uzun zaman önce kanıtladı. İzin gününde tek başına antrenman gerek yok. Yataкта oral seks yapıyor olabilir. Başarılarını takdir etmek, iş ahlakından etkilenmeye dönüşmemeliydi.

Bulabildiğim en iyi yanıt "Oh," oldu. "Tabii daha fazla ipucunuz yoksa?"

Şoku yüzümden uzak tutmak için çabalamam gerekiyor. Halüsinasyon görmüyorsam, benimle alay ediyor. Benimle dalga geçmekten de öte, *beni kendisiyle oynamaya davet ediyor*. O, şu anda dünyada oynayan en iyi futbolcu olarak kabul edilen bir isim ve benden, daha önce hiç profesyonel bir maça katılmamış kadından, onunla oynamamı istiyor.

Zamanlamadan . Veda sözlerimdeki meydan okumadan, ona rövanş yapmadığımı söylememden. Eğlence olmak istemiyorum, ona cevap veren isabetli nişan alan Amerikalı. Ya da daha kötüsü, beni tekrar becermek istediği için şımartmaya çalıştığı ateşli bir kız.

Ben de ona karşı kollarımı kavuşturuyorum. "Seks yaptığımız için eleştiriye açık mısın?" "Seni oynarken gördüğüm için eleştiriye açığım," diye yanıtıyor.

Kaşlarımla çatıyorum, ilk karşılaşmamızı hatırlıyorum ve topa dokunmadan önce omzundan bahsettiğim için haklı olduğunu fark ediyorum. "Beni *oynarken* görmedin," diyorum ona. "Sadece şut at."

Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor ama bakışlarının doğrudan bana yöneldiğinden eminim. "İyi olduğunu bilecek kadar gördüm."

Güzel.

Daha fazla övgüye alışkınım. İnanılmaz. Hayret verici. İnanılmaz.

Ancak Beck'in diğer oyunculara çok sık iltifat ettiğinden şüpheliyim ve sesindeki samimiyeti fark etmemek mümkün değil. Yani bir şekilde Adler Beck'in bana *iyi* olduğumu söylemesi, geçmişte koçlardan, takım arkadaşlarımdan ve erkeklerden aldığım tüm övgüleri gölgede bırakıyor.

"Sen de hiç fena ."

Bu yorum bana tam bir sırtış kazandırdı. Lanet olsun, adam çok yakışıklı. Düşünceleri ve hormonları ele geçiren türden bir güzellik.

"Yani?" Başını boş tarlalara doğru eğiyor.

Hayır demeliyim. Dün gece seks yaptık, bu da durumu daha karmaşık hale getiriyor. Ve yarın dizim için her şeyin yolunda gitmesi gerekiyor ama henüz resmi olarak oynamam onaylanmadı. Kolay bir koşu başka bir şey, elit bir sporcuyla oynamak başka bir şey. Sırf seksi bir adamın etrafında daha fazla vakit geçirmek için - kariyerimi - riske atmak normalde yapacağım aptalca bir hata değil.

Ama beş yaşındaki ilk maçımdan beri - annemin terk ettiği maç - sahadaki en iyi oyuncu hep ben oldum. Ben biliyordum, onlar da biliyordu. Öyle olmama şansı, televizyonda izlediğim bir oyuncunun bana meydan okuması, karşı konulamayacak kadar cazip. Gerçekten hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat.

"Hadi oynayalım," diye karar verdim.

Yüz ifadesi değişmiyor, sanki başından beri beklediği cevap buymuş gibi. Rekabetçilik tepki olarak alevleniyor. Bu kayıtsızlığı kırmaya kararlıyım.

Beck en uzaktaki açık alana doğru yöneliyor ve ben de onu takip ediyorum, yürürken at kuyruğumu sıkılaştırıyorum. Birkaç kez gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama ben kendi gözlerimi varış noktamıza dikiyorum. Taşıdığı çantanın fermuarını açmak için duraklıyor ve içinden yepyeni bir futbol topu çıkarıyor.

Terli avuçlarımı şortuma silme fırsatını değerlendiriyorum. Bir erkekle ya da bir erkeğe karşı en son ilkokulda oynamıştım. Ve o çocukların hiçbirinin büyüünce Beck'in kalibresinde bir oyuncu olamayacağını biliyorum. Kendi yeteneklerime güveniyorum. Ama o benden daha iyi güçlü ve daha hızlı olduğundan bahsetmiyorum bile- ve bu eşitsizlik bugün penaltı atışları sırasında olduğundan çok daha belirgin olacak.

Adler Beck futbolda iyidir. *Gerçekten* iyi. Nesilden nesile, hatta yüzyılda bir gelen türden bir yetenek. Ebeveynlerinin ikisi de başarılıydı ama Adler Beck şaşırtıcı derecede saygı görüyor. Çok seviliyor. Ben katılımcıların yarısının kafayı bulduğu lise maçlarına katılırken o uluslararası şampiyonluklar kazanıyordu ve yirmi iki yaşına gelmiş, bitkin biri olmaktan çok uzak.

Onun da beni takip etmesini bekleyerek sahaya doğru ilerliyorum. de yapıyor, sanki ikinci doğasıymış gibi top sürüyor.

Beck bana oynamaya hazır olup olmadığını sormuyor ya da yüzleşme için durmuyor. Top sürmeye devam ediyor, beni geri ya da pas vermesine zorluyor. Yüz ifadesi bana ilk yaklaştığındaki halinden tamamen değişmiş, hareketleri de ifadesi kadar hareketli. Kendi oynarken çekilmiş fotoğraflarımdan tanıdığım bir bakış bu. Bunu seviyor, benim gibi seviyor. Bu nadir bir şey.

Ben onun hareketlerini taklit etmek için elimden geleni yaparken Beck sırtıyor. Kendine özgü birkaç hareketini bilecek kadar onun oyun görüntülerini izlemiştim ama şu anda tam olarak her şeyini ortaya koyduğu söylenemez. Zar zor koşuyoruz. Sonunda dolanmak için döndüğünde, ben hazırım. Ayağımı onunkinin arasına sokup topu alıyorum. Bir testi geçtiğimi anlamamı sağlayan bir onaylama işareti var. Aynı zamanda beni hâlâ hafife aldığını da gösteriyor.

Sahada bir aşağı bir yukarı gidip geliyoruz, ikimiz de diğerinin sayı yapmasına izin vermiyoruz ama birbirimizi gevşekçe koruyoruz. Eğlenceli. En son ne zaman bu kadar rahat futbol oynadığımı hatırlamıyorum. Normalde, koçlar ya da takım arkadaşlarım için, özenle inşa ettiğim itibarımı korumak için gösteriş yapıyorum; beklentileri yıkmak için. Kendimi zorlamak için. İlk defa Beck'in de aynı şeyi hissedebileceğini düşünüyorum. Üzerindeki spot ışığı bin kat daha parlak. Beklentiler bin kat daha yüksek.

Tekrar gol atmamı engelliyor ve bu sefer geri . görünmez sınırı aşarak ona baskı yapıyorum. Beck, son yarım saati beni yanlış bir rehavete sürükleyerek geçirmemiş olsaydı, beklediğim bir hız ve ustalıkla karşılık veriyor. Topu hemen geri alıyor, kelimenin tam anlamıyla altımdan çekip alıyor. Sert zemine çarpmadan önce dizimi koruyabilmek için dönmeye ancak yetecek kadar zamanım var.

Darbe acıtmıyor ama beklenmedik bir şey. Nefesim sönen bir balon gibi ciğerlerimden fışkırıyor. Doğrudum, omzum zonklayınca irkildim. Darbenin en ağır kısmını o aldı.

Beck duruyor, top düzgünce bir ayağının altına sıkışmış. Uzattığı eli görmezden geliyorum, kendi başıma ayağa kalkıyorum ve tekrar dik konuma geldiğimde omzumu nazikçe yuvarlıyorum. Birkaç gün ağrıyacak ama iyiyim. Kolumu sallıyorum, sonra tekrar oynamaya hazır olmak için omuzlarımı düzeltiyorum.

Beck, "Dizini korudun," diyor.

Onu duymamış gibi davranıp şortumdaki taze çim lekesine . *Lanet olsun*. Dün çamaşır yıkadım ve bunlar en sevdiğim çift.

"*Saylor*." Adımı bir emirmiş gibi söylüyor, otorite akımını görmezden gelmek imkânsız. "Dizini ." Uzun bir nefes veriyorum. "Evet, seni ilk seferinde duydum."

"Yaralandın mı?"

Çoğu kız muhtemelen onun sesindeki endişeyi tatlı bulurdu. Ben bunu sinir bozucu buluyorum. "Ben iyiyim." "Ne oldu?" Sesi kafa karışıklığı ve endişenin karışımından oluşuyor. Tekrar nefes veriyorum. "Birkaç ay önce burkmuştum."

"*Birkaç ay önce* mi?"

Sorudaki kuşkuculuk karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Ben de öyle dedim." "Ne halt etmeye onunla oynuyorsun?"

"Çünkü *ben iyiyim*."

Beck başını sallıyor. "Henüz , değil mi?"

"Tam oyun için değil. Parkta oynamak sayılmaz. Ve sen benden seninle oynamamı istemiştin, hatırladın mı?" Bir elini saçlarında gezdiriyor, şaşkınlığı öfkeye dönüşüyor. "Yaralı olduğunu bilmiyordum!"

"Ben *değilim*. Tanrım. Yarın beni taburcu edecekler, tamam mı? Tamamen iyileştim."

"Yarın aklanmakla şimdi aklanmak aynı şey değilKoşmaya bile çıkmamalıydın. Kariyerini riske atıyorsun; bunu anlıyor musun?"

Şimdi sinirlendim. "*Kariyerim* seni hiç ilgilendirmez Beck."

Bu büyük bir hataydı. Ve söylediği sebeplerden dolayı değil. Dizim ağrımaya başlasaydı ya da Alizée geçen hafta bana farklı bir şey söyleseydi, bu sahaya adımımı atmazdım. Ama dizim bugün ne durumdaysa yarın izin aldığımda da aynı durumda olacak. Bu onun bahsettiği gibi bir risk değildi.

Bizler sporcuyuz. Sakatlık her zaman bir olasılıktır. Bu oynamayı bırakacağınız anlamına gelmez.

"Dizinin üzerine düşüp tekrar sakatlasaydın benim işim olurdu. Bana söylemeliydin."

İyi. Belki de haklı olduğu küçük bir nokta vardır. Ama bana farklı bakmasını, şu anda baktığı gibi bakmasını istemedim.

Sanki kırılğanmışım gibi. Sanki eşit değilmişim gibi. Ve bunu şimdi itiraf edemeyecek kadar sinirliyim ve utanıyorum. "Ben . Günün geri kalanında yalnız olmanın tadını çıkar."

Dönüyorum ve her adımda dizimin ne kadar sakat olmadığını göstererek uzaklaşıyorum. Ve bu sefer, adımı seslendiğinde dönmüyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

PIRIL PIRIL GÜNEŞ IŞIĞI, dışarı adımımı atar atmaz gözlerimi kısmama neden oluyor. Cebimden güneş gözlüğümü çıkarıp burnumun üzerine yerleştiriyorum.

Dizim dün tamamen iyileşti ve yarın Scholenberg katılımcılarının geri kalanıyla birlikte Kluvberg'in stadyumunda antrenman yapacağım ilk gün. Bugün haftalık film günümüz. Bizi bir düzine blok ötedeki stadyuma götüren bir otobüs var ama ben yürümeyi tercih ediyorum. Kluvberg'in manzarasına şaşırtıcı bir şekilde bağlandım ve bugün çok güzel bir gün.

Stadyuma doğru yürüdüğüm yolun yarısında küçük bir kahve dükkânı görüyorum ve düşüncesizce içeri girmeye karar veriyorum. Tam sıraya girmiştim ki telefonum çaldı.

Ekranda kız kardeşimin adının yanıp söndüğünü görünce iç geçirdim. Hallie'den farklı bir zaman diliminde olmanın daha az telefon görüşmesi anlamına geleceğini düşünmüştüm. Daha az suçluluk . Yeğenimin düzensiz uyku programı sayesinde bu aramalar daha da .

Almanya'ya geldiğimden beri aramadığı sadece birkaç gün oldu.

"Alo?"

Hallie kuru bir sesle, "Çok heyecanlı görünme, yoksa daha sık arayabilirim," diye yanıtlıyor.

"Daha sık mı? Bunun mümkün olduğundan emin değilim. Artık bakman gereken kendi çocuğun olduğuna göre bana annelik yapmayı bırakırsın diye düşünmüştüm."

"Henüz konuşmayı öğrenmedi. Buna kıyasla sen çok gevezesin."

. "olmadığını bildiğin başka düğün saçmalıkları hakkında bilgi vermek için aramadığın sorun yok." Son birkaç konuşmamızın ana konusu buydu.

Hallie bunu inkar etmiyor. "Bildirecek yeni bir şey yok. Sandra yaygara koparmak istemiyor. Geriye tek çiçekler konusunda karar vermek kaldı."

"Yaygara koparmayacak mısın? Ama sen sadece evleniyorsun-oh, bekle, bu onun üçüncü düğünü, değil mi?" "Saylor," diye azarlıyor Hallie, sesinde yankılanan açık bir uyarı notuyla.

"Haklıyım. Düğününüzde ikinci kocasından bahsettiğini çok net hatırlıyorum."

"Babam bize nişanlandıklarını söylediğinde adını 'unuttun' ama daha önce iki kez evlendiğini hatırlıyor musun?" "Adını sadece bir kez söyledi. İkinci kocası birden çok kez gündeme geldi."

Hallie uzun bir iç ama kızgınlığının altında eğlenceyi duyabiliyorum. "Nedime kıyafetleri hakkında konuşmak için bu hafta seni arayacak, tamam mı? Ona senin numaranı verdim."

"Dur bakalım, düğünde olmam mı gerekiyordu? Hani yaygara koparmayacaktık?" "O bizim babamız, Saylor."

"Zar zor," diye mırıldandım. Acı ama gerçek. Kampüsten bir blok ötede köşedeki bakkalın sahibi olan adamla babamdan daha anlamlı konuşmalar yaptım. İki yıl önce Hallie'nin düğününden beri onu şahsen görmedim. Dört ay önce evleneceğini söylemek için aradığından beri onunla konuşmadım.

"O mutlu. Onu gördüğünden beri daha mutlu..." Kelimeleri söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Annemiz her sessizliği dolduruyor, ardında bıraktığı boşluğu vurguluyor. "Sadece işleri... karmaşıklıklaştırma."

"İşleri zorlaştırma" mı? Tavsiyen bu mu? Zavallı Matthew Jr.'ın dört gözle gereken moral konuşmaları bunlar mı?"

Hallie ağır alaycılığını görmezden geliyor. "Bu konuyu açtığına sevindim. Onu tutmama izin verin. Ailesinin sesini duyması onun için iyi olur."

"Bekle, ne? Şaka mı yapıyorsun? O bir bebek. O-Hallie mi? Hallie!"

Hat sessiz. Dün gece ayak tırnaklarımı boyadığım mercan rengini incelerken sabırsız bir nefes çekiyorum. Parmak arası terliklerimin lacivertine karşı bu renk çok cıvılcı duruyor. Başta planladığım açık maviye sadık kalmalıydım.

Hallie yardımsever bir şekilde, "Tamam, hatta," diyor. Hattın sesi öncekinden farklı değil. Telefon görüşmesinin diğer ucu sessiz, sözde üç aylık yeğenim yanımdayken.

"Merhaba Matthew," diyorum kendimi gülünç hissederek. Pek çok yeteneğim var. Bir düzine haftalık bir bebekle konuşmak bunlardan biri değil. "Annen aklını kaçırmış." Umarım Hallie beni dinliyordur. "Bence baban daha mantıklı ama dürüst olmak gerekirse onunla bunu söyleyecek kadar konuşmadım. Artık her şeyi uyuyarak atlatabildiğin için şanslısın. Bunun tadını çıkar. Daha da kötüleşiyor. Yakında-"

"Sipariş verecek misin?"

Donup kaldım.

O sesi tanıyorum. Alman aksanının en ufak fisiltısına sahip o üstün, ipeksi tonu. Bir heceyi okşayıp bir sonrakini keskin bir bıçak gibi havada savurabilen bir tını.

Kariyerini riske atıyorsun, musun?

Kibir hala acıtıyor. Sanki gereken bir çocukmuşum gibi.

Adler Beck'le bu küçük kafede karşılaşmak tatsız bir sürpriz oldu - burası bir *şehir*, nasıl oluyor da sürekli karşılaşıyoruz - ama yavaşça ona doğru dönerken yüzümün en ufak bir duygu belirtisi göstermesine izin vermiyorum.

Lanet olsun, her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Kendini beğenmiş, kibirli ve seksi. Kollar çapraz.

Kaşlar kalktı.

Hemen arkamda, sabırsız üç kişi daha kapıdan çıkmaya çalışıyor.

Ona tek kelime etmeden buzlu kahveni sipariş etmek için geri dönüyorum. Baristaya göre Avrupa'da buzlu kahve satılmıyormuş.

Bir latte ve bir bardak buz için pazarlık yapmak birkaç dakika sürüyor. Tam duran kendinden emin atlet sayesinde bu dakikalar bir saat gibi geliyor. Kişisel alan ya da görgü kuralları Beck için yabancı kavramlar görünüyor. Kendi bedenim yakınlıktan kadar hoşlanmasaydı, ilk gafi uygulamak çok daha kolay olurdu.

Kendi içkisini sipariş edebilmesi için kenara çekiliyorum ve kasanın yanındaki granola barlarıyla oynuyorum. İçimde egzersiz yapmadığım zamanlarda yaşadığım aynı titreşim hissi yankılanıyor; kafesteki bir hayvan gibi. Ama bu sabah koşuya çıktım bile.

Bir barın üzerindeki malzeme listesini incelerken ve Matthew Jr.'ın , Beck'in baristayla konuşmasına kulak misafiri oluyorum - daha doğrusu konuştukları Almancadan tek kelime bile anlamadığım için konuşmanın tonuna kulak misafiri oluyorum. Sanırım daha önce arkamda dolaştığını fark etmemişti çünkü şimdi şok olmuş, eli ayağına bir halde.

Sanki siparişini üç kez tekrarlaması gerekiyormuş gibi geliyor, bu sırada kadın beş bardak düşürüyor. Sanırım adam ona kredi kartını uzattığında ve parmakları birbirine değdiğinde . Ve evet, aralarındaki etkileşimi *bu kadar* yakından inceleyen tuhaf kişi benim. Beck'in sipariş vermesi, benim dışarısı seksen derece iken soğuk kahve kavramını açıklamamdan daha uzun sürüyor.

Hallie birkaç dakika sonra telefonu tekrar açtı. "Alo?" "Evet, hâlâ

buradayım," diyorum. "Bir ara tükürdü mü?"

İç çekti. "Evet. Birkaç saniye sonra telefonu kapatacaksın sandım."

"Bu bir seçenek miydi?" , Beck ortaya çıkıp dağıtmasaydı muhtemelen tam olarak bunu yapacaktım. "Bu daha çok senin alametifarikan Saylor."

Telefonu kapatarak onu haklı çıkarıyorum. En azından önce bir hoşça kal ve "İyi şanslar temizlik" diye mırıldanıyorum.

Beck siparişini bitirir ve yan tarafa geçer. Benim . Bu büyüklükte bir kafede bile olması gerekenden çok daha yakın duruyor. Vücut , kolonyasının ya da belki de sadece çamaşır deterjanının rahatsız edici kokusu üzerime sinecek kadar yakınımda. Tüm vücudum onun yakınlığına tepki veriyor. Gerçekten kafeine ihtiyacım var. Ya da dikkatimi bu agresif ve edici kokudan uzaklaştıracak herhangi bir şeye. Neden ter ve kirli giysiler gibi kokamıyor?

"Şehirdeki tek kahve dükkânı burası mı?" Beck'e test edercesine sordum.

"Hayır ama stadyuma en yakın olan ve her zaman uğradığım yer burası" diyor.

"Stadyuma mı ?"

"Evet, neden?"

"Sence neden? Orada olmam gerekiyordu..." Tezgâhın arkasında asılı olan saate bakıyorum. "Kahretsin. On beş dakika."

"O kadar da uzak bir yürüyüş değil," Beck. "Dizin dayandığı sürece." Bu yorumu

için ona pis bir bakış fırlattım. "Ben aklandım, bu herhangi bir şey değil-"

"Beni ilgilendirir mi?" Yüzünde kalp sebepsiz yere hızlandıran bir sırıtma var.

"Aşırı tepki verdim, tamam mı? Bunu mu söylememi istiyorsun?" O cevap önce, "Oynayabilecek durumda olup olmadığına diğer oyuncuların karar vermesine izin vermediğine eminim" dedim.

"Diğer oyuncular mı? Hayır. *Doktorlar* mı? Evet, genellikle bu tavsiyeye uyarım."

"İşte buzunuz ve latteniz," diye anons ediyor barista, ikisini de koyarken gözlerini Beck'ten ayırmıyor. "Teşekkür ederim," diyorum ona, sıcak sıvıyı aceleyle buzun üzerine boşaltarak. Artık on dakikam kaldı.

Doldururken temel bilimsel prensipleri pek dikkate almıyorum. Dumanı tüten kahve küplere çarptığında buzlar çatırdıyor ve tıslıyor, ardından hemen çözülüyorlar ve artık ılık olan kahve plastik bardağın kenarından taşıyor. Alttan alta küfrediyorum

peçete bulmak için etrafıma bakındım.

Beck bir deste koparıp fazla sıvıyı emmesi için bardağın altına yapıştırıyor. Çıkardığı bıkın iç çekiş, aksi takdirde düşünceli bir jest olacak şeyi ortadan kaldırıyor, ama de bir "Teşekkürler" mırıldanmak zorunda hissediyorum.

Yaptığım pisliği temizlediğimde ve kahvemin geri kalanını buzdan geriye kalan azıcık şeyin üzerine başarıyla aktardığımda, Beck'in içeceği ona veriliyor. Baristadan daha fazla buz isteyesim geliyor ama zaten yeterince yıpranmış görünüyor. Ilık olması yeterli. Ve tabii ki Beck hemen arkamdayken kafeden çıkmak zorunda . O ortak hedefimize doğru yola çıkmadan önce aramıza en azından bir blok koyabileceğimi umuyordum. Öyle bir şansım yoktu. Önde olmak için tek seçeneğim koşmaktı. Bunu yapmak kahvemi yine tehlikeye atacaktı, üstelik canlı pedikürümü göstermek için parmak arası terlik giydiğimden bahsetmiyorum bile.

Yan yana.

Beck bir güneş gözlüğü takıyor, bu da onu dünyaca ünlü bir futbol süperstarından ziyade delicesine çekici bir adam gibi gösteriyor. Yani bakışlar var ama imza talebi ya da fotoğraf yok. Klüberg'in sahasına izinsiz girdiğim için Scholenberg'den , Lancaster'daki herhangi Adler Beck ile fotoğrafımı görmesine kıyasla hiçbir şey olurdu.

"Sanki bir bebekle konuşuyormuşsun gibi geldi," diyor Beck, ilgiden habersizmiş gibi. Daha doğrusu *onun gördüğü* ilgiden. Beybol şapkam ve Emma'nın bana aldığı Özgürlük Heykeli tişörtümle Amerikalı turistlerin poster çocuğu gibi görünüyorum. Ya da belki de buna gerçekten alışmıştır.

Kahvenin bir kısmı elimin arkasına dökülürken yüzümü buruşturuyorum. "Evet, . O benim ablama ait." "Siz ikiniz yakın mısınız?"

"Evet. Hayır. ," diye , sorusu karşısında tamamen hazırlıksız yakalanıyorum. Kardeşimden uzaklaşmış olmam ya da onu yirmi dakikada bir aramam onun umurunda mı? Ben bir paylaşımcı değilim ve paylaşımı asla teşvik etmem. Bu da sonraki birkaç kelimemi sürpriz yapıyor. Benim için. "Öyle misin?"

"Kız kardeşinizle yakın mısınız? Hayır, ama onunla tanışmayı çok isterim." Vay be. Gerçekten espri anlayışı varmış.

"O evli ve ailedeki ahlaki değerleri miras almış," diyorum ona. "Seninkini kastetmiştim tabii ki."

İstedğimden fazlasını veriyorum. Evet, tam olarak kim olduğunu biliyorum. Övgülerini ve geçmişinin temellerini biliyorum. Ama çoğunlukla onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum gibi davrandım ve bu her etkileşimde daha da kırılan bir cephe.

"İyi anlaşıyoruz." Benimkine rakip olacak muğlak bir cevap.

Baskı yapmıyorum, bakışlarımı ileriye çevirip Klüberg'in stadyumunun uzakta beliren heybetli gölgesini izliyorum. "O daha genç," diyor.

"Ne?"

"Kız kardeşim. O benden daha genç."

"Tamam... Bu onun hatası mı emin değilim." Ses tonu öyle olduğunu ima ediyor.

Hayalet gibi bir sırıtış var. "*Tabii ki*. Ama bu, tüm avantajlara sahip olduğu ve hiçbir baskı görmediği anlamına geliyor." "Ne demek istiyorsun?"

"O hiç futbol oynamadı. Hiç beklentilerle uğraşmak zorunda kalmadı. Sahaya çıktığınızda ailenizin orada oturduğunu ve sizden onların mirasını mahvetmemenizi beklediğini görmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır, bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Babamın egzersiz anlayışı, bira içmek için kanepeden buzdolabına kadar yürümekti. 'Yılın Devamsız Ebeveyni' dışında hiçbir şey için altın madalya kazanamazdı." Evet, bu kadarını söylemek istememiştim. Babam hakkında hiç konuşmam. Neyse ki Beck beni bunu bilecek kadar iyi tanımıyor.

"Kız kardeşin babanla yakın mı?" diye soruyor bana.

Ne *seni ilgilendirmez* yerine, "Benden daha yakın. Özellikle de evlenip çocuk sahibi olduktan sonra."

"Belki aynı şey senin de başına gelir."

Homurdanıyorum. "Hiç sanmam."

"Çocuk istemiyor musun?"

"Dikkatimin dağılmasını istemiyorum."

"Pek çok başarılı sporcunun ailesi var."

"Bir sürü *erkek* olabilir. Tüm bu insan yapma çabasına katkınız otuz saniyelik bir eğlence olurdu. Dokuz ay mide bulantısı, kusma, şişmiş ayak bilekleri, ağrıyan göğüsler ve sonra bir karpuzu dışarı itmek değil. Belki emekli olduğumda bunu düşünürdüm. Ama biz kadınların da biyolojik saat denen eğlenceli bir şeyi var, bu yüzden muhtemelen o zamana kadar hamile kalamam."

Sadece bana bakıyor.

Sırıttıyorum. " açtığına sevindin mi?"

"Annem bunu başardı," diye yanıtlıyor beni şaşırtarak. "Beni doğurduktan sonra bir sezon ara verdi, sonra tekrar oynamaya başladı." "Kaç sezon daha?"

"Üç. ACL'sini yırttı, ameliyat olmak zorunda kaldı. Emekli olmayı seçti, sonra küçük kız kardeşim

Sophia doğdu." "Peki baban kaç sezon ara verdi?" diye sordum.

"Yok."

"Aynen öyle. Sadece farklı olduğunu

kabul et." "Farklı olmadığını hiç

söylemedim."

"Biliyorsun, çoğu erkek birini bırakmaktan korkar. Kızlara çocuk sahibi olmayı planlayıp planlamadıklarını sormazlar."

"Ben çoğu erkekten değilim."

"Bu bir futbol takımı kadar çocuk sahibi olmayı planladığınız anlamına mı geliyor?"

"Bir *futbol* takımı mı demek istiyorsun?" diye cevap verir. "Bilmiyorum. Ne istediğine bağlı."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama bir güvenlik görevlisi kapının sağındaki kulübeden çıkıp Kluvberg'in ünlü stadyumunu çevreleyen çitleri kesince ağzımı kapatıyorum. Konuşmamıza o kadar odaklanmıştım ki, neredeyse tepesinde olduğumuzu fark etmedim.

Yürümemin tek nedeni manzaranın çıkarmaktı ve çoğunu kaçırmışım.

Beck hızlı bir şekilde Almanca konuşuyor ve adam da ona karşılık veriyor, ikimizi de kapıdan geçirirken dostça gülümsüyor.

Stadyuma bu şekilde girdiğim diğer her seferinde, güvenlik görevlisi geçici yaka kartımı okutmamı istemişti. *Ve* metal dedektöründen geçirdi.

Tam stadyuma girerken telefonum çalıyor. "Siktir," diye homurdanıyorum ve Beck bana meraklı bir bakış fırlatıyor. "Selam, baba." Ne oldu?

Bu saatte ayakta ne yapıyor? Beslemesi gereken bir bebeği

yok. "Saylor. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Bir sorun mu var?"

"Hayır, her şey yolunda. Ben

sadece-

"Antrenmana geç kalıyorum. Seni sonra ararım." Telefonu kapattım ve hemen aramasının olası bir listesini oluşturdum. Çoğunlukla

Hallie aracılığıyla iletişim kuruyoruz. Düğün iptal edilmiş olamaz, yoksa bana söylerdi.

Beck elimden telefonumu kaparak beni spekülasyon yapmaktan alıkoyuyor.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermiyor, sadece bana geri veriyor. Aşağı baktığımda yeni bir bağlantım olduğunu

görüyorum. "Rövanşı tekrar düşünürsen diye," diyor bana.

"Dizim ne olacak?"

Sırıttıyor. "Aklandın, unuttun mu?"

Ben cevap vermeden Beck sağa dönüp gitti.

Ters yöne, koridorun aşağısına, film için bulduğumuz odaya doğru . Koridorun karşı ucundan siyah saçlı bir kız merdiven boşluğuna yaklaşıyor. Annie mi? Ali mi? İsimler konusunda berbatım ve onunkini hatırlayamıyorum. İkinci haftadayız ama dizim sağ olsun, fazla vakit geçiremiyorum.

"Merhaba Saylor," diyor biz yaklaşıırken. Sesi tatlı ve utangaç, kendine özgü bir İngiliz aksanı var. Ve adımları biliyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor; özellikle de Ellie dışında beni burada kabul eden ilk kişi olduğu için.

"Hey," diye cevap veriyorum. "Film için hazır mısın?"

Küçük bir kakhaha atıyor. "Dürüst olmak gerekirse bunu dört gözle beklemiyorum. Sahada olmayı tercih ederdim. Gerçi bunu herkesten çok senin yaptığını tahmin ediyorum."

"Evet," diye kabul

ediyorum. "Dizin

nasıl?"

Merdiven boşluğuna girerken ona yan gözle bakıyorum. Bu masum bir soru ama aynı zamanda zayıflık aramak olarak da yorumlanabilir. Sakatlıklar normalde sırf bu yüzden gizli tutulur ama mekikten daha yorucu bir şeye katılmamak biraz şüphe uyandırabilirdi. Evde taktığımız dizlikten bahsetmiyorum bile. "Her şey yolunda."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye yanıtlıyor kız. Sesi samimi geliyor ama ben gardımı tam olarak indirmiyorum. "Kuzenim Amerika'da oynuyor.

Sahada kesinlikle deli olduğunu söyledi."

Başta bir şey söylemedim, sadece merdivenlerden inmeye devam ettim. Sahte tevazu hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmadı.

"Buraya geldiğine göre korkunç biri değilsin."

"Saylor!" Merdivenlerden çıkıyoruz ve Ellie koridorda bizi bekliyor. "Selam Alexis." En

azından A konusunda haklıydım. "Selam," diye cevap verdim.

"Bu sabah sana ne oldu?" Ellie soruyor.

Omuz silkiyorum. "Yürüyüşe çıktım. Bir kahve aldım." Kanıt olarak çoğunlukla boş olan fincanı kaldırıyorum.

"Pekâlâ. İçeri girsek iyi olur." Ellie, ilk gün Koç Weber'le tanıştığımız odaya kapıya doğru yöneldi.

Koltuk düzeni aynı. Ellie ve Alexis arkamdayken içeri sessizlik de öyle.

Koç Weber çoktan ön tarafa geçmiş, üzerine bir oyun çizdiği beyaz tahtanın yanına projektörü kuruyor. Onu hissediyorum

Birkaç boş katlanır sandalyeden doğru ilerlerken çelik gibi bakışlar . Ellie oturdu. Sürpriz bir şekilde Alexis de diğer tarafıma oturuyor. Başka bir müttefike sahip olmak iyi hissettiriyor, özellikle de yarınki hücum maçımızın bana çok fazla yeni arkadaş kazandıracağından şüphelendiğim için. En azından benim takımımda olmayanlar.

Ancak Koç Weber ilk videoyu başlatırken Alexis'in varlığını takdir etmiyorum ya da sahadaki stratejiyi işaret etmesini dinlemiyorum.

Adler Beck ile yaptığım konuşmayı düşünüyorum.

BÖLÜM SEKİZİNCİ

Ellie masada karşıma otururken, "KLUVBERG bugün stadyumda olacak," diye haber veriyor. "Ne?" Cressida'ya mesaj yazdığım telefonumdan başımı kaldırıp bakıyorum.

Başını sallıyor. "Franz Amca hayır için bir tür gösteri maçı söyledi, bu yüzden bu hafta antrenman programlarını . Takım maçtan önce sahada oynamak istiyor ya da öyle bir şey."

"Huh."

Ellie gözlerini devirir. "Tabii ki bu konuda bu kadar lakayt olacaksın. *Lanet olası Adler Beck* seninle aynı sahada olacak, Saylor."

Ona bunun ilk kez olmayacağını söylemedim. Ya da ikincisi. "Takımdaki tek oyuncu o değil, Ellie." "Bir

bakıma öyle. Geçen yıl amcamla birlikte katıldığımız bir etkinlikte onunla tanıştım ve hakkını veriyor."

Cevap vermemek için ağzıma bir lokma daha yoğurt ve granola .

"Hanımlar, gidelim!" Scholenberg organizatörlerinden biri kapıda belirdi ve bizi aceleyle evden çıkarıp kaldırımında duran minibüse götürdüler.

Kâsemi yolda kullanılmış tabakların atıldığı kutuya bırakıyorum.

Minibüs devasa stadyumun önünde durduğunda midemde bir endişe düğümü geriliyor. Üzerimdeki ter tutmayan atletin kıvrarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Ellie koltuğundan hareketi yakaladı. "Dizin ." Kalçamı rahatlatıcı bir şekilde okşadı.

Onun güvencesini onaylayarak gülümsüyorum, ancak burada olmaktan endişe duymamın nedeninin eski sakatlığım olmadığını farkındayım.

Heyecanlı olmalıyım. Bu benim takımla birlikte stadyumda ilk antrenmanım - neler yapabileceğimi gösterme şansım. Ve tek düşündüğüm Beck'i görürsem ne yapabileceğim.

Kafamı oyuna vermem lazım. Odaklanmak benim için her zaman zahmetsiz olmuştur. Futbol her zaman birincil odak noktam olmuştur. Hiçbir zaman öncelik vermem gerekmedi, çünkü başka hiçbir şey ilgimin geçmedi. Ama Beck ve spor iç içe geçmiş durumda; onları nasıl çözeceğimi bulamadım.

"Saylor?" Ellie söylüyor. Kafamı kaldırdığımda bizden önceki tüm sıraların boşaldığını görüyorum. Onu engelliyorum ve minibüsün kalanını tutuyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, ayağa kalktım ve koridorda yürümek için sıkışık koltuktan dışarı çıktım.

Kendimi toparlamam lazım. Derhal. Daha önce hiç bir erkeğin dikkatimi dağıtmasına izin vermemiştim. Şimdi de izin vermeye niyetim yok.

İlk defa iki kat aşağı inmiyorum. Stadyum şu anda profesyonel maçlar için kullanılmadığından, misafir takımın soyunma odasındayız. Pek çok zengin üniversitede ve Lancaster kendi tesisi için hiçbir masraftan kaçınmadı ama soyunma odasına girdiğimde Kluvberg'in stadyumunun tamamen başka bir seviyede olduğunu farkındayım.

Buraya daha önce hem gizli hem de davetli olarak yaptığım yolculuklar, çimento yükselti ve metal koltukların altına gizlenmiş lüksün hiçbirini içermiyordu. Her yüzey parlıyor.

"Acele edin hanımlar." Koç Weber her zamanki soğukkanlı haliyle ortaya çıkıyor. Herhangi bir anında son verir. Kızlardan biri coraplarını daha hızlı giymek için bacağına vuruyor.

Giysilerimi giydikten sonra Ellie'yi soyunma odasından çıkıp ana tünele doğru takip ediyorum.

Her adımda saha biraz daha ortaya çıkıyor ve bozulmamış yeşil bir halı gibi seriliyor. Tıpkı Ellie'nin dediği gibi, FC Kluvberg sahanın diğer ucunda toplanmış durumda. Bakışlarım önce bir figüre takılıyor.

Koç Weber ısınma hareketleri için bizi pozisyonlarımıza göre ayırarak konuşmaya başladığında gözlerimi ondan ayırıyorum. İçim kıpır kıpır; elektriklenmiş hissediyorum. Yeniden sahada olmanın heyecanı güçlü bir telaş ve Beck'in varlığının yarattığı tuhaf etkiyi silip süpürüyor.

Egzersizlerin hiçbirisi daha önce yapmadığım bir şey değil ve kas hafızamın mükemmel olması beni rahatlatıyor. Ayaklarım takip ediyor

Beklenen hareketleri otomatik olarak yapıyorum ve her alıştırmayı mükemmel bir şekilde gerçekleştirmenin hazzını yaşıyorum.

Sonunda Koç Weber düdüğünü çaldı. "Hücum zamanı."

Birkaç yan bakıştan daha fazlasına maruz kaldım. Ben hariç herkes çoktan birlikte oynadı.

Bir ayağımdan diğerine , atandığım grubu simgeleyen sarı takarken ısınan kaslarıma rekabet ateşi yayılıyor.

Antrenman başlamadan önce geçici takımlarımızla strateji belirleme şansımız olmuyor ama bunun bir önemi yok. Takım arkadaşlarım beni kullanmak istiyorBeni test etmek için.

Alexis topu alır almaz bana pas veriyor ve ben hazırım.

Sahaya doğru son sürat koşuyorum. Kluvberg sahayı terk etti ama birkaç oyuncu hâlâ kenarda duruyor. Geriniyorlar, su içiyorlar, antrenörlerle konuşuyorlar. Belki de izliyorlar. Kimin umurunda? Benim umurumda değil. Sahada dripling yaptığım küreyi beyaz filelere göndermekten başka hiçbir şeye odaklanmıyorum. Bir savunma oyuncusunun etrafında dönüyorum, sola çalım *atıyorum* ve doğrudan hedefime, kaleye giden bir açıklık .

Tam faaliyet için iznim var. Kısıtlama yok. Koşul yok. Sınırlama yok. Futbol topunu olabildiğince güçlü bir şekilde uçuruyorum.

Yükseliyor, düz ve doğrudan.

Defans oyuncularından daha hızlı. Kaleciden daha hızlı. Ayağımdan ayrılırken mükemmel bir atış olduğunu biliyorum, ama hedefime çarpmasını izlemek az edici değil.

Bugün kanıtlamam gereken bir şey vardı. Kanıtladım da.

Sarı pinniler etrafımı sarıyor, bugünün atanmış ekipleri rekabetin ortasında geçici ateşkesler yaratıyor. Övgüleri sırtarak kabul ediyorum. Bu golün anlamı biraz daha fazlaydı. Etrafında koştuğum ve gol attığım kadınlar mı? Onlar dünyanın en iyi atletlerinden bazıları.

Sadece hala oynayabiliyorum değil, aynı zamanda hala *iyiyim*.

Ellie son bir sıkıştırmanın ardından eriyip giden kişi oluyor. Işıl ışıl parlıyor ve daha önceki garip davranışım yüzünden daha da kötüleştiğini bilsem bile onun desteğinden çok etkilendim. Bunun kariyerimi bitirebilecek bir sakatlığa karşı kazanılmış bir zafer olduğunu düşünüyor ve öyle de. Ama aynı zamanda daha az asil bir zafer.

Gösteriş .

Scholenberg'den davet alan diğer herkes için. Koç Weber için.

Sahanın etrafını çevreleyen reklamlarla süslü bölücüye yaslanmış olan Adler Beck için.

Oyunumuzu anlaşılmaz bir ifade ve çapraz kollarla izliyor.

Maçımız kaldığı yerden devam ediyor. Futbol oynarken zaman her zaman farklı geçiyor, saniyeler ve dakikalar yerine vuruşlar ve deparlar şeklinde akıp gidiyor. Koç Weber düdüğünü çalmadan önce iki gol daha atıyorum ve bu sabahki seansın sona erdiğini işaret ediyorum.

"İyi işti millet. Üzerinizi değiştirin ve takım yemeği için ön tarafta ."

"Takım yemeği mi?" Tünele doğru geri dönerken Ellie'ye fısıldıyorum. Tek istediğim bir duş ve belki biraz dondurma. Sarı takımla aramızdaki iyi niyetin çoktan kaybolduğuna eminim. Bir tehdit olduğumu kanıtladığım için artık bana daha fazla düşmanlık besleniyor.

"Öğle yemeğini unut," diyor. "Kıcını tekmeledin, kızım!"

Sırıyorum. "Ne bekliyordun ki?" Pardösümü başımın üzerinden çekip soyunma odasının dışındaki sepete atarken soruyorum.

"Adler Beck abartıldığı gibi yaşayan tek kişi değil."

Su çeşmesinin önünde durduğumda Ellie bana, "Bu arada onu sana bakarken gördüm," diyor. Göğsümde garip bir sıkışma oluyor ve ondan bahsettiğim için hemen pişman oluyorum.

"Seyirciler topa sahip olan oyuncuyu izleme eğilimindedir," diye geldiğince soğukkanlı bir şekilde cevap veriyorum. "Sadece söylüyorum. Sen tam onun tipisin."

"Bu ne tür?"

"Muhteşem."

İltifatına omuz silktim. "Buraya sadece futbol oynamaya geldim." Sözlerimden eminim. Ellie'nin hayal kırıklığına uğramış iç çekişine bakılırsa bana inanıyor.

Keşke ben de o kadar emin olsaydım. Ellie'nin Beck'in beni izlediğini söylemesine gerek yoktu; bunu kendim fark ettim. Endişe vericiydi, zira bu, dikkatimin olması gerektiği gibi antrenmana tam olarak odaklanmadığı anlamına geliyordu.

Ben su şişemi doldurmayı bitirirken Ellie soyunma odasına gidip üstünü değiştiriyor. Uzun bir yudum alıyorum, yukarı bakıyorum ve sonra hareketsiz kalıyorum.

Beck koridorun karşı ucunda duruyor, yoğun bakışları doğrudan bana yönelmiş. Vücudum anında tepki veriyor, midem sıkışıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Sola doğru başını sallıyor, sonra oradaki kapıyı açıp içeri giriyor.

Etrafıma bakındım. Kızların geri kalanı çoktan soyunma odasına girmişlerdi ve sanırım Koç Weber ve diğer personel de

hala sahada temizlik . Etrafta kimse yok.

Koridorda yürürken derin nefesler alıyorum, her adımımı sorguluyorum. Bana numarasını verdiğiinden beri Beck'e mesaj atmadım, çünkü Ellie'ye söylediğimde ciddiymdim: Futbol için buradayım. Çünkü dikkatimi dağıtacak şeyler yapmam. Ya da ben dikkatimi dağıtmadım, sanırım öyle demeliyim. Çünkü şu anda isteyerek bir tanesine doğru yürüyorum.

Adımımı attığım yer bir çeşit ekipman odası. Düzenli ama küçük, duvara yaslanmış adam hemen tüm dikkatimi çekiyor.

"Güzel ofis."

Ben konuşur konuşmaz doğruldu ve bana doğru bir adım attı. Yüzündeki ifade beni biraz korkutuyor. Birlikte oynadığımız zaman gördüğüm canlılık ve vahşiliğin aynısı, ama ortada futbol topu yok. Beck'in tepkisinden daha kötüsü *benimki*. Dengem, altımdaki zemin aniden sarsılmış gibi değişiyor. Kalçalarımın arasındaki zonklayıcı ağrının beni ıslatması.

"Gösteryi beğendin mi?" Sırıtiyorum, bir kalkan gibi biraz palavra atıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bir adım daha yaklaşıyor. Bir adım daha. Ve bir adım daha. Ta ki omurgamın soğuk cidarlı duvara bastırılana kadar.

Beck beni önsöz olmadan öptü. Flört etmeden. Şansını denemiyor. Beni sadece *yaptığımız* bir şeymiş gibi öpüyor, sıcak, sıkı vücudu benimkini kaplıyor ve yetenekli dili ağzımı istila ediyor.

Ve teslim oluyorum, farkındalık mırıldanırken bile kaslarım gevşiyor. Uyarılmanın acısı ısrarlı, neredeyse acı veren bir nabza dönüşürken bile.

Dudakları benimkilerden ayrılıp boynuma doğru ilerliyor, dili hassas tenimde geziniyor.

"Sanırım bu bir evet demek," diye nefes almayı başarıyorum.

Kıkırdaması alçak sesle ve gırtlaktan geliyor, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Seni oynarken izlerken ne düşünüyordum biliyor musun?" diye soruyor. Elleri gömleğimin flört ediyor ve doğru düşünmemi gerçekten zorlaştırıyor.

"Dünya barışı ve kahvaltıda ne yediğin?"

Şimdi avuç içleri sırtımın alt kısmına doğru uzanıyor ve futbol şortumun elastik bel bandına dokunuyor. Mavi FC Kluvberg şortunu zorlayan aletin uzunluğunu iç kısmına bastırıldığını hissedebiliyorum. Verdiği tepki beni yerine da geriyor. Büyük ihtimalle leş gibi kokarken beni öpmesinin onu tahrik ettiğini bilmek istemiyorum. O *Adler Beck*. Bir modacıdan daha fazla model tanıyor.

"Hayır, bunu yapıyorum" diyor alçak ve seksi bir sesle ve vücuduma yayılan sıcaklığı daha da ateşliyor. Eli

şortumun ön tarafına kaydıgında ürperiyorum. "Ter içindeyim."

"değil. Benim de."

"Elimi şortuna sokmayacağım." Sırıtiyor.

"Yapsan da şikayet etmezdim."

Homurdanıyorum. "Etmeyeceğini biliyorum."

Parmağı pamuklu iç çamaşırımın içinden klitorisimin etrafında dolaşiyor. Kaçmak isteyen iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum, kalçalarım istemsizce öne doğru sarsılıyor.

"Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin."

Kanın metal tadını alıyorum, dişlerim fark ettiğimden daha derine iniyor. Bu bir çizgi değil. Saçmalık dedektörüm mükemmeldir. Ve o, bir cüruf duvarına yaslanırken ne kadar iyi görüldüğümünden bahsetmiyor. Futbola bağlılığımdan rahatsız olmuyor, diğer erkekler gibi buna inanmıyor ya da sinirlenmiyor. Bağlılığımdan *etkilendiğine* eminim, sadece aralıksız antrenman yapmamın harika bir kışım olduğu anlamına gelmediğinden değil.

Beklenmedik bir şey. Tahmin etmem gerekseydi, egosunu okşayan kadınları seçtiğini söyledim. Ona hayranlık duyan. İsteddiği kadar çocuk doğurmaktan mutluluk duyacak kadınları.

Bir parmağını içeri itiyor, sonra iki parmağıyla beni geriyor. İçgüdüsel olarak eline doğru sallanarak nefes veriyorum. Nefes alışım hızlanıyor, daha da yakınlaşmaya çalışırken kalçalarımın hareketiyle eşleşen umutsuz nefesler alıyorum.

Kapıyı kilitlemedim. Kilidi olup olmadığından bile emin değilim.

Herkes içeri girip bizi görebilir. Beck'in elini tuttuğumu görebilir. Scholenberg'den biri olsaydı -kim olduğumu bilen biri- o zaman evde yankılanan *orospu* mırıltılarına *sürtük mırıltılarının* da katılacağını biliyorum. Bu onu herkesin yüceltirdi. İsteddiği her kızı elde edebilen bir adam, benim gibi kalpsiz, motive olmuş birini bile. Ve güzel bir yüzün dikkatini dağıtmasına izin veren bana tepeden bakacaklardı.

Bu tepkilerin riski bile içimde tutuşan ateşi söndürmeye yetmiyor. Beck, deneseniz bile içinde olduğunuzu unutamayacağınız türden bir varlığa sahip. Onun tüm dikkatinin tek alıcısı olmak sarhoş edici. Beck yüzüme odaklanmış, parmaklarıyla beni becerirken her değişimi fark ediyor.

"Kahretsin, ıslanmışsın," diyor. Avuç içi klitorisime çarpıyor ve bu sefer inlememi bastıramıyorum.

Fantezilerimin anlatımının bundan sonra Alman aksanıyla eminim. Adler Beck'in bana dokunurken ettiği küfürlerin sesini duymadan hiç sanmıyorum, her hece şehvet katmanlarıyla sarılmış.

Ona dokunmuyorum bile. Ona dokunmadım bile.

İçimde bir sıcaklık oluşuyor, o kadar hızlı ve derinlemesine yayılıyor ki istesem de söndüremem. Bu doğal, biyolojik bir tepki ama geçen sefer olduğu gibi zihinsel olarak odaklanmış durumdayım. Bana kimin dokunduğunun farkındayım bunu düşünüyorum-. Sadece zevk . *Ona* karşılık veriyorum.

Kalçalarım titremeye başlıyor, basınç patlamanın yakın anlamına geldiğini bildiğim bir tepe noktasına yükseliyor. "Adımı söyle."

Bir sisin içindeyim, gözlerim bana bakan mavi gözlerle yavaşça buluşuyor.

Parmakları kıpırdamayı kesiyor, midemde ateş kaynakken beni tam uçurumun kenarında tutuyor. "*Adımı söyle*, Saylor."

Kıpırdanıyorum, biraz sürtünmeye zorlamaya çalışıyorum. arasında olmayan el başımın yanına iniyor ve zaten temelde var olmayan mesafeyi siliyor.

"Beck." Sanki bir takım arkadaşım ile konuşuyormuşum gibi adını

tükürüyorum. Sırıttıyor. "Yakın mısın?"

"*Öyleydim*."

Ses tonumdaki bariz kızgınlığa karşılık olarak sırtışı daha da artıyor. Ama parmakları yeniden hareket etmeye başlıyor ve kısa sürede tek şey bu oluyor. Ağzımdan çıkan anlamsız sözcüklerin farkında bile değilim ama onun adını sık sık söylediğimi biliyorum, hem de daha önce yaptığım gibi sinirli bir şekilde değil. örttüğü bir çılgılla geliyorum, parmaklarını sıkarken beni öpüyor. Tüm vücudum ayak parmaklarım spor ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor.

Kendime antrenmanda hat trick yaptığım için bu kadar iyi olduğumu söylüyorum. Onunla hiçbir ilgisi olmadığını.

Ama bence bu bir yalan.

Vücudumun içinde bulunduğu gevşek durumun tadını çıkarırken duvar ağırlığının çoğunu destekliyor. Hâlâ terli ve iğrencim ama kendimi

İyi. Çok, çok iyi.

Birkaç santim geri çekildi. Göğsüne dokunabilmem için aramızda yeterince boşluk var. Elimi karın kaslarından aşağıya doğru sürüklemek ve sonra ereksiyonunun dış hatlarını avuçlayana kadar daha aşağıya indirmek. Oral seks benim favorim değil. Rahatsız ve tatsız.

-Ama onun için dizlerimin üzerine çökme ihtimali beni garip bir şekilde rahatsız etmiyor. Benimkinin aslında iyi olduğunu kanıtlamanın bir başka yolu.

Bir sonraki hamleme karar veremediğim bir adım daha geri atıyor ve elimi düşürüyor. Kaşlarım birbirine çarptı. Bu bir ilk.

"Wagner ile bir görüşmem var." İsim tanıdık geliyor. Kluvberg'in baş antrenörü olduğuna eminim. Sonra uzaklaşıyor, belli ki gitmeye niyetli.

"Bekle, ne? Bu da neydi böyle?"

"ederim," diye sesleniyor bir omzunun üzerinden.

Birkaç saniye sonra kapı arkasından çarparak kapandı. Az önce ne halt anlamaya çalışarak kaldırım taşlarına yerde kalakaldım. Beni , boşalmamı sağladı ve sonra beni çevirdi. Teknik olarak, karşılaşmamızdan bir şey elde eden tek kişi bendim, ama bir şekilde üstünlüğü ele geçirmiş gibi hissediyorum.

Kapalı kapıya bakıyorum, tatmin olmak yerine huzursuz hissediyorum. ama karşılaşmamız yarım kaldı. Sanırım bunu bilerek yaptı.

Buna ne anlam vereceğimi ben de bilmiyorum.

BÖLÜM DOKUZ

Yatağımda uzanmış sosyal medyada gezinirken telefonum Gürcistan'dan gelen bir aramayla çalıyor. Midem sanki bir adımı kaçırmışım gibi düşüyor.

Sandra, nedime elbiseleri için arıyor. Ya da bir tele pazarlamacı.

Ama Hallie'nin uyarısı sayesinde Sandra olduğundan neredeyse eminim. Telefonu açmamayı çok istiyorum ama bunun sadece kaçınılmaz olanı uzatacağını biliyorum. Bu düğün gerçekleşiyor.

Nefes veriyorum, sonra cevap veriyorum. "Alo?"

"Saylor! Merhaba! Ben Sandra. ? Konuşmak için uygun bir zaman mı? Daha sonra ya da yarın tekrar arayabilirim. Ben Sandra." Garip bir şekilde gülüyor. "Bunu zaten söyledim, değil mi?"

Gergin.

Sandra ile bir sorunum yok. Babamın evlendiği kadın olan Sandra ile sorunum var. Bektan ilişkimizin çapraz ateşinde kaldı ve benim çözümüm ondan olabildiğince uzak durmak oldu. Düğünlerinde böyle bir seçeneğim .

"Meşgul değilim," diyorum ona. "Ve ne giyersem giyeyim iyiyim, o yüzden elbiseler konusunda endişelenme. Sadece en çok beğendiğinizi seçin."

"Oh. Neden aradığımı biliyor musun?"

"Evet. Hallie bahsetmişti."

Bir duraklama oldu. "Oh."

Sanırım Hallie'nin beni hazırlayıp öğüt vermek için aradığından bahsetmemeliydim. Ama Sandra ablamın bana hiç kadar annelik yaptığını bilmiyor değil. Babamla aramızdaki gerginliği yumuşatmaya çalışıyor ama bunun farkında olmadığını biliyorum. Annemin gidişinden sonra Sandra'ya söyledikleri onu ilgilendirir. Aslında bir yabancı olan birine ilişkimizin durumunu açıklayacak değilim.

"kendin seçersen çok sevinirim. Ben sizin gibi moda tutkunu değilim ve giyerken rahat edeceğin bir şey olmasını istiyorum. Hatta umarım tekrar giyebileceğiniz bir şey olur."

Gözlerimi deviriyorum, eski gelinliklerinden birini mi geri dönüştürüyor yoksa yeni bir tane mi aldı diye merak ediyorum. Nedime elbiseleri birden fazla kez giyilmek için değildir ama Sandra'yla bu konuda tartışmayacağım. Ev ödeviyle baş başa kalacağım anlamına gelse bile.

"Peki, tamam. Bir şeyler sipariş edeceğim."

Belki de Sandra tartışmamı bekliyordu, çünkü "Harika" demeden önce uzun bir duraksama oldu, sanki bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

O kadar rahatsızım ki sanki karıncalar tenimde geziniyor, boş havayı dinliyorlar. "Şey, ben-"

"Nasıl-"

Aynı anda konuşuyoruz, sonra aynı susuyoruz. "Program nasıl gidiyor?" Sandra önce davranıyor. "Harika gidiyor."

"Oh, bu harika." Sesi sıcak ve rahatlamıştı ve bu beni tuhaf hissettirdi.

Sandra iyi ve bu özelliğinden nefret ediyorum. Tatlı ve hoş biri olmasaydı bu çok daha kolay olurdu.

Kimse ben tanımlamak için kullanmayacağı iki sıfat, bu yüzden yapmadan ve söylememem gereken bir şey söylemeden önce proaktif bir şekilde konuşmayı bitirmeye karar veriyorum. "Aslında bir antrenman için hazırlanmam gerekiyor."

"Oh, tabii ki." Sandra pazar günleri izinli olduğumuzdan şüpheleniyorsa da belli etmiyor. "Antrenmanının tadını çıkar. Babana işlerin iyi gittiğini haber veririm."

Ya da kendisi arayıp sorabilir, diye düşünüyorum, sonra geçen gün aradığını ve benim onu hiç geri aramadığımı hatırlıyorum.

"Tamam," diyorum. "Hoşça kal Sandra."

"Hoşça kal, Saylor."

Önce kapatıyorum, sonra ekrana bakıyorum. Babamı geri ama antrenman için hazırlanmam gerekiyor. Ayrıca, bu konuşmayı ertelemeyi tercih ederim.

Onun yerine, kullanmamaya karar verdiğim numarayı aradım.

Hey.

Ezik bir açılış. Beck bana numarasını verdi ama benimki onda . Ben de bir mesaj daha attım, çünkü eminim kızlardan bir sürü rastgele mesaj alıyordur.

Ben Saylor.

Başımı sallıyorum ve yatağın altına doğru fırlatıyorum, sonra tekrar uzanıp tavana bakıyorum. Ben bir aptalım. Neyim ben- Telefonum çalıyor ve az önce elektrik çarpmış gibi doğruluyorum.

Hey.

Cevap verdi. *Anında* cevap verdi. Alt dudağımı kemiriyordum, düşünüyordum. Kendimle savaşıyorum. *Dikkatimin dağılmaması ve bugün izin günüm* arasında bocalıyorum.

Biraz eğlenebilirim, karar verdim. Beni etkilemesi dikkatimi kaybettiğim anlamına gelmiyor.

Meşgul müsün?

Yürüyüşe çıkmak üzereyim.

Gelmek ister misin?

Aklıma ilk olarak kirli bir yanıt geliyor. Bu aslında bir seks mesajıydı. Ama yürüyüş yapmak yatağımda yatmaktan daha iyi geliyor.

Yirmi dakika içinde parkın dışında .

Scholenberg'den kimsenin bizi birlikte görmesi riskini almak istemiyorum. Hepsi Beck'le konuştuğumuz hâlâ habersiz ve bunun kalmasını istiyorum.

Tamam.

Yatağımdan kalkıyorum ve güzel bir kıyafet bulmak için bavulumu başlıyorum. Beyaz bir tişört giydikten hemen sonra telefonum yeni bir mesajla çalıyor.

Mayo giy.

Merakla kaşlarımı kaldırıyorum. Sonra hemen yanımda getirdiğim mavi bikiniyi giyip aynı tişörtü bir çift jean şortla tekrar üzerime geçiriyorum. Yürüyüş yapacağımız için spor ayakkabılar en iyi seçenek görünüyor. Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum, bir rimel sürüyorum, telefonumu arka cebime koyuyorum ve koridora çıkıyorum.

Ben aşağı indiğimde Alexis oturma odasındaki kanepeye yayılmış, buzlu şekerini emiyordu. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet."

"Bikini mi giyiyorsun?"

"Ah, evet. Çamaşır günü. Sonra görüşürüz." Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden dışarı çıkıyorum.

Beck parkın ön girişinde, kaldırım kenarına park edilmiş parlak siyah bir spor arabaya yaslanmış bekliyor. Şık hatlarını incelerken . "Tabii ki bu senin araba." Neredeyse *seksi bir milyoner olduğumu* haykırıyor. "Beğenmedin mi?" Beck hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak soruyor. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.

"Ben öyle bir şey demedim." Göğüslerime baktığını fark edince sırtıyorum. Bikinimin parlak rengi ince pamuktan görünüyor ve giymeye karar vermemde bunun bir etken olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Başka bir şey söylemiyor; sadece doğruldu ve sürücü koltuğuna yöneldi. Ben yolcu tarafına tırmanıyorum.

Beck'in arabası onun gibi kokuyor. Erkeksi ve misk gibi. Pahalı derinin zengin bir alt tonuyla.

Lekesiz iç mekânı inceliyorum. Benim arabam her zaman saç bağları, boş su şişeleri ve yedek tekmeliklerle doludur. Beck'inki sanki yirmi dakika önce galeriden gibi görünüyor.

"Nereye yürüyoruz?" diye sordum.

"Göreceksin."

Süslü gösterge panelini incelerken emniyet kemerini yerine takıyorum. "Bir İtalyan arabası kullanmak küfür değil mi?"

ülke sizi *Kayzerleri* olarak mı görüyor?" "Vay canına. *Bir Almanca* kelime öğrenmişsin."

Gözlerimi deviriyorum. Kuşkusuz, benmerkezci Amerikan klişesini ortadan kaldırmak için pek bir şey yapmıyorum. Diğer tüm Scholenberg katılımcıları iki dillidir. En azından.

"Ve yarısından çok daha fazlası," diye devam ediyor. "Egonun bu küçük arabaya sığıldığına inanmıyorum."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve bu manzara karşısında bir zafer parıltısı yaşıyorum.

Beck bana "Almanya'nın en iyi futbolcuları, İtalya'nın ise en iyi arabaları ürettiği herkes tarafından bilinir" diyor.

"Yani dünyanın en pahalı arabalarından birini sadece ne kadar para kazandığınızı göstermek için almadınız?" Tam rakamı bilmiyorum ama benim ya da başka bir kadın sporcunun kazanacağından çok daha fazla olduğuna eminim.

"Bu arabayı ben almadım."

"Çaldınız mı?"

Burnundan soluyor. "Onlar için bir reklam kampanyası yaptım. Araba da anlaşmanın bir parçasıydı." "Çok iyi bir reklam olmalı. Aletini göstermek zorunda mıydın?" "Göstermiş olsaydım, bu arabadan çok daha fazlasını alabilirdim."

Gözlerimi deviriyorum. "Penisin *o kadar* da etkileyici değil."

"İzin gününde bana *rövanş* için mesaj atacak kadar etkileyici," diye karşılık veriyor Beck.

Ona seks için mesaj attığımı bilmesine ve *yürüyüş* yapmayı önermesine ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

onun yerine. Sadece göğüslerime bakmasına , sorun cazibe değil. "Her neyse," diye cevap veriyorum.

Dudağı daha yukarı kıvrılıyor.

Beck diğer her şeyi yaptığı gibi araba kullanıyor: agresif ve kendinden emin bir şekilde. Şikayet ettiğimden değil. Dakikalar içinde şehir sınırlarının dışına , medeniyet arkamızda kaybolurken çoğunlukla boş yollarda uçuyoruz.

Otoyoldan çıktığında, ağaçlarla kaplı başka bir yola giriyoruz. Beck on dakika sonra arabayı toprak bir park yerine çekiyor ve inip geriniyor. Etrafı incelemek için yolcu tarafına geçiyorum. Sadece bir sürü yeşillik. Ağaçlar, çalılar, fidanlar, otlar, yabancı otlar. Vahşi doğada herhangi bir yerde olabilirdik.

Etkilenmiş durumdayım ve bunun yüzümden belli olduğunu biliyorum. "Neden mayo?

Güneşlenmek için mi?" Başını sallıyor. "Yakınlarda bir göl var."

"Yakınlarda mı?"

Görünürdeki tek mavi, tepemizde uzanan berrak gökyüzüdür.

Beck çok görünen bir tepeyi işaret ediyor. "Bu taraftan." "Bunun bir *keşif gezisi* olduğundan bahsetmemiştin."

"Bununla başa çıkamayacağını düşünüyorsan, geri dönebiliriz."

Adler Beck, Everest'e çok benzeyen bir dağa tırmanmak gibi önemsiz bir meydan okumadan geri adım atacağımı düşünüyorsa beni çok iyi tanımıyor demektir. Almanya'da bu büyüklükte dağlar olduğunu kim bilebilirdi ki? Bu Amerikalı bilmez.

"Bütün bu yolu arabayla geldik." Ne kadar uzağa gittiğimizi bilmiyorum, çünkü Beck araba kovalamacasına katılır gibi araba kullanıyor, ama görünürde doğadan başka bir şey şehirden oldukça uzakta olduğumuzu gösteriyor.

Beck sırtıyor. Gözlerimi kısıyorum. Beni iyi tanımadığını unut. Tamamen oyuna geldim.

Beck'i dağın eteklerine doğru takip ediyorum. Vahşi doğaya belirgin bir giriş, yol ya da işaret olmaması dışında önce ben ilerlerdim. Açık havada tercih edilen aktivitenin verandada tatlı çay yudumlamak olduğu küçük bir güney kasabasında büyüdüm. Yürüyüş deneyimim *çok* sınırlı.

Yani, hiç yok.

Kaldırım, çürüyen yapraklarla kaplı nemli toprağa dönüşür ve taze büyüme dallarıyla beneklenir. Yosun ve güneş ışığı kokusu ılık havayı tatlandırıyor. Ormanın derinliklerine doğru ilerlediğim her adımda endişem artıyor. Onu takip etme konusunda kararsızım, ama bunun Adler Beck olduğu düşüncesiyle kendimi rahatlatıyorum. O sevilen biri. Ünlü. Zengin. Arama ekipleri . Eğer onunla kalırsam, beni de kurtarırlar.

Tırmanış korkunç değil, eğim kademeli. Yukarıdaki yapraklı gölgelik güneşin şiddetini engelliyor. Kuşlar cıvıldıyor ve sohbet ediyor. Beck ağaçların arasında tamamen rahat görünüyor.

"Şehirde yaşamıyor musun?" Sonunda sordum. "Şu anda, evet."

"Ne demek hemen şimdi?"

"Bir noktada aileminki gibi arazisi olan bir yer almak istiyorum. Ben Kluvberg'de büyüdüm." "Nerede büyüdün?"

"Kasabanın adı Altenhain. Küçük bir yer, şehrin yaklaşık bir saat dışında. Şehirde de bir yerleri vardı ama babam

sessizliğı tercih eder. Bahçeyle ilgilenir."

İki ev. Kendime *onun zengin olduğunu* hatırlatıyorum. "Ben de küçük bir kasabada büyüdüm," diyorum ona. "Öyle mi?"

"Evet. O zamanlar nefret ederdim. Şimdi bazen özlüyorum."

"Ailen hala orada mı yaşıyor?" diye soruyor.

"Babam ve kız kardeşim biliyor, evet." "Peki ya annen?" "O gitti."

Bu konuyu en etkili olduğunu düşündüğüm ifade bu. Ne *o gitti* ne de *o öldü*.

O *gitti*. Daha basit ve temiz.

Ama "Nerede?" diye sorduğunda şaşırıyorum.

Ya da "Bilmiyorum." dediğimde.

"Özür dilerim."

Yutkunuyorum. "Teşekkürler."

Ormanda devam ettikçe önümüzdeki ışık daha da parlaklaşıyor ve büyüyor, sonra ağaçların arasından geçip bunca yolu görmek için geldiğimiz manzaraya bakıyoruz.

"Vay canına," diyorum uzanan manzaraya bakarak.

Eskiden sadece beyaz çizgilerle kesintiye uğrayan yeşil bir alandan daha güzel bir manzara olmadığını düşünürdüm ama bu inanılmaz etkileyici. Sadece bilgisayarımın otomatik ekran koruyucusu olarak görmeye olduğum bir manzara. Nefesinizi kesen ve serap olmadığından emin olmak için gözlerinizi kırıştırmanıza neden olan türden.

"Fena değil, ha?" Beck tepkimden açıkça keyif alarak yorum yapıyor.

Sarp tepeler tarafından korunan gizli bir vahada yarı saydam, viridyen su havuzları. Uzun ve mağrur yaprak dökmeyen ağaçlar suyun kenarını ve manzarayı daha koyu yeşil çizgilerle süslüyor.

"Burası neresi?"

Beck bir dizi Almanca kelime sayıyor. Benim şaşkın karşısında sırtıyor. "Burası bir milli park."

Kıyıya yaklaşırken yolu gösteriyor. Ben de onu yakından takip ediyorum, kuma vardığımızda ayak parmaklarımı suya sokabilmek için spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum. Hava beklediğimden daha soğuk. Üzerimize vuran amansız güneş ışığı da olmasa hoş olmayacak.

Beck bir eliyle tişörtünü kafasından çekip çıkarıyor. Onu ilk kez tişörtlüz görüyorum. En azından şahsen. Baktığım oyulmuş gövdesi Mona Lisa'dan daha fazla fotoğraflanmış. Karın kaslarının sıkışmasını izlerken yanağımın içini ısıyorum. Ayakkabılarını için , omuzlarındaki güçlü kaslar kasılıyor ve dalgalanıyor.

Ben de üstümü çıkarıyorum, gözlerini üzerimde hissetmenin tadını çıkarıyorum. Göğüs uçlarım bikini üstümün taytının altında çakıl taşları gibi titriyor ve bunun ayak bileklerime vuran soğuk suyla hiçbir ilgisi yok.

"Yüzüyor muyuz?"

"Sana kalmış." Gölün içine giriyor, sıcaklıktan ürkmüyor bile. Bir anda yüzeyin altına dalıyor ve birkaç saniye sonra çıkıyor.

Kasları su damlarken daha da iyi görünüyor.

Şortumu çıkarmak için kıyıya çıkıyorum, sonra tekrar suya giriyorum, soğuğa alışmanın şokuna tepki vermemek için kendimi zorluyorum. Ben derinlere doğru ilerlerken Beck bana tehlikeli bir sırıtış fırlatıyor; soğuk suya rağmen tenimin kızarmasına neden olan şeytani bir ifade.

Soğuğa karşı kendimi uyuşturmak için köprücük kadar suya batıyorum, atkuyruğum arkamda yüzüyor. İleriye doğru attığım her adımda Beck'in koyulaşmış saçlarında yeni su damlacıkları beliriyor ve güneş ışığında parılıyor. Tam kumlu dipale teması kaybetmek üzereyken, onunla eşitleniyorum. Uzanıp saçımdaki lastiği çekiyorum, saç tellerinin serbest kalıp etrafımda dalgalanmasına izin veriyorum.

Soğuk su sarı saç tellerimin doyururken birbirimize . Her hareketimde saçlarımın etrafımda döndüğünü hissediyorum.

"Beklediğimden farklısın," diye . Tek kaşım kalkıyor. "Ne bekliyardun ki?"

"Hiçbir şey. Açıkçası buradayken seninle tanışacağımı düşünmemiştim. Ben sadece... Bilmiyorum. Boş ."

Bu kırılgan duyguyu kelimelere nasıl dökeceğimi bilemiyorum. Onun yanında olmak, başka herhangi biriyle vakit geçirmekten ne kadar farklı hissettiriyor. Herkesin gördüğü ukala, yetenekli süperstar ama tamamen farklı.

Beck parmak uçlarını suyun yüzeyinde ve arkasında simetrik dalgacıklar bırakıyor. "Senin hakkında tek bildiğim Amerikalı olduğun, sahada iyi olduğun ve birçok kalp kırdığın."

Ona sıçradım. "Ben iyiden de öteyim. kelime iyiydi ve hiç kimsenin kalbini kırmadım." Şimdi iki kaşını da kaldırıyor.

"İyi. Belki birkaç egoyu zedelemiş olabilirim," diye kabul ediyorum.

Beck buna gülüyor, soğuşu kesen boğuk bir ses. "Sen de pek konuşkan biri sayılmazsın."
Bunu inkar etmiyor. "Gençtim, azmıştım ve kızlar... ilgileniyordu."
Homurdanıyorum. "İlgileniyorlar mıydı?"
"Eskidi."

"Karşılıksız seks mi? Bunu kulübünüzün malzeme dolabında sıkmediğiniz bir kıza saklamak isteyebilirsiniz."

"Annen gittiğinde kaç ?" Soruyu hiç giriş yapmadan, geçiş yumuşatmaya bile çalışmadan soruyor. Sanki sorduğunu fark etmemi istiyor, konu değıştirdiğimizi yavaşça fark etmemi değil.

"Beş. Ve eğer bunu bir terapi seansına çevirmeye çalışacaksan, yapma." "Bu bir terapi seansı değil. Bu bir randevu."

Ona göz kırpıyorum. "Ne oldu? Hayır, öyle değil. Bu... biz... bu bir egzersiz.

Antrenman." "Suyun içinde duruyoruz."

"Bu bir randevu *değil*," diyorum ona kararlı bir şekilde.

Omuz silkiyor, ne tartışıyor ne kabul ediyor. Bu belirsizlik biraz paniğe yol açıyor.

"Geçen sefer sana dokunmama neden izin vermedin?" Birdenbire aramızdaki şey her neyse onunla ilgili bazı cevaplara ihtiyaç duyarak soruyorum. "İzin vermemem neden umurunda olsun ki?" diye cevap veriyor.

İçimi çektim. ""

"Evet, biliyorum. *Teşekkürler*."

Beck bana sırtıyor ama sırtması yavaş yavaş ciddi bir ifadeye dönüşüyor ve kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. "Skor tutmak zorunda değiliz Saylor," diyor bana.

Ben cevap veremeden yüzerek uzaklaşıyor. Ben *her zaman* skor tutarım.

Çünkü kaybetmekten nefret ediyorum.

Çünkü insanlarla, özellikle de erkeklerle nerede durduğumu bilmek isterim. Ve

Adler Beck kesin bir bahisten en uzak şey olduğu için.

ONUNCU BÖLÜM

Önümüzdeki birkaç hafta uçup gitti. Sanırım haftada sadece bir gün tatil yapıldığına inanan elit bir futbol kampına katılınca böyle oluyorEn iyi şekilde yorucu, çünkü olsa her saatimi oynayarak geçirmeyi tercih ederdim.

Scholenberg katılımcıları arkadaşlarım da yorgun. Olivia bile o kadar çok iğneleyici yorum yapamayacak kadar bitkin. Koç Weber her gün bizi zorlayacak yeni bir yol buluyor. Bu çok fazla ve diğer kızların hiçbiri zaten yorucu olan programlarının üzerine bir de Alman bir futbolcuyla gizlice dolaşmıyor.

Ellie bazı sabahlar ve bazı akşamlar erkenden ortadan kaybolmamdan kesinlikle şüpheleniyor. Çoğu pazar.

Ona neden yalan söyleyip durduğumu . Ellie'den hoşlanıyorum. Ben istemesem bile Beck'kimseye bahsetmez. Ama ona ondan bahsedersem, soruları olacağını biliyorum. Daha önce bir erkek hakkında cevaplamaktan hiç çekinmediğim sorular. Bu durumda nasıl cevaplayacağımı bilmediğim sorular.

Beck'in kral yatağının yanındaki masada titriyor beni rahatlıktan uyandırıyor. İlk koşuya çıktım, duş aldım ve kendimi burada buldum. İki kez seks yaptık ve o zamandan beri yerimden kıpırdamadım. Uyuyakalmaya çok yakındım.

İsteksizce, telefonumu almak için kolumu bulut gibi yatağımdan çekiyorum. Ellie'den nerede olduğumu soran bir mesaj.

Bahanelerim tükeniyor.

Ellie'ye Amerika'ya için hediye alışverişi yaptığımı söyledim ve telefonumu fırlatıp attım. "Bir sorun mu var?"

Yanımda yatan Beck'bakıyorum.

"Hayır, her şey yolunda" diye cevap veriyorum, sonra vücuduna odaklanıyorum. O kadar seks yaptık ki, sayısını unuttum. Ama Beck, çıplak, gerçekten alıştığınız manzaralardan biri değil.

Birden fazla kez yattığım başka erkekler de var, ama bunlar haftalar, bazen aylar süren ve her zaman kampüsteki büyük bir partiye denk gelen düzensiz takılmalardı. Haftalar boyunca neredeyse her gün değil.

Beck Almanca bir şeyler mırıldanıyor ve yataktan çıkıyor. Dirseklerimin üzerine oturuyorum. Çoğu zaman İngilizce konuşmaya devam ediyor ama anadiline döndüğü anlar da oluyor. Beck bir çift atletik şort ve bir Kluvberg tişörtü giyiyor ve ben de tadını çıkardığım manzarayı kaybetmenin yasını .

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Beck bana bakıyor ve bakışlarında alevlenen sıcaklığı kaçırmıyorum. Hâlâ benim vücudumdan benim onunkinden etkilendiğim kadar etkileniyor gibi görünmesi egom için iyi mi? Fantastik dene.

"Bugünün Pazar olduğunu unutmuşum" diye açıklama yaptı.

"Tamamyy..." Sözcükten sonra bir soru bırakarak cevap veriyorum, çünkü bu gerçekten benimkini yanıtlamadı. "Dindar falan mısın? Çünkü Tanrı'nın son bir saatimizi nasıl geçirdiğimizi onaylayacağından emin değilim."

Beck kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Hayır, dindar değilim. Ailem ayda bir kez brunch yapar." Kiliseye söyleseydi daha az şaşırdım. "Oh."

"Gelmek ister misin?"

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım. "Ailenin

brunch'ına mı?" Beck başını sallıyor.

"Ailen de orada olacak mı?"

Normalde iki profesyonel futbolcuyla tanışmak benim için kaçırılmayacak bir fırsat ama onlar sadece emekli futbolcular değil. Onlar Beck'in ailesi. Daha önce *hiç* bir erkeğin ailesiyle tanışmamıştım. Ve onu yetiştiren insanlarla tanışmak *istemem*, merak etmem kafamda uyarı sinyallerinin çalmasına neden oluyor.

"Onların evinde mi? Evet, sanırım öyle."

Alaycılığını görmezden gelmeyi seçiyorum. "Bu garip olmaz mı?"

Omuz silkiyor. ". Daha önce de kızları getirmiştin."

Başka kadınlar bu yorum karşısında muhtemelen solgunlaşırdı ama bende bir rahatlama hissi uyandırıyor. Bunu istemiyorum.

-Onun için dikkate değer olmak.

"Tamam, tabii. Kıyafet gündelik mi?" Kendi kıyafetini başımla işaret ederek sordum.

Beck, konu moda geldiğinde çoğu erkeğin sahip olduğu kayıtsız ses tonuyla, "Ne istersen onu giy," diye yanıtlıyor.

"Sadece bir kıyafetim var, o yüzden seçim yapmak çok zor olmasa gerek," diye cevap veriyorum ve yataktan atlayıp burada giydiğim elbiseyi tekrar üzerime geçiriyorum.

Giyiniyorum ve Beck'i dairesinden çıkıp koridora kadar takip ediyorum. Onun dairesi benim evin iki katı büyüklüğünde. Beck'in kapısı koridordaki tek kapı. En üst kat tamamen ait.

Asansöre giriyoruz ve Beck aşağı düğmesine dokunur dokunmaz hızla aşağı iniyoruz. Mermer lobiyi görmeyi bekliyordum ama kapı onun yerine bir garaja açılıyor. Onu arabasına kadar takip ediyorum, arabası asansör kapılarının solundaki iyi yere park edilmiş.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Garajdan çıkarken . "Hmm?" Gözlerini

yoldan ayırmıyor, sanırım bu iyi bir şey.

"Daha önce eve kız getirdiğini söylemiştin. Nasıl davranıyorlardı? bahsetmem mi gerekiyor, bahsetmemem mi? Var mı?"

"Sadece kendin ol."

Ona şüpheyle bakıyorum. Bu daha önce kimsenin söylemediği bir şey. Bana sesini alçaltmamın söylenmesine

alışkınım. "Eğer futboldan bahsedersen, ona *futbol* de," diyor bana.

Pencereden dışarı bakmadan önce gözlerimi deviriyorum.

Yol yaklaşık bir saat sürüyor. Açık kapıdan geçip arnavut kaldırımlı yolunda hiçbir şey söylemiyorum, doğru ilerlediğimiz malikâneye ağzım açık bakmakla meşgulüm. Bu kadar şaşırmamalıydım. Beck'in bozma dairesi birkaç milyon dolara mal olmuş olmalı. Onun ve ailesinin parası olduğunu biliyorum. Hem çok. Ama ben mütevazı binalara alışığım. Annemle babamın evlendiklerinde aldıkları üç yatak odalı bungalov, bir yurt odası ve Cressida, Anne ve Emma ile paylaştığım, sürekli tamire ihtiyacı varmış gibi görünen ev.

Bu değil.

Kaldığım Scholenberg evi, geleneksel Alman tarzı olarak bildiğim şekilde tasarlanmış: parlak renkli ve yarı ahşap. Ama karşımdaki malikâne çok daha ağırbaşlı, hem simetrik hem de görkemli görünüyor. Evin sağa ve sola doğru uzanan iki kanadı arasında, kraliyet konutlarına hiç de yabancı gelmeyecek bir avlu ve heykeller yer alıyor. Beck kaldırım taşlarının en ucuna park ediyor.

"Eviniz sarayın arkasında mı?" Yarı şaka soruyorum. Sırıttı. "Hadi

ama. Geç kaldık."

Onu avludan ve cam panelli kapılardan geçerek mermer girişe *kadar* takip ediyorum ve kendimi *çok* yabancı hissediyorum. Halkla ilişkilerde karar kılmadan önce denediğim bölümlerden biri mimarlıktı ve kendimi kat planlarını incelediğimiz şatolardan veya saraylardan birine adım atmış gibi hissediyorum.

Bir Alman telaşı ve birkaç yaş daha genç görünen heykelsi sarışın bir kız beliriyor ve merdivenin dibinde duruyor.

"Merhaba Sophia," diye yanıtlıyor Beck.

Sarışın kusursuz İngilizceye geçiyor. "Brunch'a *başka bir* kız mı getirdin?" Sesi bu durumdan hiç hoşnut değil gibiydi. En azından Beck geçmişteki artırılarıyla ilgili yalan söylemiyordu.

"Gelmeyeceğini söylediğini sanıyordum," diye yanıtlıyor Beck.

"Planlar değişir. Görünüşe göre insanlar değişmiyor." Bana elini uzatmadan önce sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Merhaba, ben Sophia Beck."

Aile benzerliğini görüyorum. Ağabeyiyle aynı belirgin elmacık kemiklerine ve mavi gözlere sahip. "Saylor Scott," diye karşılık veriyorum, sıkıca kavradığı elini sıkarak.

"Sen Amerikalısın," diyor.

Başımı sallıyorum. "Evet."

" misin?" diye sordu bana.

Gülüyorum. "Ha. Hayır. Ben futbol oynuyorum.

Yani futbol." Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"İyi misin?"

"Evet," diye yanıtlıyorum hemen.

Gülüyor. "Senden hoşlanıyorum, Saylor Scott."

Beck'e bakıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Teşekkürler mi?" On saniye önce bana kaşlarını çatmıştı.

"Hiç güzel kıyafetin yok mu senin?" Sophia, Beck'in şortuna bakarken burnunu kırıstırarak soruyor. "Senin pantolonun yok mu?" diye karşılık veriyor, Sophia'nın kuşkusuz kısa elbisesini inceleyerek.

"Senin fikrini isteseydim, sorardım Adler," diye karşılık veriyor.

Beck'in kız kardeşi tarafından azarlandığını görmek için bile buraya gelmeye değerdı. İlk kez birinin ona böyle seslendiğini duyuyorum ama sanırım mantıklı. Birine kendi hitap etmek garip olurdu.

Beck dudaklarının alaycı kıvrımına bakılırsa eğlendiğini fark ediyor.

"Babam terasta," diyor Sophia. "Sen git."

"Neden gelmiyorsun?" Beck soruyor.

Sophia sürüyerek kapıya doğru bakıyor. "Karl'ı davet etmiş olabilirim. Her an burada olabilir." Beck iç geçirir. "Ben senin-"

"Duyduklarımdan sonra aşk hayatım hakkında fikir beyan edemezsin..." Bana hızlı bir bakış attı ve sonra Sophia Almanca'ya geçti.

Beck kendi ana dilinde cevap veriyor ve ben kendimi altyazısız yabancı bir film izliyormuşum gibi hissederek kayboluyorum.

Konuşmaya aniden yeni bir ses katılıyor ve ben de dönüp Erika Lange'nin -şimdi Erika Beck- heybetli giriş kapısından içeri girdiğini görüyorum. Beck'in annesi Christina Weber ile aynı şöhret katmanında değil ama ona yakın. Hala bir sporcunun zayıf yapısına sahip ve ruhani, zamansız bir şekilde çarpıcı. Çocuklarının yakışıklılıklarını nereden aldıkları açık.

Sesi Beck ve Sophia'ninkinden daha yumuşak ama o konuşur konuşmaz de susuyor. Sonra Erika beni fark ediyor ve Almanca başka bir şey söylüyor. Beck tekrar söze giriyor, sonra Sophia gülüyor ve birkaç kelime söylüyor.

Keşke daha sonra çevrimiçi bir çevirmene takmak için bu konuşmanın bir dökümünü , ama tek bir kelime bile yakalayamayacağım kadar hızlı konuşuyorlar.

"Merhaba. Ben Erika," diyor Beck'in annesi, İngilizceye geçerek ve bana sıcak bir gülümseme vererek. "Biliyorum," diye geveliyorum.

"Sen Amerikalısın," diye gözlemliyor kızını yankılayarak.

Sanırım bu Beck'in daha önce bahsettiği kızların hepsinin Alman olduğu anlamına geliyor. Ya da en azından Avrupalı.

"Evet. Bu yüzden Almanca bilmiyorum. Yani, bilmeme gerek olacağını düşünmemiştim. Sadece birkaç hafta daha buradayım."

Konuşmayı kes! Kendimi azarlıyorum. "Yine de harika bir dil olduğunu düşünüyorum," diye ekliyorum.

Beck homurdanıyor ve ben de ona dirsek atıyorum. Ne yazık ki, sanırım temas onun gövdesinden çok benim kolumu acıttı. "Buraya üniversite gezisi mi geldin? Yoksa tatilde mi?" Erika kibarca soruyor.

"Scholenberg'e katılıyorum."

Hem Sophia'nın hem de Erika'nın kaşları kalkıyor.

"Sadece sosyo-futbol oynamayı planlıyordum. Bu yüzden hiç Almanca öğrenmedim. Etrafımda bu kadar çok... Alman olmasını beklemiyordum."

ikinci bir homurtu geliyor ve Beck'e bu sefer biraz daha sert vuruyorum.

"Scholenberg hakkında daha fazla şey duymak isterim," diyor Erika. "Christina'yı uzun zamandır görmedim. Hâlâ programı o yönetiyor, değil mi?"

"Daha çok bir talim çavuşu gibi yönetiyor, ama evet," diye cevap veriyorum.

Erika güler. "Hadi terasa çıkalım. çok güzel, dışarıda yeriz diye düşündüm."

Zevkle dekore edilmiş bir oturma odasından geçiyoruz ve Sophia'yı gizemli Karl'ı beklemesi için yükselen giriş yolunda bırakıyoruz.

Teras, altındaki masa ve sandalyeleri gölgeleyen parlak yeşilliklerle örülü ahşap bir kafesle kaplıdır. Komşuları engelleyen uzun, kesilmiş çitlerle çerçevelenmiş geniş bir çim alana bakmaktadır.

Masanın başında uzun boylu, gümüş saçlı adam Hans Beck . Biz yaklaşırken okuduğu gazeteden başını kaldırıyor, bakışları karısı ve oğlu arasında gidip geliyor, sonra bana takılıyor. Gazeteyi eski katına koyuyor ve yer sofrasının altına sıkıştırıyor.

Beck ve Sophia görünüş olarak annelerini tercih ediyor. Babaları korkutucu bir figür çiziyor, otoriter varlığı Beck'inkine benziyor ama daha sert. Yüzü sert ve yıpranmış, orijinal saç geriye kalanlar ise ailesinin geri kalanından daha koyu ve yontulmuş yüz hatlarını vurgulamak için düzgünce geriye taranmış.

"Merhaba." Hans beni sert bir ses tonuyla selamladı.

"Merhaba, Bay Beck." sıkmak için elimi uzattım. "Ben Saylor Scott."

"Hans iyidir," diye yanıtlıyor beni dikkatle inceleyerek.

Onun bakışları altında gergin bir şekilde kayıyorum. var bilmiyorum. Kolay kolay yıldızlardan etkilenmem ya da gözüm korkmaz.

"Eviniz çok güzel." Sanki Beck'ler arka bahçelerinin bir bahçe dergisinin kapağında yer gibi görüldüğünün farkında değilmiş gibi elimi bahçeye doğru uzatıyorum.

"Teşekkür ," diyor Erika nezaketle. "Saylor Scholenberg'e gidiyor," diye kocasını bilgilendirir.

Beck'inkiyle aynı tonda mavi gözlerde saygıya benzer bir şey parılıyor. "Tebrikler. Bu rekabetçi bir program."

"Teşekkür ," diye cevap veriyorum. "Ben rekabetçi bir insanım."

Ağzında küçük bir seğirme var ve bunun Hans Beck'in gülümsemesine en yakın şey olduğundan oldukça eminim. "En iyi atletler öyledir," diye yanıtlıyor.

Gülümsüyorum.

Sophia terasa yürüyor, hemen arkasında açık kahverengi saçlı bir adam var. Özenle seçilmiş özensiz bir şekilde yakışıklı. Tişörtünün üzerinde bir müzik grubunun soluk logosu var ve saçındaki jöle parıltıyor, bu da dağınık görünümünün kasıtlı olduğunu gösteriyor.

Önce Erika onu selamlar. "Merhaba Karl." Bir duraklama olur. "Karl," diye Hans.

Sophia'nın Beck'e keskin bir bakış atmasını izliyorum. "Merhaba Karl," diyor.

Karl'a bakıyorum. Zaten bana ; bir aile brunch'ından çok kötü aydınlatılmış bir bara daha uygun bir şekilde. "Selam Karl," diyorum.

"Ben Saylor. Tanıştığımıza memnun oldum."

Amerikan aksanımı fark edince gözleri açılıyor. "Acıktım," diyor Beck aniden. "Yemek hazır mı?"

"Evet, öyle." Erika harekete geçer. "Herkes otursun."

Hans daha önce oturduğu sandalyeye geri çöktü. Eve bakan tarafa oturmak için masanın kenarından dolanıyorum. Altı sandalye var ama sadece beş yer var. Belli ki benim . Tabak ya da çatal bıçak olmadan oturmaya başlıyorum ama Beck dirseğimden tutup beni daha önceden hazırlanmış olan sandalyeye itiyor.

"al," diye talimat verdi.

"Vay *canına*, demek bir centilmen olabiliyorsun," diye fısıldıyorum ona, yaparken.

Beck sandalyeye otururken sırtıyor. "Centilmen olmadığım zamanları seviyorsun." Evet.

Hoşuma gidiyor.

"Saylor?"

Sophia'ya bakıyorum, Karl'a odaklanmak yerine benimle konuşmasına şaşırıyorum.

"Evet?" "Evi gezmek ister misin diye merak ediyordum?" diye soruyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum, ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak içeri açılan kapıya doğru yürüyorum. Oturma odasına girdiğimizde Hans'ın Beck'e Almanca bir şeyler sorduğunu duyuyorum.

"Burası oturma odası," diye duyuruyor Sophia pelüş halının ortasında dönerek.

Renk düzeni sessiz ve profesyonel bir iç dekoratör tarafından hazırlanmış gibi görünüyor. Neredeyse fazla mükemmel; açık griler, soluk pembeler ve koyu maviler kusursuz bir şekilde birbirine karışıyor. Şöminenin üzerinde yağlı boya bir tablo asılı. Onun altında, şöminenin üzerinde dizi fotoğraf ; birkaç aile portresi ve birkaç samimi çekim. Bir tanesi dikkatimi çekiyor. On altı yaşındaki Beck, anne babasının arasında duruyor ve gülümsüyor. On altı yaşında olduğunu arka plandaki stadyumdan ve omuzlarına örtülmüş Alman bayrağından anlıyorum. Bu, ülkesine Dünya Kupası'nı kazandıran patlama performansından sonraki anın bir fotoğrafı.

"Annenle baban futbol oynuyor mu?" Sophia bakışlarımı takip ederek soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, bu düşünceye biraz gülerek. "İkisinin de bir maç izlediğini bile sanmıyorum."

"Seninkini bile mi?" Sophia şaşırılmış bir sesle soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, ses tonumu hafif tutarak. "Sen hiç oynadın mı?" Sophia alay ediyor. "Hayır."

"İstedin mi?"

"Pek sayılmaz." Fotoğrafa bir göz atıyor. "Takip etmesi zor bir grup."

Daha sonra kütüphaneye, ardından oturma odasına, yemek odasına ve gerçek bir kış bahçesine gidiyoruz. Güneş ışığı camdan içeri süzülüyor ve gelişen tüm bitkileri aydınlatıyor.

"Kendimi bir ipucu oyununda gibi hissediyorum,"

diyorum Sophia'ya. O da gülüyor. "O oyunu uzun zamandır oynamamıştım."

"Bu benim en sevdiğim masa oyunu," diye itiraf ediyorum. "Biraz rekabetçi bir yapım var. arkadaşlarımla hiçbiri artık benimle oynamıyor."

Sophia sırtarak, "Brunch'tan sonra kesinlikle oynayacağız," diye karar veriyor. "Anlaştık," diye cevap veriyorum, ben de gülümseyerek.

Girişten geri yürüyoruz, parlak aletlerin parıltısına bakılırsa mutfağa açılan bir kapıdan geçiyoruz ve tekrar terasa çıkıyoruz. Kahvaltı servis edilmişti. Evden dışarı adımımı atar atmaz Beck'in gözleri dolu tabağından fırlayıp bakışlarımla buluşuyor. Erika masanın diğer ucundaki koltuğa oturdu ve ben de Beck'in yanına oturmak için onun koltuğunun arkasından .

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor alçak bir sesle.

sallıyorum ve önüme serilen yiyecekleri inceliyorum. Seçici bir yiyici olma eğilimindeyim ve Alman mutfağıyla ilişkimi isabetten çok ıskalama olarak nitelendirebilirim. Bazı tanıdık yemekler var ve kirazlı peynirli tarta benzeyen bir ama geri kalanı yabancı. Girdaplı bir kremayla süslenmiş bir çeşit tütsülenmiş balık, çıtır kahverengi krutonlarla serpiştirilmiş yeşil bir çorba, etle serpiştirilmiş bir salata ve çıtır domuz pastırması ve lahana turşusu çarpan rulolar var.

Görünürde krep ya da yumurta yok.

Kibar olmaya çalışarak her şeyden küçük bir porsiyon alıyorum.

"Dün Müdür Schneider'a rastladım," diyor Erika yeşil çorbadan biraz yerken. "Kampı dört gözle bekliyor, Adler."

"Güzel. Dört adamım geliyor," diye yanıtlıyor Beck.

"Herrmann mı?" Hans sorar.

"Ve Ludwig."

Hans onaylarcasına başını

sallar. "Ne kampı?"

Soruyorum.

Herkes bana bakıyor ama cevap veren Beck oluyor. "Katıldığım futbol akademisindeki çocuklar için. Yılda bir kez hafta sonu kliniği yapıyoruz. Önümüzdeki Pazar günü."

"Çocuklara öğretmenlik yapman için sana güveniyorlar mı?" Kelimeler ben düşünmeden ağzımdan çıktı.

Erika gülümsemesini su bardağının arkasına saklamayı tam olarak başaramıyor. "Eğer ilgileniyorsan, her zaman daha fazla gönüllü arıyoruz, Saylor."

"Pek bilmiyorum, daha önce hiç kimseye koçluk yapmadım," diye cevap

veriyorum. Sophia "Eğer Adler bunu başarabiliyorsa, eminim sen de "

diye araya giriyor. Evet, kendimi tamamen buna hazırlamıştım.

Evet diyerek kendimi şaşırttım. Lancaster'ın futbol takımları geçen yıl bir gençlik kliniğine katılmak zorundaydı, ancak bu her şeyden çok üniversite için bir halkla ilişkiler gösterisiydi. Tek yaptığımız su şişeleri dağıtmak ve koniler .

"Harika," diyor Erika.

"Futbol mu oynuyorsun?" Karl, Sophia'nın turundan beri ilk kez konuşuyor.

"Evet, oynuyorum. Ya sen?"

"Hayır. Ben daha çok müzikle ilgileniyorum. Bir grubum var."

"Bir enstrüman çalıyor musun?" Kibar olmaya çalışarak soruyorum.

Beck yanımda iç çekiyor. Önce bunun bir kızgınlık olduğunu düşünüyorum; ama Karl gitardaki becerilerini, şarkı yazma yeteneğini ve yüce müzikal hedeflerini yirmi dakika boyunca başlayınca bunun bir korku olduğunu anlıyorum. Belli ki bu, Beck'lerin hepsinin daha önce duyduğu bir monolog. Sophia bile sıkılmış görünüyor.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Sophia içeri dalıyor ve elinde tanıdık bir karton kutuyla geri dönüyor. "Masa oyunu mu?" Beck şüpheyle soruyor.

"Kimse seni oynamaya davet etmedi Adler," diyor Sophia.

Hans ve Erika tabakları toplamak için ayağa kalkıyor, ben de kalkmaya başlıyorum. Erika ellerini bana doğru çırparak oturmamı işaret ediyor ve "Onları aldık," diyor. "Size iyi eğlenceler çocuklar."

"Clue'nun eğlenceli bir yanı yok," diye mırıldanıyor

Beck. "Saylor'un en sevdiği oyun," diye belirtiyor

Sophia.

Bana baktı. "Öyle mi?"

Başımı salladım, sonra omuz silktim.

"Gizemleri severim." "Peki, ben

oynarım." Beck iç geçiriyor.

Sophia'nın bakışlarını kaçırmıyorum ve Beck'in anlaşmasını yanlış okuduğunu biliyorum. Tahtayı kuruyor, kartları dağıtıyor ve sonra oynamaya başlıyoruz. Baştaki şikâyetlerine rağmen Beck masadaki en hevesli oyuncu değil. Karl onu bir mil farkla yendi. Üçüncü sıramda tüm kartlarını tahmin ediyorum, çünkü Karl onları bana gösterip duruyor. Ya gerçekten oyunun nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yok ya da kız arkadaşının önünde benimle flört etmeye çalışıyor.

Beck, Almanca baskıda Frau Weiss bilinen Bayan White'ı bir odadan dışarı çıkarıyor ve ben uzun bir iç çekiyorum. "Bunu yapmamalıydın."

Bana baktı. "Az önce yaptım."

"Ama Konservatuar'da oldu." "Hayır, olmadı."

"Nereden biliyorsun?" Cevap veriyorum.

"Çünkü kart bende, yani benimle dalga geçtiğini biliyorum." "Hmmmm," diyorum, oda listesinin yanına bir soru işareti ekleyerek.

"Yoksa seninle dalga mı geçiyorum?" Beck ekliyor, beyaz heykelciği ileri doğru hareket ettirirken bana bir sırtıtma gönderiyor. Gözlerimi ona dikeyorum.

Sophia'ya bir sonraki turda kartlarımdan birini göstermek zorundayım ve Beck'in bakamayacağından emin olmak için ona bir silah resmi göstermek masanın etrafında yol yürüyorum. Masadaki herkes arasında sadece onu yenmeyi önemsiyorum.

Ben onun yanındaki koltuğuma dönerken o başını sallıyor. "Sana hiç rekabetçi olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Günde birkaç kez," diye onu temin ediyorum.

Şüpheliyi, yeri ve silahı ilk doğru tahmin eden ben olduğumda bu tekrar yankılandı. Karl kısa bir süre sonra ayrılıyor

oyun biter, daha sonra bir konser için hazırlanmak için.
Sophia, "Sanırım bu sefer onunla işim bitti," .
Beck kuru bir sesle "Harika," der. İpucu kutusunu alır ve içeri girer.
Sophia bana "Yeni erkeklerle tanışmam lazım" dedi. "Clubbing! Önümüzdeki hafta sonu kulübe gitmeliyiz!"
"Elbette," diye cevap veriyorum, doğru cevabın ne olduğundan emin değilim. Brunch'a katılmayı kabul ettiğimde Beck'in kız kardeşiyle tanışmak aklıma gelmemiştir. Ve onunla takılmak kulağa karmaşık geliyor. Sophia belirsiz cevabımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, ben peşinden giderken içeri giriyor.
Beck ve ailesi mermer fuayedeler. Vedalaşılıyor ve Erika bana önümüzdeki Pazar günü yapılacak gençlik kampını ne kadar çektiğini anlatıyor. Buna söz verdiğimi hatırlayarak bir tedirginlik daha yaşıyorum. Sophia bana veda sarılması yapıyor.
Gülümsüyorum ve sonra tekrar dışarı çıkıyoruz.
Arabasına bindiğimizde Beck, "Sophia senden hoşlanıyor," diyor.
"Ondan ," diye cevap veriyorum. "Gelecek hafta sonu birlikte kulübe gitmek istiyor." Beck'in yüzünü yakından inceliyorum. Arnavut kaldırımlı araba yolundan aşağı dönerken yüz ifadesi neredeyse hiç değişmiyor.
"Şaşırmadım," diyor.
Kapıdan geçiyoruz ve sonra betona çarpıyoruz. Beck buna uygun olarak hızlanıyor ve kısa süre sonra şehre doğru geri dönüyoruz.
"Bugün beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Çok güzeldi," diyorum. Kelimeler kulağa sert ve resmi geliyor. "Ailen gerçekten çok iyi. Onlarla bu kadar yakın olman çok güzel."
Görünüşe göre bulabildiğim tek sıfat *güzel*.
Bugün bir hataydı. Kötü geçtiği ya da eğlenmediğim için değil, her şeyi daha da karmaşık hale getirdiği için.
"Babanı geri aradın mı?" Soru yumuşak, suçlayıcı değil.
"Hayır. Yapmadım." Yutkunuyorum. "Babam annemin gidişiyle pek iyi başa çıkamadı. Hiçbirimiz yapmadık, gerçekten. Ama Hallie ve ben sadece çocuktuk. Yetişkin olan oydu. Her şeyi bir arada tutması gerekiyordu ama onun yerine dağıldı. Tekrar bir ebeveyn gibi davranmaya başladığında, benim ona ihtiyacım kalmamıştı. Ya da en azından istemiyordum. Gerçekten konuşmuyoruz ve... ve şimdi yeniden evleniyor." İçimi çektim. "Scholenberg'e öğrendiğim gün aradı, bu da benim için kutlamayı mahvetti. Ne olduğunu bildiğinden bile değil. Nişanlısı Sandra ile sadece bir kez, o da kız kardeşimin düğününde tanıştım."
"Ne zamandır birlikteler?"
"Üç yıl," diye itiraf ediyorum. "Eve pek dönmüyorum."
"Neden?"
"Bu çok garip. Geçmişe dair tüm bu anılar var. Annem gitmeden önce. Sonra. Kız kardeşim onu affetti. Benim her şeyi o da yaşadı ama şimdi her şey yolunda. Evli ve bir çocuklu, her zaman büyük ve mutlu bir aileymişiz gibi akşam yemeği için onun evine gidiyor. Ben geçmişe takılıp kalmış, onlar hayatlarına devam ettikçe daha da acılaştan kırgın biriyim. Bununla uğraşmak istemiyorum, bu yüzden sadece kaçıyorum. Bu sağlıklı, biliyorum."
"Aynı çocukluğu geçirmiş olmanız, olaylara aynı şekilde tepki vermeniz gerektiği anlamına gelmez. Kız kardeşinle aynı kişi değilsin. Yani, bana ve Sophia'ya bir bakın. Aynı terbiyeyi aldık ama tamamen farklı insanlarız."
"Sanırım. Futbolda iyiyim. Ama duygular konusunda kötüyüm. Ve tüm o duygu saçmalıklarında."
Bu bir açıklama. Aynı zamanda bir uyarı, çünkü aramızdaki çizgiler giderek bulanıklaşıyor. Bir duraklama, sonra, "Futbolda harikası, Saylor."
"Teşekkür ederim," diyorum sessizce.
Beklenmedik bir sıcaklık sol elimi kaplıyor.
çöken klostrofobiden kurtulmaya çalışarak Almanya'nın kırsal kesimine . Beck'e daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim şeyleri söyledim. Hiç kimseye söylemediğim.
Bu bir randevudan daha fazlası gibi. Bu bir ilişki gibi görünüyor ve bir erkek arkadaş beni Olimpiyatlara ya da milli takım kadrosuna sokmayacak. Mezun olduktan sonra profesyonel bir takımla anlaşmamı sağlamayacak. Kendim için belirlediğim yüce hedeflerin hiçbirini gerçekleştirmeme yardımcı olmayacak.
Bir erkek arkadaşım olmasına açık olsam bile, Beck bu pozisyon için olabilecek en kötü aday. Sadece ünlü olduğu için değil. Ve yabancı bir ülkede yaşıyor. Ve baş döndürücü bir hızla kadınlarla birlikte oluyor. Ve benimkinin karşısındaki yatak odasında onun bir posterini asılı.
Adler Beck korkunç bir fikir çünkü birdenbire kesin olarak biliyorum ki eğer kendime izin verirsem onu önemseyebilirim. Onun gibi.
Belki onu seversin bile.
Elimi onun elinin altından kaydırıyorum ve yanından geçtiğimiz çamlar şimdiye kadar gördüğüm en ilginç çamlarmış gibi davranıyorum, böylece onun tepkisini kaydetmek zorunda kalmıyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Koridorun sonundaki kapı kapandı. Küfür ettim, sonra ağzımdaki diş macununu tükürdüm. Emma ile kira şartlarımız hakkında mesajlaşıyorum. Scholenberg'in bitişi ile Lancaster'ın sezon öncesi döneminin başlangıcı arasında bir haftalık bir boşluk var. Evi yıl boyunca kiralamamıza rağmen, ev sahibimiz herkesten bir hafta önce geri taşınmam konusunda zorluk çıkarıyor. Sözde onu rahatsız ettiğimiz onarımlar yüzünden, ama evin sorunları ilk kez bu kadar değil. Eve gitmektense bir avukat tutmayı tercih ederim. Emma bunu söz veriyor, ben de telefonumu kapatıp aceleyle banyodan çıkıyorum.

Sabah antrenmanına geç kaldım. Minibüs çoktan olmalı, çünkü yer boş.

Aşağıya koşuyorum, minibüse en son ben biniyorum. geçtiğimde Olivia gözlerini devirdi.

Bugün hava bunaltıcı, doksanların üzerinde. Film seanslarımızın stadyumun derinliklerindeki loş odaya girmek rahatlatıcı. Koç Weber odanın önünde duruyor ve projektör ekranının yanındaki beyaz tahtaya çizgiler çiziyor.

Normalde film seanslarından korkarım. Stratejik açıdan önemini anlıyorum ama sahada oynamayı tercih ederim. Bugün bir istisna. Rahatlamış bir iç çekişle soğuk plastik sandalyeye çöküyorum. Stadyumun en alt katına sinen hafif nemli, küflü koku hiçbir zaman favorim olmamıştı ama serin sıcaklık bunu fazlasıyla ediyor. Saçımın geri kalanıyla birlikte ensemeye yapışan terli telleri kazıyarak at kuyruğumu yeniden yapıyorum.

Film seansı iki saat sürüyor, ardından Koç Weber dışarı çıkacağımızı duyuruyor. Bunu tam bir sessizlik izliyor. Erika'ya Koç Weber'in bir eğitim çavuşu olduğunu söylerken şaka yapmıyordum. Sadık askerler gibi sıraya girip bunaltıcı sığağa çıkıyoruz. Hava, yeni açılmış bir fırın kapağı gibi bir sıcaklık dalgasıyla çarpıyor.

"Kahretsin, çok sıcak," diye mırıldanıyor

Ellie . "Öyle mi ?" Ben de

mırıldanıyorum.

Isınma rutinimiz bir dizi mekik, plank, burpee ve şınavdan oluşuyor. Son seti bitirene kadar terden sıırıslıslam oluyorum.

"Orta çizgi," diye bağılıyor Koç Weber. "Her zamanki takımlar."

Sessizlik sürüyor, ama Alexis sağımda inanmayan bir nefes çekiyor. Yüzü çilekli limonata ile aynı tonda. Hepimiz talimatlara uyarak sahadaki yerlerimizi alıyoruz. Döndüğümde yardımcı koçlardan birinin iki dev çöp kutusu getirdiğini görüyorum. Bu yeni bir şey.

"Bunlar kustumuk için mi?" Alexis dehşete düşmüş bir sesle soruyor.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Daha önce antrenman sırasında kusmuştum. Tekrarlamak isteyeceğim bir deneyim *değil*. Ama kutular içine bakabileceğimiz kadar yaklaştığında, sıradan siyah bir çanta görmüyorum. yerine renklerle doluydu.

Kutular gökkuşağından balonlarla doludur.

"Tamamen ıslanan ilk takım kaybeder," diye anons ediyor Koç Weber, normalde insanlık dışı bir tempoda koşmayı teşvik eden aynı otoriter ses tonuyla.

"Ne-ne?" Ellie yanımda kekeliyor ve ben de aynı şekilde ne yapacağımı şaşıyorum.

Diğer herkes de aynı şaşkınlığı yaşıyor ama hepimiz koçumuzu dinlemeyi kalıcı bir etki yaratacak kadar kanıksamış durumdayız. Alexis sarı bir balon kapıyor; ben mavi bir tane alıyorum ve kısa sürede herkesin elinde bir tane oluyor. Küreyi içinde yuvarlıyorum, sıvı içeriğin lateks derinin altında ezildiğini ve büzüldüğünü hissediyorum.

Gömleğim aniden terden daha fazla yapışıyor ve İskandinav düşmanım Olivia'ya kaşlarımı çatıyorum. Suyun gerçekten iyi hissettirdiği gerçeğini boş verin. Ona bir balon gönderiyorum ama balon Sydney'e çarpıyor ve o da bana ters ters bakıyor. Ona memnun bir gülümseme atıyorum ve oyun kaosa sürükleniyor. Balonlar aniden her yere uçuyor, renkli plastik şeritlere ve berrak su spreilerine dönüşüyor. İlk önce hangi tarafın sıırıslıslam olduğunu bilmiyorum ve daha önce kimsenin bildiğini de sanmıyorum. Kutular boşalana kadar durmuyoruz.

Ellie imlerin üzerine uzanıyor, ben de onun yanına uzanıp tertemiz gökyüzüne bakıyorum. "Bu sahadaki en sevdiğim anım bu," diyor hafifçe kıkırdayarak.
Kabul etmek için ağızımı açtım, sonra kapattım. Bu benim değıl.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cuma gecesi duştan henüz çıkmıştım ki kapım gürültüyle çalındı. "Ne var?" Havluyu gövdemin etrafında sıkarak sesleniyorum. Kapı açıldı ve Alexis kafasını içeri uzattı. "Hazırlan, yemeğe gidiyoruz, sonra da dışarı çıkacağız," diyor.

"Bu gece evde kalmayı düşünüyordum..." Korunuyorum.

Aslında Sophia bana mesaj atıp kulübe gitmek istediğini söyledi. Beck ona numaramı vermiş olmalı. Alexis sırtıttı. "Evet, doğru. Yaptığın diğer planları iptal et. Herkes gidiyor. Mazeret yok." Gözlerimi deviriyorum.

"Tamam."

Sophia'ya mesaj atıp erteleme talebinde bulundum ve hazırlandım. Makyajımda dumanlı göz etkisi yaratmaya çalışıyorum ve saçlarımı kıvrırmak için çaba sarf ediyorum. Sonra geçen baharda futbol balosu için seçtiğim straplez elbiseyi giyiyorum. Bronzluğumu güzelce dengeliyor.

Mutfağa girdiğimde garip bir sessizlik çöküyor, tezgah alkolle dolu. Dürüst olmak gerekirse, sıkı sıkıya bağlı takım arkadaşlarımdan biraz etkilendim.

Ellie benim ortaya çıkışımı takip eden sessizliği bozuyor. "Tamam, herkes bu kadar! Hadi gidelim."

Hepimiz evden çıkıyoruz, birkaç taksinin beklediği yere gidiyoruz. Alexis, Ellie ve Alice adında daha önce hiç konuşmadığım ama kafasının güzel olduğunu bildiğim sessiz bir kızla birlikte son arabaya biniyorum. Ellie tüm yol boyunca durmadan konuşuyor, bu da bana önceden bir şekilde kumar oynadığını düşündürüyor. Şu anda gruptaki tek ayık kişi ben olabilirim.

Dışarıda durduğumuz restoran son moda ve lüks. Dış cephe yarı ahşap ama siyaha boyanmış, böylece doku farkı neredeyse hiç fark edilmiyor.

Tek renkli dış cepheye dayanarak, minimalist bir iç mekan da bekliyordum. İçerideki dekorasyon çeşitliliği beni biraz şaşırttı. Zemin karmaşık desenlere sahip dokuma halılarla kaplı. Duvarlar açık renk ahşapla kaplanmış. Yüzlerce parıldayan ışık tavanı kaplıyor ve mekâna sıcak, ev gibi bir parıltı veriyor. Mobilyaları özümsemek en uzun süreyi alıyor. Renk, dokuma ve tahmin etmem gerekirse yüzyılın eklektik bir karışımı.

Geniş mekânın ortak bir havası var. Uzun masalar, hayal edebileceğiniz her şekil ve renkte sandalyelerle çevrili odanın tüm uzunluğu boyunca uzanıyor. Lise kafeteryamı anımsatıyor ama yenen yemeklerin hiçbirisi benim dört yıl boyunca yediğim yemeklere benzemiyor. Olivia hostesle konuşurken bazı tabakları inceliyorum. Dilimlenmiş narenciyeli bir çeşit balık, süslü bir sos olan kızarmış tavuk ve jalapeno ile kavrulmuş bifteğe benzeyen bir şey var.

Tanıdık bir ses "Bu bir sürpriz" deyince dağıldı.

Döndüğümde Koç Weber'in grubumuzu değerlendirdiğini görüyorum, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var. Onu ilk kez bir polo ve futbol şortu dışında bir şeyle görüyorum. Pembe bir güneş elbisesi giymişti. Arkasında birkaç orta yaşlı kadın geziniyor ve büyük grubumuza merakla bakıyorlar.

Ayık olan tek kişi ben olduğum için ben önden gidiyorum. "Merhaba, Koç."

"Scott. Bayanlar," diye cevap veriyor Koç Weber, bakışlarını kızların üzerinde gezdirerek. "Takım kaynaşması mı yapıyorsunuz?" "Farklı türde atışlar çalışıyoruz."

Ellie homurdanıyor. Alexis adımı tıslıyor.

Christina Weber'in destansı bir poker suratı var ama sanırım bir dudak seğirmesi yakaladım. "Rekor kırma. Daha önce Erika Beck'le konuştum. Bu hafta sonu çok talep göreceksin Scott." Başımı salladım. "İyi geceler hanımlar. Tavuğu tavsiye ederim." Koç Weber arkadaşlarıyla birlikte kapıya yöneldi.

"Ne hakkında konuşuyordu? Erika Beck mi?" Ellie bana fısıldıyor.

"Sonra anlatırım," diyorum hostesin peşinden bizi bekleyen geniş koltuklara doğru ilerlerken.

Otuz kişilik grubumuz masanın çoğunu kaplıyor. Koç Weber' önerisine uyup tavuk almayı tercih . Çok güzeldi. Sipariş ettiğim cin margarita mükemmel uyum sağlayan tuz, misket limonu ve nane ile hazırlanmış salatalık salsası ile birlikte geliyor.

Birkaç saat sonra, bir sonraki varış noktamıza gitmek için bir dizi taksiye geri dönüyoruz.

Beklediğimden daha çok eğleniyorum. Altı hafta sürmüş olabilir, ama sonunda biraz dostluk oluştu. Belki de su balonu savaşından kalan iyi niyettir. Belki de sona çok yaklaştığımız içindir. Sebep ne olursa olsun, akşam yemeğinde ters ters bakılmak yerine Amerikada oynamakla ilgili sorularla karşılaşmak rahatlatıcıydı.

Taksi görevleri aynı kaldığından Alexis, Ellie, Alice ve ben hep birlikte tıktış tıktış bir sonraki varış noktamıza doğru ilerliyoruz.

"Koç neden Erika Beck'ten bahsetti?" Ellie sordu.

İç çektim. Hatırlayamayacak kadar sarhoş ve dalgın olmasını mı umuyordum? Kesinlikle. "Pazar günü bir gençlik kampına yardım edeceğim."

"Gençlik kampı mı?" Alexis soruyor. "Sen mi?"

Muhtemelen alınmam ama alınmadım. Benim de kabul etmem benim için sürpriz oldu. "Evet."

"Bekle ama bunun Erika Beck ile ilgisi var?" Ellie soruyor.

Cevap vermeme gerek kalmadan taksi gideceğimiz yerin önüne yanaşiyor. Kanal boyunca uzanan Submarine adında bir kulüp.

Natalie ve London'la yaptığım gezinin aksine, fedai bizi tıklım tıklım dolu mekânın içine soktu.

İsmin ilham içeri girer girmez kendini belli Uzak duvarın tamamı camdan yapılmış ve kulübün dans eden ışıkları sakın sudan yansıyor. İçerisi beklediğimden daha aydınlık, Edison ampuller endüstriyel binaya uygun bir şekilde tepede asılı duruyor.

Grubun en önünde olduğum için otomatik olarak önce bara yöneliyorum.

İnsan kalabalığını yararak uzun bankoya ulaştığımda, tanıdık mavi gözlerle karşılaşıyorum.

Beck ve ben uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Arkasındaki birkaç adamı diğer Klubberg oyuncularını olarak tanıyorum ve programımdaki diğer kızların da erkekleri tanıyarak durduklarında birkaç nefes alışlarını duyuyorum. Haftanın altı günü stadyumlarında antrenman yapmalarına rağmen, bildiğim kadarıyla, birkaç hafta önce antrenmanlarının bizimkiyle kısmen çakıştığı bir gün dışında bir Klubberg oyuncusuyla karşılaşan tek kişi benim.

"Scott," diyor Beck. Ses tonu anlaşılmaz, bu yüzden bana soyadıyla hitap etmesinin beni tanıımıyormuş gibi davranma çabası mı yoksa benimle dalga geçmek mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

"Adler," diye cevap veriyorum, aynı duygusuzlukla.

Yüzünde bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Bu gece Sophia ile çıkacağını sanıyordum." Tamam, yani birbirimizi tanıımıyormuş davranmıyoruz.

"İptal etmek zorunda kaldım. Biz... bağ kuruyoruz." Yol arkadaşlarıma doğru belli belirsiz bir el sallıyorum.

Beck ilk başta hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni inceliyor, bakışları üzerimdeki kıyafete kayıyor. Masmavi gözleri laciverte yakın bir karanlığa bürünüyor.

Kulübün geri kalanından biraz daha yüksek bir alana doğru yürümeden önce tek söylediği "İyi eğlenceler," oluyor. Takım arkadaşları da onu takip ediyor.

Barmene dönüp bir içki sipariş ediyorum, aniden yapacak bir şeylere umutsuzca ihtiyaç duyuyorum. Bu geceki mekânları kimin seçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda dışarıda karşılaşmayı tercih etmeyeceğim insanlarla ikide iki . Evet, tüm takım o restorandaydı ama ben her zaman koçların güvenebileceği bir oyuncu olmakla gurur duymuşumdur. Koç Weber kampa katılmam konusunda pek hevesli . Bunun Beck'le ilişkim olduğu anlamına geldiğini doğru tahmin ettiği için mi?

Ama ben daha çok son karşılaşmamızla ilgileniyorum. Beck'le olan ilişkiyi kimsenin bilmesini istemiyordum. Bar kenarında bir karşılaşmayla, bu umudum yok oldu.

"*Adler Beck'i* tanıyor musun?" Olivia kuşkuyla soruyor. Gruptaki tüm kızlar beklentiyle bana bakıyor.

"Birkaç kez tanıştık," diye gelişigüzel cevap veriyorum. Onun yüzüyle sıvanmış bir stadyumda oynuyoruz. Onunla orada karşılaşmak inandırıcı, değil mi?

"Onunla ilgileniyor musun?" Olivia tek kaşını kaldırıyor. Kahverengi gözlerinde bir meydan okuma dans ediyor. "Hayır," diye yalan söylüyorum. Ya da belki yalan değildir*İlgilenmek* çok küçük bir kelime gibi görünüyor.

"Yani... gidip onunla konuşmamın bir sakıncası yok değil mi?"

"Hayır," diye tekrarlıyorum. Beck'in bunu kabul edeceğini ama ne olsun umurumda değil. Daha doğrusu . Aynı şey.

Yeni yapılmış içkimi almak için bara . Siyah saçlı bir adam sokuluyor ve flört etmeye başlıyor. İlk birkaç cümle Almanca, ama anlamsız bir ifadeden sonra İngilizceye geçiyor. Sanırım tıp öğrencisi olduğunu söylüyor, aksanı ve buradaki gürültü sayesinde söylediği diğer her kelimeyi yakalayabiliyorum. Çok çekici biri ve ben onun doktor mu yoksa okuldan atılmış biri mi olduğundan buna odaklanmış durumdayım.

Burada ne yaptığımı soruyor ve ona "futbol" oynadığımı söylediğimde gözleri parlıyor.

Bunun olacağını anlamalıydım ama anlamadım.

Sonraki on dakika Adler Beck'e övgüler yağdırmakla ve herhangi bir cazibe, gideri açık bir lavabodaki su gibi akıp gidiyor.

Beck'in geçen sezonki performansını övmeye devam ederken içkimi bir dikişte bitiriyorum. Benim fikrimi sormuyor bile.

Genelde spor olsun diye parçalamak istediğim türden duyarsız bir erkek ama bu gece havamda değilim.

Bardağım boşaldığında, ona tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Mazeretimi kabul edene kadar gitmiş oluyorum. Scholenberg'deki tüm arkadaşlarım şimdiye kadar bardan uzaklaşmışlardır. Alexis ve Ellie yuvarlak kabinlerden birine doluşmuşlardı.

kenar boyunca. Onlara doğru ilerlemeye başladım, ancak bileğimden sert bir çekişle durduruldum.

Kızgın mavi gözler benimkilerle buluşuyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Beck bana soruyor.

"Yürüyorum," diye cevap veriyorum.

Homurdanıyor, gerçekten düşük bir öfke titreşimi. "Erkeklerle konuşmamalısın."

"Ne gibi adamlar?" Cevap olarak tükürdüm. "Seksi mi? Alman erkekler mi? Bir kızın *futbol* -pardon, *futbol*- oynadığını öğrenen Adler Beck'in ne kadar inanılmaz olduğunu anlatmaya başlayan erkekler mi? Daha açıklayıcı olmanız gerekecek."

Tek kaşını kaldırıyor. "Benden mi bahsediyordun?"

"Kıskançlığın bitti mi?"

"Ben kıskanç değilim."

"Başka bir adamla konuştuğum için bana kızgınsın. Bu kıskançlığın ders kitabındaki tanımındır."

"Yabancı bir şehirdesin ve iki Almanca kelime biliyorsun. Rastgele bir adamla ayrılmak, kötü bir dizle oynamaktan daha aptalca."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim Beck," diye karşılık veriyorum. "Bunu uzun zamandır yapıyorum. Ve sen o zaman aldırış etmedin."

rastgele adam sendin."

"Ben bu kadar ? Sıradan bir adam mı?"

"I..." Etrafıma bakıyorum ve üzerimdeki gözleri hayal etmediğimi fark ediyorum. "İnsanlar bakıyor."

Başını sallıyor, sonra elini bırakıyor. "Ne yapıyoruz Saylor?"

"Bilmiyorum." Kelimeleri o kadar alçak sesle ki duyup duymadığından bile emin değilim.

Bir randevu olduğunu iddia ettiği benim ona olmadığını söylediğim yürüyüş gezisinden beri bunu tartışmaktan kaçındık - ya da ben kaçındım ve o da beni takip etti. Çok fazla seks yapıyoruz ve beni çoğu insandan daha iyi tanıyor, anlıyor. Muhtemelen *herkesten* daha iyi. Ama o sadece bir atlet değil, ünlü biri. İkimiz de küçük kasabalarda büyümüş olabiliriz ama benzerlikler burada bitiyor. Ben sadece bir spor dalında başarılı olmaya çalışan bir kızım çünkü olamam. Çünkü bu benim her şeyim ve başarısız olmak yıkıcı olur.

Soruyu yüksek sesle duymak rahatlatıcıdır. Aynı zamanda korkutucu.

"Tamam," diyor Beck, kelime çıkar çıkmaz çenesini sıkıyor, sanki daha fazla çıkmasını engellemek istermiş gibi. "Tamam," diye tekrarlıyorum. Ama aslında hiçbir konuda anlaşmışız gibi .

Bunun bitmesi için hazırlıklıyım. Bunun bitmesi için *hazırlandım*. Ama bittiğinde yine de acıtacağını biliyorum, ki bu daha önce hiç olmamıştı.

"Ben çıkıyorum," dedi bana.

İşte o zaman aramıza biraz daha mesafe koymalıyım. Burada futbolu takip etmeyen, Adler Beck'i hiç duymamış birini bul ve onunla git. Burada birlikte olduğum tüm kızlara Beck'in benim için hiçbir şey ifade etmediğini göstermeliyim. Bunu kendime kanıtlayacağım.

Onun yerine, "Arkadaş ister misin?" diye soruyorum.

Birkaç saniye beni inceliyor ve bir an için bana hayır diyeceğinden korkuyorum. Aramızdaki bu şeyin dağınık ve gereksiz olduğuna karar vermek için.

Sonunda başını salladı.

Etrafıma bakıyorum, önce Ellie ile göz göze geliyorum. Aralarında Alexis'in de bulunduğu birkaç kızla birlikte dans pistindeydi. Başımı Beck'e doğru eğiyorum ve o da sessiz mesajımı alarak başını sallıyor. Ben de özür dilerim diyorum, erken ayrıldığım ve ona Beck'ten bahsetmediğim için genel bir özür olmasını umarak. Kiminle seks yaptığım onu ilgilendirmez ama o benim buradaki en yakın arkadaşım. Eminim paylaşmadığım için incinmiştir.

Ayrılırken daha da fazla dikkat çekiyoruz, bir sürü sarhoş insan Beck'i tanıyıp ona sesleniyor. Sırtımın alt kısmında koruyucu bir avuç tutuyor ve saran kargaşada bana rehberlik ediyor.

Vale hemen arabasını çekiyor ve biz de içeri giriyoruz. Yolda ilerlerken aracı gergin bir sessizlik kaplıyor, küçük spor arabanın içindeki gerilim boğucu bir hal alıyor. Bunu ilk kez yapıyormuşuz gibi geliyor ama bedenim de çaresiz, ondan beklediği rahatlamayı .

"Her zaman midir?" Onun sokağına vardığımızda Beck'e soruyorum. "Her zaman ne gibi?"

"İnsanlar çıldırmadan bir kulübe musun?"

Onu tekrar gördüğüm için o kadar şok olmuştum ki, gece kulübüne yalan söyleyerek girdiğim gece ona karşı gösterilen tepkileri gerçekten fark edemedim. Kahve dükkanındaki baristanın tepkisi beni daha çok . Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu onun dairesinde yalnız geçirmiştik. Ya da parkta. Ailesinin evinde. Ünlü olduğunu biliyorum. Ama sanırım bunun onun günlük hayatında ne anlama geldiği gerçeğinden korunmuştum.

Beck soruma cevap vermeden, "Ben genelde özel bölümde kalırım," diye yanıtlıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bu oyunun bir parçası."

Buna değer, demek istiyor. Futbol oynarken gördüğü ilgi -futbolda gerçekten iyi olması- buna değer.

o. O da gibi buna öncelik veriyor.

Garaja kapının açılmasını beklerken başka soru sormuyorum. Birkaç dakika sonra park ettik ve arabadan indik.

Beck beni asansöre kadar takip ediyor ve ardından koridordan geçerek ön kapiya ulaşıyor. Kapının kilidini açıyor ve önce benim içeri girmemi işaret ediyor. Dairesinin aydınlatan ışık düğmesini hissederek buluyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve arabada elbisemin üzerinde biriken kırıksıklıkları .

"Güzel yer."

Kaşını kaldırıyor ve ben de bu aptalca yorum için kendimi zihinsel olarak sarsıyorum. Bu doğal ve normalmiş gibi davranmaya çalışıyorum ve benim için bu yabancılık demek. Burası daha önce ziyaret ettiğim bir yer olmamalı - birçok kez karanlıkta elektrik düğmesini bulabiliyorum çünkü tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

"Bir tur ister misin?"

Gülümsüyorum, bana ayak uydurduğu için rahatladım. "Sadece yatak odasında."

Aramızdaki mesafeyi bir adımda siliyor. Beni öptüğü anda yatak odasına gidemeyeceğimizi anlıyorum.

Beni sıkıca bedenine çekerken sıcaklık yeniden alevleniyor. Beynimi kapatıp onun yerine duygulara dalmak beni rahatlatıyor. Ona ne söylemem ve neyi kendime saklamam gerektiği konusunda endişelenmeyi bırakmak. Bir yandan bu kadar soğuk olduğum için kendime kızmayı bırakırken, bir yandan da odağımı kaybettiğim için kendimi azarlamak.

Önce ben çekiliyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve siki serbest kalana kadar pantolonunun fermuarına saldırıyorum. Onu ağzımın derinliklerine çekmeden önce dilimle alevlenmiş ucunu döndürüyorum. Beck adımı inliyor, ağzımı sert, açgözlü darbelerle sikerken eli saçlarıma kayıyor. Tırnaklarımı kalçalarına geçirip hilal şeklinde izler bıraktıktan sonra ellerimi aşağı indirerek taşaklarının ağırlığını kavriyorum.

Ben uzaklaşıp dilimi ereksiyonunun alt tarafında gezdirirken uzun bir Almanca tükürüyor. Tek kelimesini bile anlamıyorum ama ses tonunu kaçırmak imkânsız. Karanlık ve çökmüş, zengin çikolata ve dumanlı likör gibi.

Bunu daha önce de yaptım - ona - sayısını unuttuğum kadar çok kez. Saçımı daha sert çekmesini neyin sağlayacağını biliyorum. Neyin onu daha derine iteceğini. Karın kaslarını ne sıkacak. Aklını kaybetmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, bununla birlikte gelen gücün tadını çıkarıyorum. Bunun nasıl görüldüğünü hayal ediyorum, ikimiz onun girişinde tamamen giyinik, hayali bir saatle yarışan iki azgın genç gibi. Sanki bütün gece vaktimiz olmasına rağmen bunu yapmak için bir saniye daha bekleyememiştik gibi.

Yine de saat tamamen hayali değil. Bir son kullanma tarihimiz var ve bunun beni bu kadar korkutacağını hiç düşünmemiştim.

Boğazımın arkasına vurduğunda gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, düşüncelerim yeterince dağıtıyor ve hızımı kaybediyorum. Burnumdan derin bir nefes alıp yutkunuyorum, tuzluluğun tadını aldığımda tatmin oluyorum. Kalçaları sarsılıyor, birkaç son, hızlı pompa ve sonra ağzımı sıcak sıvıyla dolduruyor. Yutkunmaya devam ediyorum, bu da benim için bir başka ilk.

Tangam sıırıslıklam, amım ıslak ve zonklıyor. Beck'in boşaldığını görmek şimdiye kadar yaşadığım en güçlü afrodizyaktı. Beni yukarı doğru çekiyor, bizi seksiyonel kanepeye doğru götürürken beni zahmetsizce kaldırıyor. Beni nazikçe yatırırken soğuk deri tenimi fırçalıyor, bu düşünceli hareket, ona sakso çekerkenki sertlikle tam bir tezat oluşturuyor. Beni bir fahişe gibi beceriyor, sonra bana bir kraliçe gibi davranıyor ve ben buna kesinlikle bayılıyorum.

Üzerime sürünmeden önce doğruluyorum, onun yerine kucağına oturuyorum.

Kontrolü ele almama izin veriyor, elbisemi sıkana kadar ellerini kalçalarımın yukarı kaydırıyor. masanın çekmecesinden, sakladığını bildiğim bir prezervatif alıyorum. Her seferinde bir tane kullandık, çünkü kullanmamak istemediğim bir konuşmaya neden . Ağzıma boşalmasına izin vermek yeterince samimiydi.

Beck elbisemi ve askısız sütyenimi çıkarırken ben de prezervatifi yırtıp açıyor ve ona takıyorum. Hâlâ tamamen giyinik ve kucağında sadece tangamla oturmanın şaşırtıcı derecede erotik bir yanı var. Dantelini yana doğru çekerek ucunu giriş yerimle hizalıyorum, sonra aşağıya doğru batıyorum. *Çok* ıslağım ama bedeni sayesinde hâlâ dar geliyor.

Onu şişmiş amımın derinliklerine sokarken Beck homurdanıyor, elleri vücudumun her santimini ezberlemiş gibi dolaşıyor.

Beni yayarken ve doldururken inliyorum, sadece biyolojik olmayan bir zevk içimde kıvılcımlanıyor. Bir memnuniyet var.

onu . . O her yerde. Görebildiğim, duyabildiğim ve hissedebildiğim her şeyi, her bir duyumu tüketiyor. "*Siktir*. Çok iyi hissediyorsun."

Kalçalarımı kaldırıyorum ve sonra tekrar indiriyorum, leğen kemiğimi döndürerek farklı bir noktaya vurmasını sağlıyorum. Beck yine küfrediyor, yüz ifadesi acı içinde ve boynundaki tendonlar belirginleşmiş. Her hareket ettiğimde göğüslerim onun pamuklu gömleğine sürtünüyor, yumuşak malzeme çıplak tenime karşı kışkırtıcı bir törpü oluşturuyor. Uyarılmışlığımın kokusunu alabiliyorum, onun kolonyasının ve deri kanepenin kokusuyla karışıyor.

Dudakları omzuma konuyor, boynuma ve çeneme sıcak öpücükler bırakıyor. Bana böyle ne kadar seksi görüldüğümü söylüyor. Ne kadar sıkı ve ıslak olduğumu. Onu ne kadar iyi karşıladığımı. Ve Tanrım, bu çok fazla. Hepsi. Her şey bulanıklaşıyor. Söylediklerim. Onun söyledikleri. Nerede olduğum. Kim olduğum.

Paramparça olan bir zevk küresine dönüşüyor, beni anlamsız, ağırlıksız düşüncesiz hale getiriyor, zevk dalgaları dalga dalga üzerime yıkılıyor. Bu böyle devam ediyor, kasılmalar şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha güçlü. Üzerinden yuvarlanıp minderlere yayılmak için uzuvlarımın kontrolünü yeniden kazanmam bir dakikamı alıyor. Tüm vücudumu hafif bir ter tabakası kaplıyor, kalçalarımın içi nemli. Kendimi iyice bir sünger gibi hissediyorum.

Beck bana sırtıyor, kendi ifadesi rahatlamış ve biraz da şaşkın.

Biz sporcuyuz. Seks fiziksel bir eylemdir. Ama spor yapan başka erkeklerle de yattım ve hiç *böyle* hissetmemiştim.

Nefes normale döndüğünde, "Yiyeceğin var mı?" diye sordum.

Tavuk iyiydi ama küçük bir porsiyondu.

"Hoşuna gidecek bir şey değil," diye cevap veriyor. Sıcak avuçlarından biri kalçama , başparmağı küçük daireler çiziyor. "Ama elimde ne var bir bakayım." Ayağa kalkıyor, prezervatifle ilgileniyor ve sonra pantolonunu tekrar yukarı çekiyor.

Ben de ayağa kalkıyorum, banyoda temizlendikten sonra elbisemi giymek yerine onun gömleklerinden birini çalıyorum.

Ben mutfığa girdiğimde Beck buzdolabının içine bakıyordu. Mermer tezgahın üzerindeki dört tabureden birine tünüyorum.

Midem gurulduyor.

"Ee? Elinde ne var?"

Birkaç plastik kap alıp tezgâhtan aşağıya, bana doğru kaydırıyor. "bakalım. Hepsi etiketli." Birini alıp yukarı doğru eğiyorum. Somon ve pirinç. "Dondurma var mı?"

Beni inceliyor.

Sırtıyorum. "Öyle."

Beck uzanıp hazır yemekleri alıyor, buzdolabına geri koyuyor ve yerine dondurucudan bir karton .

"Yesss." kaşığı alıyorum ve kapağı açıyorum. "Vanilyalı mı?" Beck tabureye otururken omuz silkiyor. "Her şeyle gider." "Yani en sevdiğin tat değil mi?"

"Muhtemelen hayır. Seninki ne?"

"Eskiden naneli çikolata parçacıklı idi." "Ne değişti?"

"Annem gitmeden bir gün önce beni ve kız kardeşimi dondurma yemeye götürdü." "Naneli çikolata parçacıklı dondurma aldın."

Başımı salladım. "Naneli çikolata parçacıklı aldım. Şimdi yılda sadece bir kez yiyorum. Sanırım berbat bir övgü ya da hatırlatma olarak." Küveti itiyorum, artık o kadar aç değilim. "Alkolünüz var mı?"

Beck kaşlarını kaldırıyor ama tek söylediği "Dondurucuda votka var." oluyor.

Ayağa kalkamadan telefonum çaldı. Tabureden kayarak yere düşen çantamdan telefonu alıyorum.

Hallie arıyor. Susturuyorum ve Beck'in yanındaki koltuğuma dönüyorum. O sormuyor ama ben söylemek zorunda hissediyorum, "Kız kardeşim. Onun aramalarından kaçınıyorum."

"Neden?"

"Babamın düğünü için nedime elbisesi seçmem gerekiyordu." "Neden seçmedin?"

"Bilmiyorum." Bu saçmalık ve Beck de bunu biliyor. "Şimdi yap," diye öneriyor.

"Şu anda mı?"

Başını sallıyor.

"Bunun için bir içkiye daha ihtiyacım var."

Beck ayağa kalkıyor ve dondurucudan şeffaf cam bir şişe alıyor. koyuyor, sonra dolaptan iki bardak alıyor ve her birine bol miktarda votka dolduruyor.

"Ölçmüyor musun? Sen nasıl bir kulüp sahibisin?" Soruyorum.

"Bir arkadaşı için yatırım yapan ve şu anda penaltı atışları yapmaya odaklanan biri."

Gülüyorum. "Touché."

"Prost." Beck kadehi kaldırır.

Diğerini alıp tostı tekrarlıyorum. Gülüyor. "*Prost*," diye düzeltiyor Beck.

"Ben de öyle dedim!" Israr ediyorum.

Gözlerini deviriyor ve yudumluyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum, likör boğazımda bir iz bıraktığında dilimi dışarı çıkarıyorum. "*Gah*."

"İçkini aldın. Alışveriş yap." Beck tezgâhın köşesine yığılmış bir yığın kâğıdı alıp tekrar yanımdaki tabureye oturuyor.

"Bunlar ne?" Ben soruyorum.

"İşle ilgili şeyler. İncelemem gereken ciro anlaşmaları."

"Bunu senin için halledecek adamların yok mu?"

"Evet, ama kendim incelemeden hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim." "Ne-"

"Saylor." Tek bir bakışıyla beni susturdu. "Dükkan."

Öfkelendim ama Beck kâğıtlarına yeniden odaklandı. Ve bunu yapmam gerekiyor. Sandra arayıp talepte bulunduğundan beri bunu çok uzun zamandır erteliyorum.

Telefonumun kilidini açıyorum ve giyim sitelerinde gezinmeye başlıyorum. Taburede ne kadar uzun süre oturursam o kadar rahatsız oluyorum. Daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak yer değiştiriyorum. Sonunda biraz esneyebilmek için bacaklarımı Beck'in kucağında oynatıyorum. Okuduğu gazetelerden kaldırıp bakmıyor bile.

Başka bir siteye giriyorum. Kulağa çok kolay geliyor: güzel bir elbise seç ve Hallie'ye gönder, böylece babam onu satın alabilsin. Sadece kolay değil, eğlenceli de. Zamanımın çoğunu atletik kıyafetlerle geçiriyorum, bu yüzden bazı durumlarda giyinmekten hoşlanıyorum. Ama bu durumdan hoşlanmayacağım. Hangi elbiseyi seçersem , babam yeniden evlendiğinde onu giyiyor olacağım. Annemle babamın bir gün yeniden bir araya gelebileceğine dair hiçbir hayal kurmadım ama sanırım babamın sonsuza kadar bekar kalacağını düşündüm. Onun, Hallie'nin ve benim, sağlıklı olmasa da rahat olan rollerimizde kalacağımızı düşündüm. Beklenen.

Bir üvey anne ve bütün bir aileye yönelik bir girişim rahatsız edici ve beklenmediktir.

Sadece birkaç seçeneğe bakıp en az nefret ettiğimi seçmeyi planlamıştım ama Beck'e karar verdiğim seçeneği gösterene kadar en az bir saat geçti.

"Çok güzel," diyor.

Homurdanıyorum ve telefonumu tezgâhın üzerine fırlatıyorum. "Yapacak

başka işin var mı?" Hemen tüm dikkatini bana verdi. "Hayır."

Taburemi bırakıp onunkine sürünüyorum. Elleri giydiğim gömleğin -onun gömleğinin- altından kayarak göğüslerimle oynuyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, vücudum zevkle uğulduyor ve olayların bu şekilde tamamen kabulleniyorum. Ama onun yanında sessizce da nefret etmiyordum. Beck'ten sadece seks istemiyorum.

Ve biliyorum ki bu yüzden aptal elbiseye karar vermem bu kadar uzun sürdü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Scholenberg'e katılan HER BİR KIZ, ben içeri girdiğimde mutfakta duruyor, hala gözlerimdeki uykuyu siliyor.

Aniden durdum, şaşırmıştım. "Ah, günaydın?" Saat sekiz bile değil; bir Pazar günü kalkmak istediğinden çok daha erken. Bunlar da ne...*oh*.

Dünkü antrenmandan sonra Ellie'ye Beck'le olanları ama çoğu detayı atladım. Sadece ona bir kulüpte rastladığımı ve birkaç kez takıldığımızı söyledim. Ona bugün gideceğim çocuk kampını onun yönettiğini ve bu haberin tüm eve yayıldığını söyledim.

Portakal suyu almak için buzdolabının kapağını açarken iç geçiriyorum. Yarı uykulu bir halde kahvaltı hazırlamamı izlemek istiyorlarsa, hiç çekinmesinler.

Ama Alexis'in "O burada!" diye bağırıldığını duyduğumda meyve suyumdan sadece bir yudum almıştım.

Kahretsin. Beck'in geç kalacağına güveniyordum. Ocağın üstündeki saate baktım. Ben geç bile kalmamıştım; o erkenciydi. "Aman Tanrım, bu gerçekten o!" Alexis haykırdı.

Bir kahvaltı barı kapıyorum ve dışarı çıkmadan önce genel bir vedalaşma yapıyorum. Herkesin dikkati ön taraftaki pencerelerde.

Bu sabah hava mükemmel sıcaklıkta. Havada bir sıcaklık fısıltısı var ama normalde karşılaştığım sıcaklık ve nemden eser yok.

"Hey," diye seslendim yaklaşırken.

Arabasının bagajını açmış, eşyaları yeniden düzenliyor.

Onu başka nasıl selamlayacağımı bilmiyorum. Normalde seks yapmadığımız sürece öpüşmeyiz. Kendimi çok teşhirci hissettiğimden bahsetmiyorum bile. Dün sabah erkenden evinden ayrılmadan önce beni kampa götürmeyi teklif etti ve ben sadece stadyuma yürümek zorunda kalmamanın güzel olacağını düşünüyordum. Herkesin pencereden izleyeceği bir yem olacağından değil.

"Hey." Futbol çantamı almak için elini uzattı, ben de ona verdim.

"Biri sana daha fazla kargo alanı olan bir araba vermeli," diyorum onu çalışırken izlerken. "Aletimin bunun için yeterince etkileyici olmadığını sanıyordum."

"Almanların espri anlayışı yok sanıyordum," diyorum.

Homurdanıyor, sonra da bagajı çarparak kapatıyor. "Nereden bileceksin ki? tek kelimesini bile anlayamazsın." Yolcu tarafına tırmanmadan önce gözlerimi deviriyorum.

Scholenberg minibüsü bizi genellikle yan girişin önünde bırakır. Beck, oyuncular için ayrıldığını tahmin ettiğim özel bir otoparka giriyor. Park alanının bir tarafını devasa bir otobüs kaplıyor, diğer tarafta ise bir düzine kadar araba var.

Birkaç adam yine pahalı bir spor arabanın etrafında toplanmıştır. Sürücü koltuğundan iner dikkatleri Beck'e yöneliyor. İçlerinden biri Almanca sesleniyor, sonra da gülüyor. Ortaya çıkar ilgi bana kayıyor, Beck'ten çantamı alıyorum ve onu grubun kadar takip ediyorum. Dört kişiler: Otto, daha önce hiç görmediğim iki adam ve ilk gün stadyumda kaybolduğumda karşılaştığım adam.

Önce rehberim beni selamlıyor. "Merhaba. Stefan Herrmann." "Saylor. Memnun oldum," diye karşılık veriyorum.

"Daha önce tanışmıştık, değil mi?" diye soruyor.

Beck'in gözlerini üzerimde hissediyorum. "Yaptık," diye cevap veriyorum. "Kısa süreliğine. Seni tekrar görmek güzel." Gri gözlerinin kenarlarını kırıştırarak gülümsüyor.

Hiç tanımadığım adamlardan biri Almanca bir şeyler söylüyor. Bu dili bilmediğimi bildiğinden emin olduğum için hemen hoşlanmamama yol açıyor. Beck, adamın bakışlarını somurtkan bir şekilde yere kaydırmasına neden olan bir şey havlıyor.

Soyadının Ludwig olduğunu ve son adamın da Fischer olduğunu öğreniyorum. En yaşlısı o gibi görünüyor, muhtemelen otuzlu yaşlarının başında. Biz

doğrudan sahaya açılan girişe doğru ilerlemeye başladı. "Ne dedi o?" Beck'e kısık bir sesle soruyorum.

"Tekrarlamayacağı kaba bir şey," diye kırılmış bir tonda cevap veriyor ve açık kapıdan ilerliyor. Pekâlâ o zaman. Önden gitmesine izin verdim ve tekrar denedim.

"Beni hatırladın mı?" Otto'ya gülümsüyorum.

O sırtıyor. "Bugün burada olmak için izniniz var mı?" "Öyle görünüyor. Sıkıcı, ha?"

"Kimsenin sana sıkıcı diyeceğini sanmıyorum."

Gülümsüyorum. "Ludwig ne dedi?" Otto'ya soruyorum.

Rahatsız görünüyor, bu da benimle ilgili olduğunu doğruluyor. "Endişelenme," diye mırıldanıyor.

"Endişelenmiyorum. Sadece merak ediyorum." Ona en göz kamaştırıcı gülümsememi gösteriyorum.

Otto iç geçiriyor. "Burada sadece bir kadın oyuncu olduğunu çünkü *Kaiser*'in güzel kadınlara karşı koyamadığını söyledi."

Kılandım. Burada olmamın tek nedeni Beck'le yatıyor olmam, ama bu benim çok iyi bir futbolcu olmadığım anlamına gelmiyor, kesinlikle bazı çocuklara top sürmeyi öğretebilecek kapasitede bir futbolcuyum. Ama yine de bir fangirl'e indirgendim.

Klubberg'in sahası şimdiye kadar gördüğüm en saha. Enerji yayılıyor ve geniş çim alanda yankılanıyor. İç saha maçları sırasında stadyumun nasıl ancak hayal edebilirim. Her yerde beklediğimden çok daha fazla sayıda çocuk ve bir düzine kadar yetişkin var. Beck'in anne ve babasını, kırılmış saçları olan yaşlı bir adamla konuşurken görüyorum. Ayrıca sahanın kenarı boyunca ellerinde kameralar tutan bir fotoğrafçı kuyruğu .

Basını bekliyor ama beklemiyordum. Adler Beck'in çocuklara koçluk yapması muhtemelen manşet haberi olacak. Onun ünlü olduğunu unutup duruyorum.

Beck burada açıkça otorite figürü ve hızlı bir şekilde Almanca konuşmaya başladığında herkes pür dikkat kesiliyor. Söylediklerinden hiçbir şey için etrafında toplanan çocuk kalabalığını inceliyorum. Yaşlarının on ila on üç arasında değiştiğini tahmin ediyorum, ancak hepsinin ortak bir özelliği var: Beck'i hedef alan şaşkın bir ifade.

Konuşmayı bıraktı ve çocuklar küçük gruplara ayrılırken bir hareketlilik oldu. Otto, Hermann, Ludwig ve Fischer uzaklaşıyor ve ben de neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Beck yanıma geldi.

"Şu grubu al." Sahanın en uzağındaki çocukları işaret ediyor. "Onlara birkaç top kullanma yaptırın." Başka bir şey söylemeden ayrılıyor, muhtemelen kendi grubuna koçluk yapmak için. Bana olan inancını takdir etmekle daha fazla soru sormak için arkasından seslenmek arasında kalıyorum. Ben de ortaokul öğrencisi olalı neredeyse on yıl oldu. O yaşlardaki antrenmanlarımın nasıl olduğunu zar zor hatırlıyorum.

Ama ben zaman meydan okumalardan geri adım atan biri olmadım, yüzden yığın koni ve bir torba futbol topu aldım ve Beck'in işaret ettiği gruba yaklaşmak için en heyecanlı gülümsememi takındım. Ben yaklaşırken endişeyle beni inceliyorlar. Koçluk seçenekleri arasında, birkaç nedenden ötürü kesinlikle aykırı olan benim.

"Hey, millet!" Küçük , sesime toplayabildiğim kadar pozitiflik katarak sesleniyorum. "Ben Saylor." "Neden İngilizce konuşuyorsun?" diye soruyor bir çocuk şüpheyle.

Ben cevap veremeden başka bir çocuk "Sesin tuhaf geliyor" dedi.

"Ben Amerikalıyım," diye cevap veriyorum, Almanca bilmediğimden bahsetmemeyi tercih ederek. Bu benim zayıflığım gibi görünüyor.

paylaşmamalıyız. "Tamam, bu konilerin arasından top sürerek başlayacağız ve-" "Sıkıcı!" diye sesleniyor grubumdaki iki kişiden biri olan küçük bir kız. "Bu çok kolay!" Bu çocuklar çok acımasız. Ama en azından İngilizceye sadık kalıyorlar.

"Temelleri bilmek önemlidir," diye cevap . "Önce ben göstereceğim. Bunun arkasında sıraya girin." Ay'a Amerikan bayrağı diken Neil Armstrong gibi bir koniyi yere bırakıyorum.

Bazı homurdanmalar ve Almanca mırıldanmalar oluyor ama hepsi dinliyor ve turuncu işaretin arkasında sıraya giriyorlar. Düz çizgi halinde üç koni daha yerleştiriyorum ve sonra ilkine .

"Pekala. İlk geçişte dripling yapmanı istiyorum. Koniye devirmeden olabildiğince yaklaş." Topu her koniye değdirerek dripling yapıyorum. "Sonra yuvarlan ve geri dön." Gösteriyorum, böylece diğer yöne dönüyorum. "Dönüş yolunda adım atma ve makas arasında geçiş yapın." Topun önüne, üstüne ve arkasına adım atıyorum. Sonra üzerine basıyorum, ayağımı dikiyorum ve bir sonraki koni seti arasında dönüyorum. Bir adım daha atıyorum, ikinci bir makas yapıyorum ve sonra başlangıç noktasına geri dönüyorum.

Bana top sürmenin "sıkıcı" olduğunu söyleyen küçük kız ilk sırada. İnsanların bana gıpta ile bakmasına alışkınım -futbol becerilerime, benimle konuşan seksi adama- ama daha önce bir çocuğun saf hayranlığını hiç yaşamamıştım. Yüzündeki şaşkın ifade, kendimi bir metre boyunda hissetmeme neden oluyor.

"Adın ne senin?" soruyorum. "Mila," diye cevaplıyor.

"Mila, önce sen." Topu ona veriyorum ve o da düzgünce yakalıyor, sonra da alıştırmanı mükemmel bir şekilde uyguluyor. "İyi iş," diye onu tebrik ediyorum, etkilenmiş bir şekilde. Benim o yaştaki daha iyi. "Sıradaki."

Yirmi patlayıcımın hepsi matkaptan iki kez geçiyor. İlk geçişte birkaçını düzelttim, ama hepsi

ikinci turda.

"Tamam. Sıradaki talim." Koni dizilişini değiştiriyorum, böylece geniş bir daire oluşturuyorlar. "Tam hızda top sürün. Bir koniyi devir ya da ıskala ve baştan başla."

"Biz böyle şeyleri yıllar önce yaptık," diye yakınıyor bir çocuk. "Senin adın ne?" Soruyorum.

"Walter," diye asık suratla cevap veriyor.

"Önce sen gidebilirsin, Walter." Tatlı tatlı gülümsedim.

İçini çekti ama dediğimi yaptı. Tek bir hata bile yapmadan talim boyunca koşuyor. İfademî nötr tutuyorum ama içimden yaptığım talimleri sıralamaya başlıyorum. Belli ki ortaokul seviyesini aşmışlar.

Hepsinin çemberin içinden iki kez geçmesini sağlıyorum ve sonra bire bir yapacağımızı duyuruyorum. Bu grubu .

Üç ikili egzersiz boyunca koştu ve sonra sıra Walter ve Mila'ya geldi. Mila hedef olarak belirlediğim iki koniye doğru top sürdüğü eşleşme hakkında kötü bir hisse kapılıyorum.

Walter onu itip kakıyor ve topu tekmeleyerek uzaklaştırıyor. Topu alıp Mila'ya geri veriyorum. "Tekrar başla. Temas yok, Walter."

Almanca bir şeyler mırıldanıyor ama aralarındaki boyut farkından yararlanarak topu ikinci kez uzaklaştırırken ona dokunmuyor.

"Tekrar deneyin," diye teşvik ediyorum.

"Bana yeterince yer vermiyor," diyor Mila.

"Odayı hazırlamalısın." Walter benden önce cevap veriyor.

"Çok uzunsun."

"Çok küçüksün," diyor ona.

Walter'ı görmezden geliyorum. "Hadi Mila. Bir kez daha dene."

Yapar ama top son anda Walter'ın müdahalesi olmadan ayağından kayar. "Herkes kızların futbol oynayamayacağını bilir," diye alay ediyor Walter.

Bu küçük-

Derin bir nefes alıyorum. "Bu doğru değil." "Evet, öyle," diye ısrar ediyor küstah çocuk.

Mila'nın alt dudağı titriyor, bakışları çimlere takılıyor ve beni kıran da bu oluyor.

Ben de o küçük kız oldum. Beni yenebileceğini düşünen sayamayacağım kadar çok adam vardı. Hayatlarında bir gün bile futbol oynamamış adamlar.

"Haydi." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Beck'in grubuyla birlikte toplandığı sahanın diğer ucuna doğru ilerlemeye başlıyorum. Ya *kız* olmama rağmen beni *bir* tür otorite figürü olarak görüyorlar ya da sadece merak ediyorlar, çünkü oyuncularımın hepsi peşimden geliyor.

Beck geldiğimi gördü. Ama konuşmaya devam ediyor, tüm suçlamalarını şaşkına çeviren bir tatbikatı anlatıyor. Hiçbirinin ne bilmediğini söylemediğinden eminim.

Grubumun onunkiyile birleşmesine izin verdim ve yanına doğru ilerledim. "Bunun kim olduğunu kim biliyor?" Beck'i işaret ediyorum.

Hepsi bana bakıyor.

Bakışlarımı Walter'a çeviriyorum. "Bu kim?" Ona soruyorum. "*Erkek* olan şu futbolcu mu?"

"Adler Beck," diye cevaplıyor Walter huysuzca.

"Peki Adler Beck futbolda iyi mi?"

"Evet." Walter aniden kabadayılığını biraz kaybetti. Ya daha fazla yaşıtının önünde olduğumuz için ya da Beck orada olduğu için. Şimdiye kadar diğer çocukların önünde bana şımarıklık yapmakta hiç zorlanmadığına göre, ikincisi olduğundan oldukça eminim. Bu da beni daha çok sinirlendiriyor.

"Peki ben kimim?"

Walter bana şaşkınlıkla bakıyor. "Saylor," diye mırıldandı. "Ben bir kız mıyım?"

"Sanırım. Yetişkin biri." Buna neredeyse gülümseyeceğim ama yüzümü ciddi kalmaya zorluyorum. "Ve kızlar erkekler kadar iyi futbol oynayamaz, değil mi?"

Walter kollarını kavuşturur. "Doğru."

Sırıttıyorum, kenarda duran file çantadan bir top alıyorum. "Tamam."

Topu bıraktım ve top sürmeye başladım. Geç de olsa Beck'i planıma biraz daha dahil etmem gerektiğini fark ediyorum ama birdenbire orada, tam yanımda bitiveriyor. Bir dönüş ve kaleye giden yolumu kapatıyor. Yapabileceğini bildiğim kadar agresif bir şekilde beni korumuyor ama kazandığım her santim için çalışmak zorundayım.

"Sakın kazanmama izin verme."

Cevap vermiyor. Belki de bunu bir gösteriye dönüştürdüğüm için bana kızgındır.

Göz ucuyla sahadaki herkesin bizi izlediğini görebiliyorum. Neyse fotoğrafçılar

bir kaç fotoğraf çekiyorum. Böyle bir fotoğrafa eşlik edebilecek manşeti ancak hayal edebiliyorum.

Beck topu benden alıyor ama üzerine basmak yerine dripling yapıyor ve o zaman oyun oynadığını anlıyorum. Bunu bana vermeyecek ama haklılığımı kanıtlamama izin verecek. Hatta bana yardım edecek.

Ben dönüyorum, o da ön kolunu belime dayıyor. Ders kitabı gibi bir dur kalk ve arkamda. Hiç tereddüt etmeden topu uçuruyorum. Mikrofon düşmesine eşdeğer olduğunu hayal ettiğim tatmin edici bir vuruşla beyaz fileye çarpıyor. Döndüğümde her çocuğun bakışlarının lazer gibi bana odaklandığını görüyorum.

Walter uygun bir şekilde utanmış görünüyor ama daha da önemlisi Mila'nın yüzü gülüyor.

Ama beni en çok etkileyen Beck'in yüz ifadesi. Sabahtan beri ona yöneltilmiş olan aynı huşu ile bana bakıyor. Biraz da gururla. Adını koymaya korktuğum çok fazla şeyle. Duygularım ham ve her yerde. Kendimi kanıtlamak zorunda olmaktan çok yoruldum ve ondan ne istediğimi bildiği için çok minnettarım. En önemli yönlerden birbirimize çok benziyoruz.

"Teşekkür ," diyorum ona sessizce, sonra grubuma doğru geri dönüyorum.

Telefonum Beck'in yatağının titremeye devam ediyor. Futbol kampı bittikten sonra, onun evine geri döndük. Kendimizi onun yatağında . Sonunda telefonu aldım ve cevap verdim. "Alo?" Mırıldanıyorum. Eğer Hallie beni yine Matthew Jr. ile konuşmak için arıyorsa, onu öldüreceğim.

On

u. "SAYLOR! OH! BENİM! TANRIM!" Emma bağılıyor.

"Emma?" Dirseğimi gözlerimin üzerine koyuyorum. "Ne

oldu?" "Beck'i siken Adler'la tanıştın ve bana söylemedin mi?"

"Ne?"

"Cress az önce bana senin futbol sahasında çocuklarla çekilmiş fotoğraflarının olduğu bir makale gösterdi. *Adler Beck* ile."

Lanet olsun. "Evet," diye itiraf ediyorum. "bir futbol kampındaydı." Ve şu anda bir metre yatıyor. Çırılçıplak. "Ve?! Onunla mu?"

Emma çılgık atıyor.

"Zar zor," diye yalan söyledim.

"Meşhur Saylor Scott cazibesine kapılmadı mı? Hani şu erkeklerin dışarıda aşklarını itiraf etmelerini sağlayan. gece?"

"Bu bir kez oldu," diye cevap veriyorum.

"başına gelenden bir kez daha fazla," diye veriyor Emma.

Gözlerimi deviriyorum, sonra beni göremediğini hatırlıyorum. "Şu anda bir işin ortasındayım. Seninle sonra , tamam mı?" O cevap vermeden kapatıyorum ve diğer bildirimlerime göz atmaya başlıyorum. Çoğu evdeki arkadaşlarımdan geliyordu. "Gitmem gerek," diye Beck'e haber veriyorum.

Bir dirseğini başının arkasına dayamış, yarı çekik perdelerin arasından sızan gün batımı çizgilerine uzanıyor.

Ellie'nin nerede olduğumu soran son mesajı beş soru işareti içeriyordu. Ben

yataktan çıkınca Beck doğruluyor. "Telefondaki kimdi?"

"Evden bir arkadaş." Kıyafetlerimi tekrar giymeden önce boğazımı temizliyorum. "O, uh, daha önce bazı fotoğraflar görmüş.

Kamp."

Duvarındaki Beck posterine sayısız kez baktım. Emma'nın yatak odasında kendi odamdan fazla zaman geçiriyorum. Lancaster kampüsüne en yakın arkadaşına yazı kiminle sevişerek geçirdiğimi öylesine söyleyebileceğimi düşünerek gerçeklik perspektifimi tamamen kaybettim. Onunla *aynı sahada durduğum* için çıldırıyor.

Bir şort giyiyor ve beni oturma odasına kadar takip ediyor. "Bu bir sorun mu?" "Hayır.

Sadece gelecek hafta eve döndüğümde cevaplamam gereken bir sürü soru ."

"Gelecek hafta mı?"

"Scholenberg o zaman bitiyor. Eve döneceğim zaman."

kaçındığım yaklaşan bir tarih. Bahsetmediğim. Beck'in programın ne zaman biteceğini bilip bilmediğinden emin değildim ama şimdi yüzündeki şaşkın ifade bana cevabı söylüyor.

Kapısı çalındı.

Cevap vermek için yanına izlerken saçlarını at kuyruğu şeklinde . Daha önce buraya geldiğimde hiç ziyaretçisi olmamıştı.

Kapının karşı tarafında siyah dalgalı saçları ve mükemmel orantılı yüz hatları olan bir kadın duruyor.

Onu tanıdığımı eminim. Mankenlikle uğraşan bir Rus tenis yıldızı. Sanırım geçen yıl Wimbledon'ı kazandı. "Alesandra."

"Beck." Neredeyse onun adını mırıldanıyor.

Bu çok iyi. Harika. Yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa Beck onu beklemiyordu. Ama bu gerekli bir hatırlatma.

Bu, ben gittikten sonra hayatının nasıl olacağına bir bakış. Belki de bunca zamandır böyle görünüyordu.

"Harika bir backhand'in var," diyorum Alesandra'ya onu geçip koridora doğru ilerlerken. Güzel yüzü şaşkınlıkla buruşuyor ve Beck ile benim aramda gidip geliyor.

"Saylor," diye .

"Hoşça kal Beck." El sallıyorum ama halı kaplı koridorda yürürken arkama bakmıyorum. Kapılar açılır açılmaz gözlerim asansörün pırıl pırıl zemininde sabit kalıyor.

Beck'in başka biriyle birlikte olmasının beni rahatsız ettiği gerçeğiyle yüzleşmekten kaçınmak için her şeyi yaparım. Bu sadece inkarın çözebileceği bir sorun.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BU. Bu mükemmellik. Yeni kesilmiş çimlerin kokusu. Tenimi doyuran sıcak güneşin hissi. Diğer oyuncular bana yetişmek için mücadele ederken zor nefeslerin sesi.

Dönüyorum, sahada ilerlemeye devam etmek için savaşıırken Olivia'ya dirsek atıyorum. Kolum karnına temas edince ama bastırmaya devam ediyorum.

Sonunda serbest kaldım ama Koç Weber'in düdüğüyle durduruldum. Bunu ikinci bir uzun çekiş izledi. "İşte bu kadar," diye anons etti.

Ayağım topun üzerinde duraklıyor, kan dolaşımımı yenilemek için derin oksijen nefesleri çekiyorum.

İşte *bu* kadar, sadece maçın ya da antrenmanın sonu değil. Bu düdüğü Scholenberg'in sonunu işaret ediyordu.

Bugün bizim son günümüz. Elli altı günün -sekiz haftanın- finali az önce sona erdi.

Etrafımdaki kadınlar da aynı şekilde şaşırmış görünüyor. Maratonun sonuna geldik. Hepimizin geleceğini bildiği bir bitiş çizgisi.

Karşıya geçmek farklı hissettiriyor. Birinin başlattığı alkışa katılırken rahatlamak yerine bir kayıp duygusu hissediyorum.

Muhtemelen son kez tezahürat yapacağız, en azından bu şekilde yüksek sesle.

"duş alın ve temizlenin. Hepinizle bu akşam görüşürüz," diye duyurdu Koç Weber.

Scholenberg, yarın hepimiz dünyanın öbür ucuna gitmeden önce bir veda yemeği düzenliyor.

Ellie'nin arkasında sıraya girerek tünele doğru ilerliyorum ama Koç Weber bana seslenince duraklıyorum. Buradaki ilk günün bir aynası.

Dönüp koşarak yanına gidiyorum ve ondan birkaç adım ötede duruyorum. "aber

Koç?" "Senin hakkında şüphelerim vardı Scott," diyor.

"Tamam," diyorum, şaşırmış bir halde.

"Yetenekli olduğumu biliyordum. Özellikle de sakatlandıktan sonra bunun üzerine kaymanı . Ama... ." Bana nadir bir gülümseme veriyor. "Sen şimdiye kadar koçluk yaptığım en adanmış -sadece yetenekli değil- oyuncusun. Bu seni çok götürecek, beni anlıyor musun? Sahada kendine güveniyorsun ama bunu sana pek fazla kişinin söylemediğini de hissediyorum. Bazı oyuncular yeteneklidir. Diğerleri çok çalışır. Ama her ikisine de sahip olmak, daha iyi olma dürtüsünü asla kaybetmemek nadirdir, son derece nadirdir. Böyle devam edersen geçebileceğin kimse kalmayacak Scott. Bir gün, bir yaz boyunca sana koçluk yaptığım gerçeğinden başka bir şeyle anılmamayı umuyorum."

Donup kaldım. Şaşırdım. Daha önce hiç kimse az önce bana yağdırdığı iltifat dağının yakınından bile geçmemişti.

Dünyanın en rekabetçi futbol programını yeni bitirdim ve *Christina Weber* bana mirasının *bana* koçluk yapmaktan başka bir şey içermemesini beklediğini söylüyor. Ve tamamen ciddi.

"Vay canına," diye kekeledim. "Teşekkür ."

"Akşama görüşürüz." Omzumu okşuyor ve tünele doğru ilerliyor.

Sahada durmaya devam ettim, hâlâ şoktaydım. Bu sahadaki son anlarımın tadını çıkarıyorum. Ortaya doğru yürüyorum, orta çizgiye iniyorum ve bulutsuz gökyüzüne bakıyorum. Herhangi bir yerde olabilirdim, çimlerin üzerinde uzanıyor olabilirdim. Ama bu noktaya bir bağlılık var. Üç sezon oynadığım Lancaster'sahasında hiç hissetmediğim bir duygusallık.

Yüzüme bir gölge düştüğünde burada ne kadar zamandır yattığımdan emin değilim. Her nasılsa, gözlerimi kısarak yukarı doğru bakmadan önce bile kim olduğumu biliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Beck soruyor.

"Yıldız gözlemi," diyorum, gözlerimi onun heybetli figüründen uzaklaştırıp tekrar gökyüzüne çevirerek. Ortadaki çemberde yanıma çöktüğünde solumda bir hava vınlaması oluyor.

"Günün ortasındayız," diye gözlemliyor.

"Yani? Hâlâ oradalar."

"İşin bitti mi?"

"Evet. Bu akşam yemek ve sonra... ev."

Bir süre sessizlik oldu. "Onunla hiçbir şey olmadı."

Onu ve Alesandra'yı dairesinde bıraktığımdan beri konuşmadık. "Önemli değil."

"değil mi?"

"Yarın gidiyorum, Beck." "Ya ?"

diye soruyor.

"Önemli değil. Ben *öyleyim*." Varsayımsal mutlu sonların kimseye faydası olmadı.

"Hiç kimsenin içeri girmesine izin verecek misin Saylor?" diye soruyor usulca.

Onu içeri aldım. çok daha fazla. Bunun son konuşmamız olacağını fark etmenin acısıyla nefes almaya devam çalışırken, ne kadar uzağa gittiğimi şimdi anlıyorum. Bana bir daha asla dokunmayacak, sataşmayacak ya da gülümsemeyecek.

"Sen kariyerinde altı yılını doldurdun. Benimki daha başlamadı bile." Koç Weber'in benim hakkımda haklı olmasını istiyorum. yıllık sıkı çalışmanın karşılığını almak, çabalarımaya değmek istiyorum. Değmezse, tereddüt edersem, tüm kimliğimi kaybederim.

"Dikkatinin dağılmasını

istemezsin." "Dikkatimin

dağılmasını istemiyorum."

Bundan sonra söyleyecek başka bir şey yok. Birkaç dakika daha yerimde kalıyorum, güneş ışınlarını emdiğim gibi onun varlığını da içime çekiyorum. Bu, acı verse bile unutmak istemediğim bir an.

Ben söylediğimde oturuyor.

"Benim gitmem gerek. Minibüsü ben tutarım." Ayakta durabilmek için çimden uzaklaşıyorum.

Beck oturmaya devam ediyor. Onu inceliyorum, kendi stadyumunun ünlü kemerleriyle çerçevelenmiş mükemmel bir portre. Yutkunuyorum. "Güle güle, Beck."

Bu iki kelimeyi daha önce de söyledim ama bu kez kulağa farklı geliyorlar. Kesinliğin, etrafımızdaki sıcak havada kalan acı bir tadı var.

"Hoşça kal, Saylor."

Söyleyebileceğim daha çok şey var. Adler Beck'i bir futbolcu olarak her zaman takdir etmişimdir. Bu ona bunu söylemek için son şansım, ancak son birkaç ay onu nesilde bir kez görülebilecek bir sporcu olarak görmemi sonsuza dek değiştirdi. İkimiz de futbolu seven iki kişiden fazlasıyız. Bu anı sporla ilgili hale getirmek yanlış görünüyor.

Ben de döndüm ve başka bir söylemeden tünele doğru ilerledim.

Burası başladığımız yer.

Burada bitireceğiz.

Veda yemeği lüks bir restoranda değil. Şehrin ortasına sıkışmış küçük bir bira bahçesinde.

Rahat atmosfer son iki ayda gerçekleşen değişime uyuyor. Neşeli müzik ve anılar havayı biz de simit ekmeği içinde sosis yiyip

biramızı yudumluyoruz. Ortak bir kutlama havası var.

Bu gece, farklı geçmişlerden ve milletlerden oluşan bir yığınmışız gibi hissetmiyoruz.

Bu gece, takım arkadaşısıyız.

İlk ve son kez. Bu kadınlardan herhangi biriyle bir daha sahaya çıkarsam, büyük olasılıkla rakip olarak çıkacağım.

İlk birasını - ki bu önemli çünkü sarhoş olmadığı anlamına geldiğinden eminim - Olivia bana sarıldı ve bir sonraki Olimpiyatlarda Amerikan takımının geri kalanının benim kadar iyi olmamasını umduğunu söyledi. Onun için bu en iyi arkadaş olmaya eşdeğer.

Ellie ile Shakira'nın "Hips Don't Lie" şarkısı eşliğinde dans yarışmasına giriyorum; bu şarkı oyun öncesi çalma listemde kalıcı bir yere sahip, yani saçlarımı savururken ve şarkı sözlerini dudaklarımla senkronize ederken patlatabileceğim tam bir hareket cephaneliğim var. Gülen seyirciler tarafından taçlandırılan resmi kazanan yok ama ben olduğumdan oldukça eminim.

Nefes nefese ve susamış bir halde piknik masalarına dönüyorum. Bira bardağıma geçmeden önce biraz su yudumluyorum. Alexis hâlâ akşam yemeğindeki koltuğunda oturuyor. "Olivia'nın sana sarıldığını gördüm mü?" diye soruyor.

Gülüyorum ve bir yudum daha alıyorum. "Evet. Hiç uçan domuz gördün mü?"

"Ne?" Alexis'in kafası iyice karışmış görünüyor ve onu suçladığımı söyleyemem. Bu hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım bir ifade. Bir çiftlik hayvanının toprağı terk etmesinin kullanışsızlığını vurgulayacaksanız, en ağırını seçmek daha mantıklı olmaz mıydı? İnek gibi mi? Ya da bir at?

"Boş ver. Neden dans etmiyorsun?" "Geri

kalanınızın aptal gibi davranmasını izlemeyi tercih ediyorum."

Sırıtiyorum. "Sert. ama, bu bizim son gecemiz. Yapacak daha iyi bir işin var mı?" "Hayır."

Alexis kendi birasından bir yudum aldı. "Yine de burada olmana şaşırdım."

Beni yakından inceliyor.

"Buraya Scholenberg için geldim. Başka nerede ki?"

"Adler Beck ile mi?"

Alay ediyorum, daha çok adının duyulmasının çiğ bir yaraya tuz serpilmesi gibi acı verdiği gerçeğini örtbas etmek için.

Konuşmalara kulak misafiri , bunların gerçekleşmediği anlamına gelmediğini düşündüm. Kulüpteki sahne ve kamp için beni alması arasında, diğer kızların arkamdan Beck ve benim hakkımda konuştuklarını biliyordum.

"Aramızdaki şeyler öyle değil," diye cevap

veriyorum. "Öyle değil mi?"

"Hayır." umarak biraz daha bira içiyorum.

Bırakmadı. "Bitti mi?"

Başımı salladım.

"Olmak istiyor musun?"

Soğuk bir şeyler için dansı bıraktım ve bir şekilde terapi seansına denk geldim. "Evet. Hayır. Bilmiyorum." Duraksadım. "Fark etmez."

"Tabii ki önemli."

"Bilmiyorum, sadece seks olması gerekiyordu. Hiç umursamadım. Bunun olmasına izin vermemeliydim." Alexis yumuşak bir sesle, "Kime aşık olacağımızı seçme şansımız olduğunu sanmıyorum," diyor.

Bana tokat atmış gibi irkildim. "Aşk hakkında hiçbir şey söylemedim."

Tek kaşını kaldırıyor. "Yani... planın onu bir daha hiç görmemek mi?"

"Yani, bir sonraki yaz olimpiyatlarında olacağını varsayıyorum."

Alexis homurdanıyor. "Doğru."

"Scott! Kaldır kıcını da buraya gel!" Ellie bağıriyor.

"Hemen ," diye karşılık veriyorum. "daha iyi," diyorum Alexis'e, biramın kalanını boşaltırken.

Ayağa kalkıp derme çatma dans pistine dönüyorum ve kendimi müziğin ritmine kaptırıyorum.

Birkaç saat sonra gece Koç Weber'in konuşmasıyla sona eriyor. Çoğunu kaçırdım, sadece ses tonundaki kesinliği fark ettim. Buraya gelmeye hevesliydim. Ayrılmak için de istekli olacağımı düşünmüştüm. Son yılım, son futbol sezonum, arkadaşlarımı görmek.

Eve dönüyorum. gözle beklemem gereken şeyler. Kendimden bir parçayı geride bırakıyormuşum gibi hissetmemeliyim.

Bira bahçesi çalışanları gitmemize çok sevindi. Sadece gürültücü bir grup değiliz, aynı zamanda Scholenberg tüm mekânı kiralamış.

Bizim çıkışımız, geceyi kapatabilecekleri anlamına geliyor.

Sokağa çıktığımızda Ellie biraz daha dans etmek için Submarine'e gitme planı yapıyordu. "Ben eve döneceğim," diyorum ona. "Çok yorgunum ve erken bir uçuşum var."

"Peki," diye kabul etti Ellie hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle. "Seni yolda bırakabiliriz." "Sorun değil. Yürümek istiyorum," diye cevap veriyorum. "Şehre son bir kez daha bakmak istiyorum, musun?"

Ellie bir beni inceliyor ama tek söylediği "Döndüğünde bana mesaj at" oluyor.

"Atarım. İyi eğlenceler."

Birkaç kez daha sonra sokaktan aşağı inmeye başlıyorum - son iki aydır yaşadığım binanın tam tersi yönde. Beck'in dairesine sadece birkaç blok var.

Caddenin karşısındaki parkın önündeki kaldırımda durup en yüksek kata bakıyorum. Birkaç ışık yanıyor ama evde olup olmadığını ya da daha önce yakıp bıraktığını anlamam için yeterli değil.

Almanya'daki zamanım hep sınırlı oldu. Beck'i Kluvberg'in sahasında ilk kez Scholenberg biter bitmez buradan ayrılacağımı biliyordum. Duygularım büyüdükçe ve geliştikçe bu ayrılış tarihi hiç değişmedi.

Veda etmenin acı vereceğini biliyordum. Ama göğsümdeki bu ağrıyı beklemiyordum. Ya da kafamda "*Hiç kimseyi içeri alacak mısın, Saylor?*" sorusunun yankılanmasını.

Scholenberg'lerin evine doğru yürümeye devam ediyorum, her zaman yaptığım gibi acımı bastırmaya çalışıyorum. Yağmurun çiselemeye başlamasını umursamıyorum. Aslında bunu takdir ediyorum.

Zaten yanaklarımdan aşağı tuzlu su damladığı gerçeğini gizliyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Son başlangıcında Lancaster Üniversitesi'ne dönmek çok da kolay değildir.

Bir şeyi dördüncü kez yapmak asla hatırlanan zaman değildir. En azından *benim* hatırladığım zaman değil. Gerçi bu aynı zamanda son kez ve bu takdir ettiğim bir hatırlatma değil. Son zamanlarda çok fazla *son* oldu.

Emma ev sahibimizi erken taşınmama izin vermesi için taciz etti, bu yüzden indiğimde havaalanından doğruca ortak evimize . Yolculuk garip hissettiriyor. Manzara görmeye alıştığım gibi değil. Connecticut, Klumburg'in görkemli renginden sonra sıkıcı ve yavan görünüyor.

The National kulaklarımda "Vanderlyle Crybaby Geeks" şarkısını mırıldanıyor, melankolik melodi ruh halime uyuyor. On dört saat önce Scholenberg'lerin evinin önünde bekleyen arabaya bindiğimden beri kulaklığımı çıkarmadım. Beynimde dönüp duran karanlık düşünceleri ihtiyacım vardı.

Havaalanından bindiğim taksi on beş dakika sonra ikinci sınıftan beri yaşadığım Colonial'ın önünde duruyor. Şoföre son sekiz haftadır cüzdanımda duran dolarlardan birkaçını uzatıyorum. Berlin'de kullanmadığım avrolarımı Amerikan dolarına çevirme zahmetine girmemişim ve yeşil banknotların arasına karışmış yabancı para birimini görmek midemde görmezden gelmeye çalıştığım bir sızıya neden oluyor.

Arka koltuktan çıktım. Şoför çoktan çantalarımı sedanın çıkarmıştı ve tuğladan yürüyüş yoluna çıkmadan önce ona teşekkür ediyorum. Ağır çantaları merdivenlerden yukarı çekiyorum. Her basamağa çarpıyorlar ve bu kadar çok şey topladığım için kendime lanet ediyorum. Yarısını hiç giymedim bile.

İçeri girdiğimde ev boş ve sessizdi. Sezon öncesinin başlamasına daha bir hafta var ve ev arkadaşlarım ülkenin dört bir yanına dağılmış, kendi memleketlerinde yaz sonunun tadını çıkarıyorlar.

Yere yığılacak gibi hissediyorum, bu yüzden kendimi tam tersini yapmaya . Çantalarımı mutfak ile oturma odası arasında uzanan küçük girişe bırakıyorum ve evin içine daha fazla girmeden hemen dışarı çıkıyorum.

Spor ayakkabı giymiş ayaklarım kaldırıma vuruyor, çimentoya her vuruşta kaynayan duygularımın bir kısmını dışarı atıyorum. Sola sapıp Lancaster'ın sarmaşıklarla kaplı kampüsüne dönüyorum. Adımlarım hızlı, baldırlarımın yanması ve tuğla binaların bulanıklığı hızımın göstergesi.

Kampüs de terk edilmiş durumda. Günün bu saatinde herhangi bir tur veya yaz dersi düzenlenmiyor ve yılın bu zamanında burada gerçekleşen tek etkinlik bunlar.

Sadece ben ve koşuşturan sincaplar. Göleti geçip atletizm kompleksine ve spor sahalarına kadar koşuyorum, ancak üniversite kariyerimi oynayarak geçirdiğim futbol sahasının duruyorum. Kalça yüksekliğindeki tel örgülerin üzerinden atlayarak çimlere çıkıyorum. Sahanın ortasına kısa bir yürüyüş yapıyorum. Sahanın kalbine ulaşır ulaşmaz yere çöküyorum.

İki gün önce bunu dünyanın öbür ucunda yapıyordum. Fark ettiğimden daha uzun süre koştum, çünkü alacakaranlık çökmeye başlamıştı ve mavi gökyüzünü mandalina, fuşya ve leylak tonlarında çiziyordu. Yukarı doğru o kadar uzun süre bakıyorum ki gözlerim odağını kaybediyor ve gün batımı bir şerbet girdabı gibi birbirine dolanıyor.

O burada değil. Mantıken bunu biliyorum. Ama her an başımda dikilecekmiş gibi beklemeye devam ediyorum. Sonunda, guruldayan midem beni dik durmaya zorladı. Uçakta zar zor yedim. Bütün gün neredeyse hiç yemedim. Tekrar çitlerin üzerinden atlamak yerine, kampüse geri dönmek için yol boyunca ve tribünlerin etrafından yürüyerek kapıyı tercih ediyorum.

"Saylor!" Döndüğümde Kyle Andrews'un spor kompleksinden bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Otoparkta ona ait olması gereken bir cip vardı.

"Hey, Kyle." Yerimde durdum. Bana aptalca bir sırıtış attı. Kyle hiçbir şeyi ciddiye almamasıyla tanınır, ama atletik yetenekleri

erkek takımındaki eşdeğerim olarak kabul edilir. Eksi ulusal şampiyonluk. "Scholenberg nasıldı?" "Harikaydı," diye dürüstçe cevap verdim.

"Evet, eminim. Ne zaman döndün?"

"Yaklaşık bir saat önce," diye cevap verdim. "Peki ya siz? de bizim gibi önümüzdeki hafta sezon öncesi eğitime başlayacaksınız sanıyordum?"

"Evet, birkaçımız işkence başlamadan önce rahatlamak için erken döndük." Bana sinsi bir gülümseme verdi. "Tim de dahil. Bu arada, senden bahsetmeden duramıyor."

Tim'in kim olduğunu hatırlamam bile birkaç saniyemi aldı.

"Neden daha sonra gelmiyorsun?" Kyle önerdi.

Şu anda hiçbir şey kulağa daha kötü gelmiyor. Zihinsel ve fiziksel olarak tamamen tükenmiş durumdayım. Duygusal olarak. "Başka zaman?" Rica ediyorum. "Ciddi bir jet lag vakasıyla mücadele ediyorum."

"Hala koşuyor musun?"

"Her gün koşuyorum. Bu şekilde ulusal şampiyon olursun Andrews. Not al." Gülüyor.

"Burada ne yapıyorsun ki?" etrafına bakarak soruyorum. "Egzersiz yapmak için olmadığını biliyorum." "Molaya önce en sevdiğim şortumu unutmuşum." Bir elinde gri file bir kumaş tutuyor. "Tabii ki." Gözlerimi deviriyorum.

"Görüşürüz. Tim'e benden hoşlandığı için gururlandığımı söyle."

"Ona kendin söyle." Kyle göz kırıyor. "Görüşürüz, Saylor." Otoparka doğru yöneliyor ve ben tekrar koşturuyorum.

Tempom eskisi kadar çılgınca değil ama yine de kendimi zorluyorum. Christina Weber ve onun militarist antrenman yöntemleri sayesinde şu anda hayatımın en iyi formundayım.

Dizim haftalardır ağrımadı. İki ay önce Lancaster'dan ayrıldığımda tek umudum buydu. Oynamaya başladığımdan beri futbolu en önemli önceliğim haline getirdim ve bu hedefleri ilerletmeyen hiçbir şeyin önemi yok. Önemi olamaz.

Ön kapıyı açtığımda neredeyse çantalarım düşüyordum. Daha önce hiç ışık yakmamıştım ve ev şimdi karanlık. Duvar boyunca ışık düğmesini arıyorum ve sonra daha ağır olan çantamı kapının yanında bırakarak yukarı çıkıyorum. Küçük valizimi ikinci kata sürüklerken eğimli merdivenler gıcırıyor.

Cressida ve Anne'in odaları sağda, benimki ise soldaki ilk oda, Emma'nınki ise koridorun karşısında yer alıyor. Yarı soyulmuş boyayla kaplı ahşap kapıyı iterek açıyorum ve odamı inceliyorum. Havada uzun süre oturmanın durgunluk ve bayatlık var, bavulumu bırakıp tek pencereye yöneliyorum ve havalandırmak için kanadı yukarı kaldırıyorum.

Koridordan gelen çapraz esintiyle temiz hava dolaşılıyor. Normalde odamı "organize kaos" olarak tanımlardım ama şu anda bu biraz abartılı. Scholenberg'e gitmek için aceleyle toparlandım ve bunun kanıtları her yere dağılmış durumda, sanki yakın zamanda bir kasırga geçmiş gibi.

Bunlarla uğraşmaktansa dolabımdan temiz bir havlu alıp duş için koridora . Titreyen altında normalden daha uzun süre durup sıcak suyun ağrıyan kaslarıma masaj yapmasına izin verdim. Altı kızla aynı banyoyu paylaşıırken uzun duşlar pek yaygın değildi.

Bir çift eşofman altı ve bir atlet giyindim, sarı saçlarımı fırçalamaktan başka bir şey yapmaya zahmet . Mutfağı karıştırmak için alt kata başıboş damlacıklar beni takip ediyor.

Yemek seçenekleri sınırlı. Çok sınırlı. Scholenberg'e gittiğimden beri burada kimse yaşamamış. Sonunda bir paket ramen ve bir paket çips buldum.

Yetersiz yemeğimi hazırladım ve sonra içki dolabını yağmaladım. Birkaç buz küpünü bolca cinle ıslatıyorum ve kanepeye yerleşiyorum. Televizyona bakarken alkol yemek borumda sert bir iz bırakıyor ve midemi yakıyor.

Telefonumun vızıltısı beni siyah bir ekranı incelemenin büyüleyici görevinden uzaklaştırıyor.

"Hey," diye cevap veriyorum, telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırırken ramen kâsesini dizimin üzerinde dengeliyorum. "Cevap verdin! Bu bir mucize!" Hallie haykırıyor.

"Mucizenin ne olduğunu biliyor musun? Her zaman cevap veririm." "Geçen hafta seninle bir kez konuştum."

"İyi. Zamanın yarısı," diye cevap veriyorum.

"Lancaster'a geri mi döndün?" Hallie soruyor.

"Mm-hmm," diye yanıtlıyorum çorbamdan bir yudum alarak.

"Bavulunu boşalttın mı?" Tıpkı bir anne gibi konuşuyor ve ilk defa bu beni rahatsız etmiyor. Önemsiyor ve belki de bu, değil, değer vermeyi öğrenmem gereken bir şeydir.

Ama homurdanarak "Tabii ki hayır" diye cevap verirken bu düşüncüyü kendime saklıyorum. "Onun yerine partiye mi gidiyorsun?" diye alay ediyor.

Üzgün yemeğime ve nemli bakıyorum. "Neredeyse kimse dönmedi, Hallie." Aslında bir tanesine davet edildiğimden bahsetmiyorum. Ve daveti çevirdim.

"Birkaç günlüğüne eve dönebilirsin" diye öneriyor. "Seni aylardır görmedim!"

"Düğün için geri döneceğim," diye cevap veriyorum. "Şu anda yoğun bir antrenman programım var. En iyisi burada kalıp Lancaster'ın tesisini kullanmak."

Hallie iç geçiriyor ve ben onun ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. "Pekâlâ. Pekala, gitmene izin vereceğim. Eminim yorgun olmalısınız. Almanya'da gecenin yarısı, değil mi?"

"Doğru," diye onaylıyorum.

"Sen iyi misin?" Hallie soruyor. "Sesin tuhaf geliyor." "Ben iyiyim. Sadece... yorgunum."

"Tamam, hoşça kal abla," diyor Hallie ve telefon kapanıyor. "Güle güle," diye fısıldıyorum.

İlk kapatan o oldu.

O yapar yapmaz, basit akşam yemeğimi bitiriyorum. Sonra minderlere daha da gömülüp oturma odasının duvarına devam ediyorum, ta ki bilinçsizliğe doğru sürüklenmeye başladığımı hissedene kadar.

Cressida, Anne ve Emma Cumartesi günü Lancaster'a döndüler. Önce Cressida geldi ve onu karşılamak için okuduğum gizem kitabını bırakarak kışımı koltuktan kaldırdım. Son altı gündür yaptığım tek şey buydu: spor yapmak ve kanepede uzanmak.

Bir de dün gece erkek futbol takımıyla kafayı bulmuştum.

"Saylor!" diye beni kucakladı.

"Cress!" Sırtını sıkıyorum.

Yüzümü incelemek için geri çekiliyor. "Yemin ederim, her yıl daha da güzelleşiyorsun. Bu hiç adil değil." "Bunu söyleyen yarışma kraliçesi," diye cevap veriyorum gözlerimi devirerek.

Cressida da benim gibi Güneyli. Benden farklı olarak, oranın bazı arkaik geleneklerine katılmış. Bunun annesi ve büyükannesinin ısrarı üzerine olduğunu iddia ediyor, ancak Cressida hem iradeli hem de spot ışıklarını seviyor, bu yüzden tamamen istemsiz olmadığından şüpheleniyorum.

Bana sadece orta parmağını kaldırarak son bulan muhteşem bir el sallıyor. Gülüyorum ve sonra vücudumun şeklini almaya başlayan minderlere tekrar .

Cressida dağınık oturma odasına göz gezdirerek, "Buraya yaptıklarını beğendim," diyor. "Evet, temizleyeceğim," diye onu temin ediyorum.

"Partiyi kaçırdığıma üzüldüm," diyor çocukların bir bira kutusunu tekmelerken. "Bir gibi görünüyordu." "Öyle mi görünüyordu?"

"En çok 'Wannabe' hoşuma gitti," diye yanıtlıyor sırtarak.

"Lanet olsun. Kyle'ı öldüreceğim."

"Dün geceki şanslı adam o muydu?" Göz kırıyor.

Anlaşılmaz bir ses çıkarıyorum ve Emma'nın gelişi beni gerçekten cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor. Dün gece istekli futbolculardan takılmadım. Görünüşe göre Spice Girls konseriyle sonuçlanan bir sersemliğe kadar içtim.

Sırada Emma var, zıplayarak odaya giriyor ve kanepenin arkasına atlıyor. Ancak mesafeyi yanlış değerlendirdi ve sonunda beni yarı boğdu.

"Emma!" Dirseği sol saplanınca itiraz ettim.

"Beni özledin mi?" Sırtıyor aslında hedeflediği minderlere geri dönüyor. "Seni acı hissetmeyen sert bir futbolcu sanmıştım. Scholenberg'den , kas duvarına sarılmış bir şekilde geri döneceğini düşünmüştüm."

"Ben her zaman belalı bir futbol oyuncusu oldum," diye cevap veriyorum.

Emma'nın dikkati oturma odasına kayar. "Kahretsin, dün gece geri gelmem gerektiğini biliyordum. Bensiz parti mi verdin?" Omuz silkiyorum. "Sadece birkaç futbolcu çocuk."

Emma yeniden . " arada, onlarla yirmi dakika içinde Peak's Point'te buluşacağımızı söyledim. Şundan bir şey giy." Geçen hafta neredeyse hiç çıkarmadığım eşofman altıma bakıp burnunu kırıstırıyor. "Anne bizimle orada buluşacak."

İnledim. "Şimdi mi?"

"*Şimdi*. Bu son yıl, Saylor. Ne kadar akşamdan kalma olduğun umurumda değil." "Akşamdan kalma değilim," diye itiraz ediyorum, kesinlikle akşamdan kalma olmama rağmen.

"Hı-hı," diye cevap veriyor Emma, Cressida'ya sarılıyor ve sonra yukarı zıplıyor.

Peşinden yatak odama gidiyorum ve bu sabah eşofmanla eşleştirdiğim bol tişörtü çıkarıyorum.

Bir bikini ve sonra başka bir şey bulmaya üşendiğim için aynı tişörtü geri çekiyorum. Saçlarımı dağınık bir topuz yapıp güneş gözlüklerimi alıyorum ve koridorda Emma'yla buluşuyorum. Zümrüt rengi bir pelerin giymiş ve kıyafetime eleştirel bir gözle bakıyor.

"Sakın başlama," diye uyarıyorum.

"Peki ya şu sevimli pamuklu tişört-"

"Kirli," diye cevap veriyorum, ki bu doğru. Almanya'dan gelen bavullarımın hiçbirini hâlâ açmadım. Beck'le giydiğim bakmak istemediğim için ikinci favori bikinimi .

Emma iç çekiyor.

Onu aşağıya kadar takip ediyorum, Cressida zaten bekliyor, her zaman ilk hazır olan o oluyor. Safir bikini askılarının görüldüğü bir ve bir çift atletik şort giymiş. Emma, Cressida'nın kıyafet seçimini görünce tekrar iç geçiriyor ve Cress'le ben sırtıyoruz.

Acı suyla dolu küçük bir yerleşim bölgesi olan Peak's Point'e kısa bir yolculukla ulaşabilirsiniz. Kumlu plajı, züppe turistleri uzak tutmaya yetecek kadar taşla doludur, bu da burayı Lancaster öğrencileri için birinci sınıf bir parti yeri haline getirir. Gerçek bir park yeri olmadığı için yol arabalarla doludur.

Emma'nın cipinin arka koltuğundan iniyorum ve güneş gözlüklerimi takmadan önce gözlerimi kısıarak suya bakıyorum. Yolu kaplayan yeşillikleri kesen ince patika boyunca ve sonra yavaş yavaş çakıl taşından çok kuma dönüşen kayalık kıyıya varıyoruz. Burada sadece futbol takımları yok. Çim hokeyi takımında yer alan Sarah Hawley'nin yanına oturuyorum.

"Hey, Sarah." Ellerimin üzerinde geriye yaslanıyorum. "Selam Saylor," diye cevap veriyor. "Yazın iyi geçti mi?"

Emma diğer tarafıma yerleşirken homurdanıyor. "Harika bir yaz. Bu şanslı sürtük Scholenberg'deydi."

"Bunun ne olduğunu bilmeli miyim?" Sarah kafası karışmış bir şekilde cevap veriyor.

"Almanya'da bir futbol kampı. Kluvberg sahasında oynuyorlar," diye açıklıyor Emma. "Bekle, FC Kluvberg Adler Beck'oyndığı takım değil mi?" Sarah soruyor.

Onun adını söyler söylemez geriliyorum. Bu istemsiz bir tepki, kimsenin fark ettiğini sanmıyorum. "Evet," diye yanıtlıyor Emma. "Saylor onunla tanıştı."

"Ne?" Sarah nefes nefese.

"İkimiz de bir çocuk futbol kampındaydık. Emma'nın kadar heyecan verici değil," diye cevap veriyorum hemen. "Vay canına. Hâlâ kıskanıyorum. Muhteşem biri."

"Doğru mu?" Emma konuya ısınarak cevap verir. "Onun fotoğrafı bende-"

"Ben giriyorum," diye araya giriyorum, ayağa kalkıp tişörtümü başımın üzerine çekiyorum. Şu ana kadar yüzmeye hiç niyetim yoktu ama birdenbire harika bir fikir gibi göründü.

"Tamam," diye cevap veriyor Emma, bana tuhaf bir bakış atarak.

Vücudumun erkeklerden aldığı bakışları görmezden ayak parmaklarıma değene kadar suya doğru yürüyorum. Ayak tırnaklarım hâlâ Beck arkamda belirdiğinde kafede çalıştığım iğrenç pembenin aynı tonuna boyalı. Artık zar zor boyanıyor. Oje dökülmüş, sadece birkaç renk kalıntısı kalmış.

Daha uzağa gidiyorum. Soğuk su dizlerime vuruyor. Sonra belime. Göğüslerimin hemen altına. Dümdüz bakıyorum. Koyun kıvrımları bu açıdan görünmüyor ve tek görebildiğim, uzaktaki ufukla birleşene kadar önümde uzanan okyanus.

Sarah'nın masum sorusu kafamın içinde yankılanıyor. *FC Kluvberg, Adler Beckin oynadığı takım değil mi?*

Buna alışmak zorundayım. Bir anda gitmeyecek. Onun adını duyacağım. Maçlarını izleyeceğim. Biriyle çıkmaya başlarsa, her yerde haberlerini göreceğim. Nişanlanırsa. Evlenirse. Bir gün çocuk sahibi olursa. Tüm hayatı medyada yer alacak ve ben de buna şahit olacağım.

Umarım o zamana kadar umurumda olmaz. "Saylor! Saylor!"

Suyun içinde dönüyorum.

Kyle kenarda durmuş kollarını sallıyordu. Kıyıya doğru geri sıçradım. "Ne?"

Sesleniyorum.

"Plaj voleybolu için takımımnda sana ihtiyacım var," bağıırıyor.

"Tamam." Yolun geri kalanını suyun içinde, akıntıyla mücadele ederek ilerliyorum.

Diğer futbolculardan bazıları "ağ" olduğunu tahmin ettiğim kayalardan bir hat oluşturmuş bile. "Köpekbalıklarını mı cezbediyorsun?" Kıyıya ulaştığımda Kyle bana soruyor.

"İstatistiksel olarak bana yıldırım çarpma olasılığı daha yüksek," diyorum kuru bir sesle.

"Saylor Scott: sadece güzel değil, aynı zamanda zeki de" diye anons ediyor Kyle, sanki bir televizyon yorumcusuymuş gibi.

Setçi pozisyonuna geçerken alay ediyorum. "Top," diye bağıırıyorum beyaz küreyi tutan kızıl saçlıya. Onu daha önce hiç görmemiştim ve burada sadece spor takımları var, o yüzden birinci sınıf öğrencisi olmalı. Önce irkiliyor, sonra topu bana fırlatıyor.

Topu kayaların arasından geçirdim. Görünür bir ağ olmadığı için yüksekliğini tahmin etmem gerekiyor ama top iki futbolcunun arasında kuma düşmeden önce altı fitlik bir kavis çiziyor ve hemen topu kayalıkların bu tarafına geri getirmekten kimin sorumlu olması gerektiği konusunda tartışmaya başlıyorlar. Dikkatlerini çekmek için ıslık çaldım ve biri topu bana geri verdi. Topu tekrar diğer tarafa gönderiyorum, ancak bu sefer içlerinden biri topu geri kadar hızlı. Topu geri atmak için ileri ama bir el sol kış yanağıma değince dikkatim dağılıyor.

Topu unutarak etrafımda dönüyorum. "Az önce kışıma mı dokundun?" Birkaç dakika önce bana topu uzatan kızıl saçlıya ters ters bakıyorum.

Sesi soluđu kesildi. "Bu bir kazaydı."

"Kaza mı? Ne tür bir-"

"Saylor, ." Kyle aniden yanımda belirdi. "Hadi bir şeyler içelim."

Beni kayaların yanına dizilmiş soğutucuların yanına götürdü ve elime bir kutu bira tutuşturdu.

"Muhtemelen buna ihtiyacın yoktur ama yanımızda sadece bunu getirdik. İyi misin Scott?" diye soruyor, beni merakla inceleyerek.

Ve biraz da temkinli. Her zamanki şapşallığından eser yok.

Kutuyu açıyorum, bir yudum içerken tadına bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Ben harikayım." "Emin misin?"

"Neden olmayayım ki?" Meydan okuyorum.

"Döndüğünden beri çok farklısın. Önce takılmak istemiyorsun, sonra dün gece su gibi içki içiyorsun. Tim oraya ilk geldiğinde onu ezip , sonra da gecenin geri kalanında onu görmezden geldin. Senden gerçekten hoşlanıyor, biliyor musun? Sadece seks peşinde değil."

"Benim tek yaptığım seks."

Kyle iç geçirir. "Dizin iyi, değil mi? Bu sezon ortalığı kasıp kavuracaksın."

Herkes gibi da futbolla ilgili olmadıkça hiçbir şeyin beni rahatsız edemeyeceğini

düşünüyor. Biraz daha bira yudumladım. "Yapacağımı biliyorum."

Sesimdeki kendinden emin ifade hiç yanıltıcı değil ve Kyle'ın kafası daha da karışmış görünüyor. "O zaman sorun ne?" "Hiçbir şey. İyiyim," diye tekrarlıyorum, son kelimeyi kuvvetle vurgulayarak.

Belki yeterince , başlayacağım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sezon öncesinin başlaması beni rahatlatmış ve Lancaster'a döndüğümünden beri özlemini çektiğim dikkat dağınıklığını sağladı. Geçtiğimiz hafta kendimi Scholenberg programının çığnılığına devam ederek meşgul ettim

Takım arkadaşlarımın geri kalanı sezon öncesinin ilk haftasını şikayet ederek geçirdi. Koç Taylor yoğun biri - başka türlü şampiyonluk kazanamazsınız - ama Koç Weber'le aynı seviyede değil. Sezon resmi olarak başladığında ihtiyacımız olacak kondisyon seviyesine bizi alıştırıyor.

Bu yüzden sezon öncesinin ilk haftasını meşgul kalmak için ekstra antrenmanlar ekleyerek geçirdim.

Sezon öncesi antrenmanlarımızın beşinci günü olan Cuma günü yeni bir antrenman kıyafetiyle merdivenlerden indiğimde Anne, "Şaka yapıyorsun," diyor. Kanepede kaval kemiğine buz koyuyor ve Emma halının üzerine yayılmış, tam bir ceset taklidi yapıyor.

Anne Emma başını kaldırıyor, ne giydiğimi fark edince kaşları havaya . "Benimle dalga mı geçiyorsun, Saylor?"

Omuz silkiyorum. "Bütün yaz kaytarman benim suçum değil."

Emma tekrar önce, "Yaz bunun için var," diye karşılık verir.

Cressida elinde bir bardakta yeşil bir karışımla mutfaktan çıkıyor. Pipetinden yudumlarken beni inceliyor. "Yarın Lincoln'e karşı hücum maçımız var, biliyorsun değil mi?"

"Yarın mı? Ben gelecek yıl sanıyordum."

Alaycılığımıza gözlerini deviriyor. "Sen bir makine değilsin. Böyle edemezsin, Saylor." Cevap vermedim, sadece kapıdan çıktım.

Midem bulanıyor.

"Saylor? İyi misin?" Emma'nın sesi sağımdan geliyor.

Dizlerimden başımı kaldırıp bakma zahmetine girmiyorum, sadece dünyayı geçici olarak engellemek için avuçlarımı göz çukurlarıma biraz daha sıkıca bastırıyorum.

"Ben iyiyim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Sağ tarafta daha fazla fısıltı var. Cressida'yı duyuyorum.

"Size bir şey getirebilir miyiz? Birini arayabilir miyiz?" Anne de yakınlarda olmalı, çünkü sesi alçak olmasına rağmen net geliyor. İkinci sorusu ilkinden daha kararsız. Sanırım bunun nedeni, üçü dışında kimi arayacakları konusunda hiçbir fikirlerinin olmaması.

"Hayır, böyle iyiyim. Teşekkürler."

Şu anda konuşmak istediğim biri var, binlerce kilo beklenti taşımanın nasıl bir şey olduğunu anlayan biri. Ama onu arayamıyorum. Almanya'dan ayrıldığımdan beri Beck'le iletişime geçmedim, o da bana ulaşmadı.

İşimiz bitti, tam istediğim gibi. Temiz bir ara.

Ellerimi yüzümden çekiyorum ve en iyi üç arkadaşımın endişeli bakışlarını görmezden gelerek tahta banktan kayıyorum. Eminim hepsi şu anda ona söylediğimi düşünüyor, geçen hafta fazladan koşular ve antrenmanlarla kendimi tükettiğime inanıyorlardır. Keşke öyle olsaydı. Fiziksel yorgunlukla nasıl mücadele edeceğimi uzun zaman önce öğrendim. Şu anki sorunum zihinsel endişe ve beni daha önce hiç bu etkilememişti.

Koç Taylor, tek kelimesini bile zar zor dinlediğim bir moral konuşması için bizi topladı. Vücudum tam olarak ne beklediğini biliyor ama kafamın oyuna girmesi gerekiyor. Neyse ki sahaya çıktığımda odaklanmamın keskinleşmeye başladığını hissediyorum, yeşil formalara odaklanıyorum

rakiplerimizin. Bu maçta herkes bana bakacak.

Scholenberg'e gittim. Son

sınıf öğrencisiyim.

Takım kaptanı.

Bu benim parlama yılım. Ve Lancaster'daki son üç sezonumun ne kadar başarılı olduğunu düşünürsek, bu bir şey ifade ediyor. Yazı turayı kaybettik ama önemli değil. Başlama vuruşu yapılır yapılmaz topu çalıp sahaya fırladım. Lincoln tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Hücum etmeye hazırlanan yeşil formalılar sahaya geri koşuyor, ancak çok geç kalıyorlar. Savunmacılar hazır değiller. Hazır olsalar bile, etraflarında dönmek aynı derecede zahmetsiz olacaktır.

Uyluk kaslarımı esnetiyorum ve ayağımı bir yılanın vuruşu gibi ileri itiyorum. Top siyah beyaz bir bulanıklık içinde dönüyor ve birkaç saniye sonra kalenin arkasına düşüyor. Hayatım boyunca kaç gol attığımı uzun zaman önce unuttum ama bu sayıya yenisini eklemeyi daha az tatmin edici kılmıyor.

Hoparlör, oyuna kırk yedi saniye kala attığım asistsiz golü anons ederek canlandı.

Takım arkadaşlarım etrafımı sararken gülümsüyor ve başımı sallıyorum, ama bana söyledikleri hiçbir şeyi fark etmiyorum. Dikkatim şu anda olması gereken yerde. Kazanmaktan başka hiçbir şeye konsantre değilim. İhtiyacım olandan çok daha uzun süre koşabileceğim bir formdayım ve daha önce yaşadığım zihinsel engel ortadan kalktı, sahanın en iyisi olmanın verdiği yıkıldı.

Mücadelenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Bir kez daha gol attım. Emma da Lincoln'ün kalecisini geçen bir şut attı. Ve ikinci sınıf öğrencilerimizden biri kale çizgisinin hemen arkasına düşen bir yarım saha vuruşu yapmayı başarıyor.

Bu baskın bir performanstı ve Lincoln el sıkıştıktan sonra omuzları çökmüş bir şekilde sahayı terk etti, muhtemelen bunun onlar için bir deplasman maçı olmasından memnundu.

Sahadan çıkarken geçen sezondan tanıdığım yerel bir muhabir adımı söylüyor. İsteksizce duraklıyorum. Kazanmanın verdiği mutluluk tuhaf ruh halimi tamamen ama adamın burada minnettar olmalıyım. Kadın sporlarının alabilecekleri tüm haberlere ihtiyacı var ve bu sadece bir antrenmandı.

"Saylor, bugün sahada gösterdiğin performans çok etkileyiciydi," diyor. "Teşekkür ederim,"

diye yanıtlıyorum.

"Maç başlamadan önce koçunuzla konuştum ve sahadaki hakimiyetinizi agresif oyun tarzınıza bağladı. Bu yılın başlarında geçirdiğin diz sakatlığına rağmen, sahadaki herkes yorulduğunda ikinci bir vites bulmayı başarıyor gibisin. Bu istek nereden geliyor?"

"Sahada bir şey bırakmanın anlamını hiç görmedim. Eğer rakibim yorgunsa, bu onların sorunu. Bu sadece benim daha hızlı koşmamı sağlıyor."

Benimle röportaj yapan adam kıkırdıyor. "Bu kesinlikle çoğu sporcunun çabaladığı ama çok azının başarabildiği bir zihniyet.

Eminim geleceğin birçok futbol yıldızı için bir rol modelsindir." Mila'nın

yüzü gözümün önüne geliyor.

"Size ilham veren sporcular var mı?"

"Adler Beck." Cevabımı düşünmeme gerek yok ama keşke . "Gerçekten

mi?" Mülakatı yapan kişi şaşkınlığını gizleme zahmetine girmiyor.

Bir kadın sporcunun adını vereceğimi düşündüğü için mi, yoksa dünyanın en ünlü futbolcusundan daha orijinal bir cevap beklediği için mi emin .

İkincisi olduğunu düşünerek, cevabıma ekleme yapmak zorunda hissediyorum. "Finalde Almanya adına maçı kazandıran golü attığında on beş yaşındaydım. Beş beri futbol oynuyordum ve herkes bana çok tek fikirli olduğumu, başka sporlar, başka hobiler denemem gerektiğini söyleyip duruyordu. Rahatla. Çocuk ol. İnsanlar bir şeye tamamen için çok genç olduğumu söylüyordu. Bir gün berbat ettiğim bir drill üzerinde çalışmaya devam etmek için antrenmandan sonra kaldım ve koçum saatler sonra beni orada bulduğunda, ara vermem için bir hafta boyunca antrenmana çıkmamamı istedi. Ama bir de aynı şeyi yaptığı için milyonlar tarafından idol olarak gösterilen bir Alman vardı. Bana ilham verdi."

Bu, bir röportaj sırasında verdiğim en uzun cevap ve umarım cevabımın ardından gelen uzun duraklamanın nedeni de .

Muhabir sonunda, "Sizinle konuşmak bir zevk Saylor, her zamanki gibi," diyor. " için tebrikler." "Teşekkürler," diye

cevap veriyorum ve soyunma odasına .

Üstün performansımıza rağmen Koç Taylor yine de yarım saatlik eleştiriler yapıyor. Sahadan eve dönerken Ellie beni arıyor ve ben telefonu kapatıp duş aldığımda yemek vakti gelmiş oluyor.

Mutfağa girdiğimde Emma'bir taburede oturmuş, ayaklarını başka bir tabureye uzatmış, telefonunda gezinirken buluyorum. "Akşam yemeği hazırlıyor musun?" Buzdolabının kapağını açıp çeşitli çiğ malzemeleri inceleyerek soruyorum.

"Bilmiyorum. Şu anda bir şey yapmak için pek de *ilham verici* hissetmiyorum," diye cevaplıyor Emma. Kelimeyi vurgulama şekli olmasa bile, arkamı döndüğümde attığı bok yiyici sırtış, daha önceki röportajdan haberdar olduğunun yeterli kanıtı.

İç çektim. "Kulak misafiri miydin?"

"Sahanın karşısındaydım, Scott. Her şey sosyal medyada."

Kahretsin. "Ne? Neden?"

"Ah, çünkü sen seksi ve yarı ünlüsün ve Adler Beck seksi ve süper ünlü?"

. "Yarı ünlü mü? Üniversite kadın futbolunu takip eden yüzlerce kişi arasında mı?" Emma omuz

silkiyor. "Bir sürü makale ve dergide yer aldın."

Buzdolabından bir kutu yumurta çıkarıp yanağımın içini çiğniyorum. "*Her şey bitti* dediğinde..." "Birkaç milyon görüntülenme."

"Ne?" Neredeyse yumurtaları düşürüyordum.

"Ve bu sadece bu video." Bir video *olduğunu* bile bilmiyordum. Muhabir sadece sesimi kaydediyordu. "Sizce midir?" Kimi kastettiğimi detaylandırmama gerek yok.

"Adler Beck'in, bugün olduğun kötü futbolcu haline gelmenin sebebinin kendisi olduğunu söylediğin, sosyal medya platformlarında viral ve binlerce kez etiketlendiği videoyu düşünüyor muyum? Hmmm... Sanırım evet diyeceğim. Kendinden emin bir evet. Güven fonum ve gelecekteki onay anlaşmalarım üzerine bahse girerim gibi kendinden emin."

"Anlıyorum Emma," diyorum metal ocağın üzerine koyarken, gereğinden biraz daha yüksek sesle. "Ve hiçbir şey olmamın sebebinin o olduğunu söylemedim."

"Güçlü bir şekilde ima edildi."

Hay sikeyim. Bu soruyu yanıtlarken Beck'in röportajımı duyacağı aklıma bile gelmedi. Bizi hiçbir şeyin ayırmaması gereken bir okyanus ayırıyor.

"gürültü de neyin nesi?" Cressida mutfağa girerken soruyor. "Güzel, biri yemek pişiriyor, açlıktan ölüyorum." "Yenilebilir mi emin . Saylor viral olduğunu yeni öğrendi," diye açıklıyor Emma.

"Ah," diye yanıtlar Cressida. "Bana bakmayın. Sekiz milyon görüntülemeden ben sorumlu değilim."

Sekiz milyon izlenmiş mi?

"Aynı video muydu yoksa farklı versiyonlar mı?" Emma soruyor.

"Aynı filmi beş kez izledim ve sonra aynı olduğundan emin olmak için bir kez daha izledim." "O zaman bu sadece iki izleme sayılır," diyor Emma ona.

"O zaman daha da iyi. Bunu duydun mu Saylor?"

Bir çift yumurta kırarken cevap vermedim.

"Senin umursamıyor. Adler Beck'in endişeleniyor," diyor Emma. Sanki ben burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmaya devam ettiklerinde dişlerimi sıkıyorum.

"Neden? Eminim gururu okşanmıştır," diyor Cressida güven verici bir tonda. "Yani, alınma ama seni hatırlamıyor bile olabilir.

Muhtemelen o kamplardan tonlarca yapıyordur."

Yumurtaları sıcak tavaya döküyorum ve taze sebzeleri doğramaya başlıyorum, kendime bir şey söyleyecek kadar güvenmiyorum.

Sonunda, daha önceki galibiyetimizin coşkusu benim hakkımdaki dedikoduları gölgede bırakıyor ve yemek sohbeti çoğunlukla bugünkü hücum maçına odaklanıyor. Yemeğimizi yiyip ortalığı sonra Cressida takımın geri kalanını "birkaç arkadaşıyla" birlikte kutlamaya davet ettiğini söylüyor. Tecrübelerime dayanarak bunun, küçük evimizin yakında insanlarla dolup anlamına geldiğini biliyorum.

Şirin bir elbise giymeyi henüz bitirmiştim ki alt kattan yeni bir ses yankısı duydum. İkinci kat maskaramı sürüp koridora çıkıyorum ve kapımı arkamdan emin oluyorum.

Aşağıya indiğimde bir grup genç girişte bekliyor. Son basamağa geldiğimde Natalie üzerime atlıyor ve bana kocaman sarılıyor. "Kaptana selam olsun!"

Diğer ev arkadaşlarımla mutfağa gidiyoruz.

"Hediyelerle geldim!" Natalie parlak bir dergi kapağını sallayarak anons . "Bilin bakalım 'Sporun En Seksi Erkeği' üst üste üçüncü kez kim oldu?"

Daha kapağına bakmadan bile içimde kötü bir his var.

Klubberg'in tarlasının ortasında duran Beck'in parlak bir fotoğrafı. Neredeyse tam olarak birlikte yattığımız yerde ve anıyı burada yaşamak garip hissettiren acı verici bir sancı.

"Kapa ," diye emrediyor Emma, parlak sayfaları kapıp karıştırırken. Cressida'nın unlu mamullerini hazırladığı yere doğru yürüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Mutfağın karşı tarafından gelen çığlıkları duymazdan gelmeye çalışarak soruyorum. Derginin içinde daha fazla fotoğraf olmalı. Belki üstsüz olanlar bile vardır.

"Kapkekler," diye cevaplıyor Cressida. "Ve onları saklıyor olacağım." Gözlerimi deviriyorum. "Yardım edebilir miyim?"

Her iki kaşı da şaşkınlıkla kalkıyor. "Elbette." Bana bir kase uzatıyor. "Bunu karıştır."

Ellerim beynimden herhangi bir girdi olmadan krema çırpıyor, düşüncelerim şeker ve tereyağı kadar hızlı dönüyor.

Cressida bana bir tepsi soğumuş kek getiriyor ve onları taze çırpılmış krema ile donduruyoruz. Tam yarısına gelmiştik ki bir telefon çaldı. Emma benim olduğunu anladığım bir telefona eğiliyor.

"Hallie seni arıyor," diyor bana. İçimi çektim, sonra cevap verdim. "Selam."

"Hey! Antrenman nasıldı?"

"İyi idi." İçkileri sakladığımız dolaba doğru yürüyorum, telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. "İki gol attım."

"Tebrikler, kardeşim."

"Teşekkürler." Biraz cin ölçerken içime çekiyorum. "?"

"Biz iyiyiz. Matt yeni terfi etti ve Matthew sonunda gece boyunca uyumaya karar verdi." "Bu harika." Alkolden bir yudum , yanık yüzünden irkiliyorum. "Babam nasıl?"

Gözlerimi devirdiğim bir duraklama. En azından benim için normal bir soruymuş gibi davranmaya çalışabilirdi. "Durumu iyi."

"Harika."

"Nedime elbisen geldi. Çok güzelmiş."

Bir yudum daha alıyorum, keşke geri sarabilseydim ve Beck'in mutfağında seçmeseydim. En sevdiğim bikinime ve Kluvberg'de

giydiğim diğer tüm kıyafetlerime bulaşmış olması yeterince kötü.

"Partide misin?" Hallie soruyor.

Natalie ve diğer kızlardan bazıları arka planda hâlâ ciyaklıyor. "Birilerini ağırlayacağız."

Hallie güler. ", kutlamana izin vereceğim. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap veriyorum ve kapatıyorum.

Emma beni çağırıyor ve fahri Alman olarak dergiyi imzalamamı istiyor. O sarhoş, ben de kendime yakın olduğumdan emin olmak için kadehimi boşaltıyorum.

Beck'in muhteşem yüzünün üzerine siyah kalemle adımı karalamaktan sapıkça bir zevk alıyorum, sonra oturma odasına geçiyorum.

İki shot ve bir bira pong oyunundan sonra, Drew'u yukarı sürüklüyorum. yatak odama giriyoruz ve ben ayağıma bir çorap geçiriyorum. Sanki bir sitcom izliyormuşum gibi gülüyorum, yatağıma kadar buz pateni yapıyormuş gibi davranıyorum, sanki başarılı bir üçlü aks yapmışım yatağımın üzerine düşüyorum. Drew şaşkın bir ifadeyle beni izliyor ve sonra yatağıma doğru yürüyüp kaslı vücudunu benimkinin üzerine örtüyor. Beni öpüyor ve bu çok hoş. Tanıdık. Elinin dantelli sütyenimi açmak için gömleğimin altında dolaşması da öyle.

"Siktir, Saylor. Seni özledim." Ereksiyonu bacağıma baskı yapıyor.

O bu işin içinde. Ve ben...değilim. Beynim . Zihnim bir çamaşır makinesinin içi gibi dönmeye devam ediyor, düşünceler sonsuz bir karmaşa.

Çaresizlik yok. Aciliyet yok. Heves yok. Beck'le olduğu gibi değil.

Onun adını düşünmek buz gibi bir kova su gibidir ve tüm zevkler yok olur.

Parmakları tangamın kenarına ulaştığında başımı sağa çeviriyorum. ". Evet, incelik mi? Hâlâ güçlü yanımla değil.

Drew'u kenara itip koridordan banyoya ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Tuvaletin üzerinde durup çalkalanan midemin bir şeyler çıkarmasını bekliyorum ama hiçbir şey . Anne'in dün temizlediğine şükrederek serin fayans zemine uzandım.

"Saylor? İyi misin?" Drew'un sesi koridordan geliyor. "Evet," diye cevap veriyorum. "Bu geceyi erken bitireceğim." Sessizlik.

"Tamam o zaman. Daha iyi hissediyorum."

Adımlar koridora geri dönüyor. Banyo kapısını kilitlemek için ve sonra tekrar yere uzanıp tavana bakıyorum. Sıvadaki çatlakları şerit şerit incelerken, hangi pop şarkısı çalıyorsa onun bas ritmi omurgamı . Başım dönmeye başlayana kadar oluşturdukları desenleri izliyorum. Sonra telefonumu çıkarıyorum. Ekran görmezden geldiğim bildirimlerle kaplı. Onun yerine web tarayıcısını açıp arama çubuğuna *Adler Beck* yazıyorum. Karşıma çıkan ilk birkaç makaleyi görmezden geliyor, muhtemelen Natalie'nin getirdiği kapakla ilgili.

Görseller'e tıklıyorum ve fotoğraf üstüne fotoğraf yüklenmesini izliyorum. Sahadaki, basın toplantılarındaki, reklam kampanyalarındaki fotoğrafları. Kaydırmaya devam ediyorum... ta ki gözlerim karıncalanmaya başlayana kadar.

Telefonumu fayansın üzerine bırakıp gözlerimi kapatıyorum, içimde alkol ve kafa karışıklığı hissediyorum. Bugün biz kazandık.

Üniversite kariyerimin en iyi maçını oynadım.

Uğruna çok çalıştığım her şey yerli yerine oturuyor. Uzun zaman önce kendim için belirlediğim yüce hedeflere ulaşma yolunda ilerliyorum.

Aşağıda takım arkadaşlarımla ya da yatak odamda Drew ile kutlama yapıyor olmalıydım. Ama tek düşünebildiğim o.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde Emma beni "GÜZEL YÜZ SANATI" diye karşılıyor. "Bu desen bizim banyonun zeminine çok benziyor. Oh, bekle..." İşaret parmağıyla çenesine vurarak abartılı bir şaşkınlık ifadesi takınıyor.

Bir fincana dumanı tüten kahve doldurması için ona pas veriyorum. "Evet, geceyi banyoda yerde uyuyarak geçirdim ve kulağa geldiği kadar rahatsız ediciydi. Lütfen edebilir miyiz?" Kokuyu içime çekebilmek için yüzümü bardağın üzerine tutuyorum.

"Tabii, geceyi neden banyoda kilitli geçirdiğini paylaşır paylaşmaz."

"Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama bazen çok fazla alkol aldığınızda kusacakmış gibi hissedersiniz. Ve bunu yapmak için en iyi yerin banyo olduğunu düşündüm. Ben de öyle yaptım. Sonra yatak odama dönmek çok zahmetli bir iş gibi geldi."

Emma şımarıklığıma gözlerini deviriyor ama sonra ciddileşiyor. "İyi misin, S? Tuhaf davranıyorsun."

"Ben iyiyim," diyorum ısrarla, kahveden büyük bir yudum alarak. Acı, sıcak sıvı hızlı bir akışla yemek borumdan aşağı süzülüyor.

"Tamam o zaman."

Cressida ve Anne birkaç dakika sonra aşağıya indiler. Hep birlikte kahvaltı ettikten sonra antrenmana gitmek üzere Anne'in arabasına doluştuk. Dün bir hücum maçımız olduğu için spor salonunda sadece devre antrenmanımız var. Bu iyi bir şey çünkü akşamdan kalma olan tek kişi ben değilim. Takımın büyük bir beni ağlamaklı gözler ve yorgun gülümsemelerle karşılıyor.

Sabahtan beri beynimi kurcalayan soruyu nihayet dile getirdiğimde Emma yanımda bacak presleri yapıyordu. "Rowan'dan sonra ne zaman tekrar birlikte oldunuz?" Birinci sınıfın büyük bir bölümünde ara ara çıktığı okul arkadaşını kastederek soruyorum.

"Merhaba, sol alan," diye cevap veriyor, bana bakarak.

"Unut gitsin." Bakışlarımı tekrar kasılıp gerilen uyluk kaslarıma çeviriyorum. "Bekle.

Senden öğrenmeni mi istedi?" diye soruyor.

"Tabii ki hayır," diye alay ediyorum. "Sanki bilse bile ona söyleyecekmişim gibi. Sadece merak ediyordum."

"Sanırım bir aydı. Grant Smith. Bekle, hayır, Colby Summers. Hatırlıyorum çünkü diliyle şöyle bir şey ..."

"Ayrıntılara ihtiyacım yok, Emma."

"Sen sordun."

Cevap vermiyorum. Verdim

sayılır. "*Neden* sordun?"

"Sadece merak ediyorum." Emma'nın gözlerini üzerimde hissediyorum ama başka bir şey söylemiyor. Önce barfiks, sonra ergometreye geçiyoruz ve işimiz bitiyor.

Tüm takım Koç Taylor'ın etrafında toplanıyor. Yarınki programdan bahsediyor ve bize bu hafta sonu Kanada Futbol Organizasyonu Kampını hatırlatıyor. Daha çok CFOC olarak bilinen bu kamp, Lancaster'da son üç yıldır sezon öncesinin sonu ile normal sezonun başlangıcını ayıran yıllık bir gelenek haline geldi. Davet edilen her takımın sadece on bir kişilik başlangıç kadrosu var. Koç Taylor isimleri sıralamayı bitirmeden önce Cressida, Anne ve Emma'nın da benimle birlikte listede yer alacağını biliyorum.

Lancaster'dan birkaç ayrılma ihtimali memnuniyet verici. Belki yeniden ayarlamama yardımcı olur.

Öte , ülkeyi terk etmek, en başta bu sürekli belirsizlik ve sıkıntı durumuna düşmeme neden oldu.

CFOC'a doğru ilerlerken Emma otobüste yanımdaki koltuğundan "Acaba bu yıl bir ayı görecektir miyiz?" diye tahmin yürütüyor.

"Umarım değildir," diye cevap veriyorum, bakışlarımı Kanada'nın vahşi doğasına dikerek. Sarp tepelerin gölgelediği yapraklı ağaçlar yanıp sönüyor. "Hadi ama, o geyik çok havalıydı!"

"Geyik havalıydı," diye itiraf ediyorum. "Aynı zamanda bir otoburdu." "Seni bir ayıdan kurtarabilirim. Tamamen havalı oynardık."

"Beni bir sincaptan kurtarman için sana güvenmezdim," diye veriyorum.

Emma abartılı bir iç çekişle, "Bu arkadaşlığımızın en dip noktası," diye cevap veriyor.

CFOC katılımcılarına ev sahipliği yapan ahşap kulübenin önüne geldiğimizde gülümsüyorum. Lancaster yıl boyunca pek çok kliniğe sponsorluk yapıyor, ancak bu her zaman benim favorim olmuştur. Tatlı su gölleri ve yükselen çamların arasına sıkışmış, kesinlikle en güzel manzaralı olanı. Kuzey Amerika'daki en iyi programlardan oyuncularını çekiyor, yani her yıl sezon resmen başlamadan önce eski hesapları kapatma ve yeni rekabetler başlatma şansı veriyor.

"İlk klinik bir saat içinde başlıyor," diye anons ediyor Koç Taylor havaalanından bindiğimiz otobüsün önünden. "Üzerinizi değiştirin, yerleşin ve geç kalmayın."

Emma koridora doğru ilerliyor ve ben de takım arkadaşlarımızın geri kalanı tarafından takip ediliyorum. Kulübeye açılan otomatik kapılardan geçerken Cressida genişçe esniyor. Resepsiyon masasının arkasında çıtırdayan ateş, bana Eylül'den ziyade kış mevsimindeymişim gibi hissettiriyor. Lobinin ortasında boynuzlardan yapılmış devasa bir avize asılı. Emma'nın ona baktığını fark ediyorum ve sırtıyorum.

Kayıt yaptırdık ve üst kata çıktık. Emma ve ben bir odayı paylaşıyoruz, Cressida ve Anne ise koridorun karşısında. Emma plastik kartı tuş takımına okutuyor ve içeri giriyoruz. Yatak örtüsünü kaplayan yün battaniyeler ve duvarlardaki karlı dağ resimleri dışında sıradan bir otel odası.

"Güle güle yaz," diye mırıldanıyor Emma, yatağını kaplayan bufalo deseninin üzerine çökerek.

Spor çantamı üzerine koydum ve kramponlarımı ve tekmeliklerimi almak için fermuarımı açtım. "Her güzel şeyin bir sonu vardır."

"Bölümünü yine mi değiştirdin? Bu sefer felsefe mi?"

Ona dilimi çıkarıyorum ve yatağıma uzanıyorum. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu battaniyeler gerçekten çok mu rahat?" "Sorun sende," diye yanıtlıyor Emma. "Benimki kaşındırıyor."

"Bunu okula geri ." Üzerinde uzandığım ekose deseni okşuyorum. "Harika bir plan. Asla fark etmezler," diye mırıldandı Emma.

Alaycılığını görmezden gelmeyi seçiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yumuşak yüne . Birkaç dakika sonra kapımız çalındı.

Emma anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Kendimi dik tutuyorum ve sendeleyerek kapıya doğru gidiyorum. Anne ve Cressida'nın koridorda durduğunu görmek için uykulu kırışırtıyorum.

Anne, Cressida'ya "Sana uyuyor olacaklarını söylemiştim," diye bilgi verir.

"Son kez sana karşı bahse girmiyorum Scott," diyor Cressida bana. "Hadi gidelim. Klinik zamanı."

Ben yerdeki yığından alıyorum, Emma da topallayarak yataktan çıkıyor. Hepimiz koridorda ilerlerken hem takım arkadaşlarımıza hem de rakiplerimize rastlıyoruz. CFOC'un genel merkezi kulübenin girişinden sadece yüz metre uzaklıkta. Esasen sert kışa dayanması için galvanizli metal kaplamadan inşa edilmiş dikdörtgen bir bina. Geçmiş planını zaten biliyorum. Birinci katta ekipman odaları, küçük bir mutfak ve çok sayıda soyunma odası bulunurken, ikinci kat tamamen ofislerden oluşuyor. Ön kapıya asılan kağıtta Lancaster'a Soyunma Odası Beş ve Saha Üç'ün tahsis edildiği yazıyor. Takım arkadaşlarımı kare şeklindeki odaya yönlendiriyorum. Soyunma dolaplarıyla kaplı duvarları ve birkaç yara bere içindeki ahşap sıralarıyla minimalist bir oda.

Emma, Anne ve ben soyunma odasından en son çıkanlardık. Cressida sabırsız bir iç çekişle ilerledi. Her zamanki gibi dakikti. Sahaya arka kapıdan çıkmak ki neyi kaçırdığımı fark ettim.

"Kahretsin, unuttum. Size yetişirim çocuklar." Koridorda aceleyle geri dönüyorum, beyaz file formayı kapıyorum ve zaten olan dar polyester spor tişörtünün üzerine geçiriyorum. Koşarak sahaya çıkışa geri döndüm ve kapıdan içeri daldım.

Üçüncü Saha sağdan ikinci. Herkes çoktan merkezde toplanmıştı, bu yüzden gruba yaklaşırken hızımı yavaş bir koşuya çıkarıyorum. Ben yaklaştıkça takım arkadaşlarım ayrılıyor, yanlarında aynı ilk kliniğe atanan diğer programlardan oyuncular var. Bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum.

"Üzgünüm, Koç, ben-" Az önce Emma'nın ayıyla karşı karşıya kalmış gibi donakaldım. "Burada ne halt ediyorsun?"

Kelimeler ben onları filtrelemeden dışarı çıkıyor.

Hatırladığım kadarıyla Adler Beck ile tanışıklığım bir çocuk kampındaki kısa bir görüşmeden öteye gitmeyecekti.

bakarken kimse bir şey söylemiyor, bu da garipliği daha da arttırıyor. Her nasılsa, son bir ay içinde onun ne kadar yürek parçalayıcı derecede yakışıklı olduğunu unutmuşum. Sarı saçlarının inatçı bir tutamının nasıl öne doğru savrulduğunu. Onun varlığının kanımı nasıl kaydattığını ve kalbimi nasıl çarptığını.

Sağır edici sessizliği bozan Beck oluyor. "Seni görmek güzel Saylor," diye yanıtlıyor.

İgneleyici tonu bir tek benim yakaladığıma eminim. Bunu yakalayan tek kişi kesinlikle ben değilim.

kısa bir süre önce tanışmış iki kişiden daha aşınayız.

"Bize katıldığın için teşekkürler Scott. Ben de tam önümüzdeki birkaç gün için konuk koçlardan birini tanıtıyordum," diye açıklıyor Koç Taylor. "Onun katkılarına sahip olduğumuz için şanslıyız."

Hala şoktayım, aptalca başımı sallıyorum.

O burada. Kluvberg'de değil. *Burada*, tam . Dokunacak kadar yakın. Konuşmak . "Pekâlâ." Koç alkışlıyor. "Isının bayanlar. On tur."

Su şişeleri fırlatılır. Sweatshirtler fırlatıldı. Bağcıklar sıkıldı. Koç, sprint olacağını tahmin ettiğim koşular için koni sırası üzere sahanın kenarına gidiyor.

Beck ve ben hariç herkes hareket ediyor. Başımdan aceleyle çektiğim file düzgün duracak şekilde ayarlıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

İnsanlar bakıyor, bakışlarını bu çeviriyorlar. Umursamayacak kadar dikkatim dağınık. "Misafir koçluğu."

"Kanada'da bir *kadın* futbol kampına katılmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyiniz olmadığı için mi?"

O *Adler Beck*. Burada olmasının hiçbir anlamı yok. Konuk koçlar normalde kırklı yaşlarında eski olimpiyat koçlarıdır.

"Scott! Kımıldı!" Koç sesleniyor.

Nefesimin altında küfrediyorum. Antrenman sırasında kaç kez azarlandığımı iki parmağımın sayabilirim. Sahaya odaklanıyorum.

Her zaman. Bu hatanın Beck yüzünden olması durumu daha da kötüleştiriyor. o olunca zayıf düşünüyorum.

Başımı sallıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Bana geleceğini söyleyebilirdin." "Fark eder ?" Bakışlarımı tutuyor.

Önce bakıyorum, sonra yürüyorum. Adımlarım önce koşuya, sonra da depara dönüşüyor. Buna ne demem gerekiyordu ki?

Nereye baksam meraklı bakışlar bana . Hepsi Beck'e hayran kaldı ve onunla konuşmam istemediğim kadar dikkat çekti.

Daha da kötüsü, hiçbir şey başaramadı. O burada ve ben bununla başa çıkmak zorundayım. Görmezden gel. Tıpkı sürekli onu düşünmeyi bırakmaya çalıştığım gibi bundan da kaçınmalıyım. Ama buraya neden gelmiş olabileceğine dair nedenler arasında gidip geliyorum ve aklıma sadece bir tane geliyor.

Ben.

Lancaster Üniversitesi'nin takımı her yıl bu kampa katılıyor. Burada olacağımı biliyordu ve gelmeyi seçti.

Bundan ne çıkaracağımı bilmiyorum.

"Adler Beck ile yaptığın gönüllü koçluk işi uluslararası bir olaya karıştı mı?" Emma yanıma soruyor. "Bu yüzden mi bu konuda tuhaf davrandın?"

Önümüzde koşan iki kız da onun adını söyler söylemez hızlarını yavaşlatıyorlar. *Çok* kurnazca, çocuklar. Keskin bir bakışımla tekrar öne doğru koşmaya başladılar.

"Sen neden ?" Bakışlarım uzun adımlarımın hızla yuttuğu çimlere kayarak cevap veriyorum. "Kızgın görünüyor," diyor bana.

"O bir Alman, hep görünürler."

"*Saylor*." Emma nadiren kullandığı, saçma sapan ses tonunu bozar.

İç çekiyorum. "İyi. Scholenberg'deyken onu birkaç kez becerdim. O yüzden burada benim için biraz garip."

Emma dik durmakta biraz zorlanıyor. Kendini yakalamadan ve bana ayak uydurmayı başarmadan önce düz zeminden başka bir şey üzerinde birkaç adım tökezliyor. Ona çılgınca şeyler söyledim. Bir sürü çılgın geceyi paylaştık. Ama ani denge sorunlarına bakılırsa, kafamı kaldırdığımda oldukça şaşkın görüneceğini tahmin ediyorum.

Sonunda kendine gelir. "Adler Beck'i becerdiğine ve bana şimdiye kadar söylemediğine *inanamıyorum*." "Önemli bir şey değildi."

Emma homurdanır. "Önemli bir değil. Sen-"

"Bayanlar! Eğer sohbet etmek için boş havanız varsa, yeterince hızlı koşmuyorsunuz demektir!" Koç sesleniyor.

Etrafımdan inilti gelir ama ben bu zorluğu hoş karşılıyorum, hareketlerime ekstra bir güç katmak için her adımda baldırlarımı esnetiyorum. Hızlandırılmış tempoda on tur uçup gidiyor. Sırada şınav var. Sonra mekik. Ardından burpees.

Daha sprintlere başlamadan bir kız kusuyor. Belli ki her zamanki koçu kondisyona Koç Taylor inanmıyor.

Su molası verdiğimizde vücudumdaki her kas ağrıyor. "Bu sabah hastaymışım gibi davranmalıydım," diye homurdanıyor Emma.

Baldırımı esnetirken gözlerimi deviriyorum ve Koç Taylor'ın Beck'le konuşmasını izliyorum.

"Acaba Koç senin aşkınla ne konuşuyor?" Son kelimeyi Taylor Swift gibi mırıldanıyor. Bu yorumu için ona sert bir bakış fırlatıyorum.

"Orta çizgiye dönün," diye bağıyor Koç. "Tek sıra defans. Bir sıra forvet."

Hepimiz kısa molayı uzatmak için bariz bir girişimde bulunarak sahanın ortasına doğru yürümekte acele etmiyoruz. Ben sonunda

Çünkü benim yavaşlığım başkalarının hızlılığıdır. "Scott, Morgan, sıra sizde."

Top sürerek antrenmanın başlangıcını belirleyen koniye doğru ilerliyorum. Koç Taylor düdüğü ve ben de topu filenin arkasına göndermeden önce bana atanmış savunma oyuncusunun etrafında kolayca dönüp koşuyorum.

"Morgan! Bu da neydi böyle? Scott'ı bunun için çalıştır! Scott, yine! Bu sefer Adams'la." Tekrar koni hızına ve bir kez daha takım arkadaşımın etrafından kolayca dolaşıp sayı yaptım.

Koç Taylor iç geçiriyor. "Henderson! Scott'la birliktesin. Tutkal gibi yapış ona."

Üçüncü kez sıraya giriyorum. Janie Henderson yaklaşık yirmi metre kadar benimle kalıyor ama sonra sağa çalım atıyorum, sola dart atıyorum ve onu kolayca geçiriyorum. Üçüncü kez sayı yapıyorum ve son olmasını bekliyorum.

Bunun yerine, "Adler, defans oyuncularım unutmuş gibi görüldüğü için lütfen bir forveti nasıl doğru şekilde marke edeceğimi gösterir misin?"

Hassiktir. Başlangıç konisine doğru koşarken bakışlarımı çimenlerin üzerinde tutuyorum.

Beck' ait olması gereken ayak seslerinin bana yaklaştığını duyduğumda, toplanan oyuncuların heyecanını fiziksel olarak hissedebiliyorum. Onlar da benim gibi Beck'in burada sadece gözlemci rolünde olduğunu düşünüyorlardı. Durumun böyle olmadığını bilseydim, Janie' beni sayı yapmaktan alıkoymasına izin verirdim.

Dikkat çekmeden ona bakmaktan daha fazla kaçınamıyorum. Yaklaşık bir metre ötemde durduğunda mavi gözleri bana bile. Daha önce giydiği hafif ceket çıkarmış, altındaki pamuklu jarse, giydiği eşofman altı ile aynı koyu gri tonunda.

bakıyoruz. O bana bir rakip gibi bakıyor ve sonunda ben de aynısını yapabiliyorum.

Kendi başıma talime başlamam gereken zamandan çok sonra Koç düdüğü çaldı. Üç savunmacıyı atlatmamı sağlayan karmaşık ayak hareketlerini yaparak ilerliyorum. Beck benimle kalıyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Benden daha hızlı ve daha güçlü. Ama bu antrenman hız ya da kondisyonla ilgili değil; stratejiyle ilgili. Karşımda üst düzey başka bir erkek futbolcu olsaydı, muhtemelen yine de hiç şansım olmazdı.

Ama öyle değil. Beck.

Yıllarımı onu izleyerek ve tekniğini inceleyerek geçirmekle kalmadım, bu onunla ilk oynayışım da değil.

Ona karşı.

Nasıl düşündüğünü, nasıl hareket ettiğini biliyorum. Çünkü Adler Beck ile futbol oynamaktan çok daha fazlasını yaptım. Vücudum doğal olarak onun her değişimine uyum sağladı. Çoğu kişinin gözden kaçıracağı ince ipuçlarına dayanarak hareketlerini o yapmadan önce tahmin edebiliyorum. Konu ben olduğumda o da aynı avantaja sahip. Neredeyse birbirimizin hareketlerini yansıtıyoruz. Ben ; o beni engellemek için dönüyor. Ben sola çalım atıyorum; o sağa gidiyor. Yer kazanıyorum; beni geri itiyor.

Kendimi bu karmaşık dansa o kadar kaptırmışım ki Koç Taylor düdüğü çaldığında irkiliyorum. O düdüğü çalar Beck'in bakışlarını kaçırıyorum.

"Bu da bir şeydi. İkiniz de iyi iş çıkardınız. Hart, Thompson, sizde." Bana yönelen her bakıştan kaçınarak sıranın sonuna doğru koşuyorum.

Özellikle de onunkini.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GENEL EGZOZ ve kötü ruh halim günün geri kalanında soruları uzak tutuyor. Kimsenin yüzüme karşı bir şey söylememesi fısıltıları duymadığımı anlamına . Akşam yemeğine katlanarak daha sinir bozucu hale geliyorlar, çünkü tüm CFOC katılımcıları ilk kez bir arada oluyor. Günün tatbikatları sırasında bireysel alanlara hapsedilen dedikodular ilk kez serbestçe akma şansına sahip oluyor.

Kulübenin yemek salonu açık büfe tarzında düzenlenmiş, devasa yemek tepsileri gazyağı mumlarıyla ısıtılıyor. Masalar belirlenmemişti, ben de sağ arka tarafa doğru ilerledim. Lancaster'ın ekibinin geri kalanı beni takip ediyor. Su şişemi cilalı tahtanın üzerine bırakıp hızla oluşan sıraya doğru ilerliyorum. Lancaster'ın en büyük rakiplerinden birinin kaptanı olan Samantha Cole'un arkasına düşüyorum. Buna rağmen, bana sıcak sırtıştan da anlaşılacağı üzere, saha dışında her zaman dostça .

"Hey, Scott."

"Cole," diye cevap veriyorum, bir tabak ve bir rulo kap .

"Birdenbire ağı özlemeye başladığınızı sanmıyorum?"

"Maça çıktığımızda öğrenirsin," diye cevap veriyorum, kendime biraz salata alarak.

Samantha iç geçirdi. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Akıllıca bir seçim."

"Hey, bazılarımız bu gece havuza gidiyor, eğer daha sonra takılmak istersen," diyor Samantha, poutine kuyruğunda ilerlerken.

"Elbette, kulağa eğlenceli geliyor," diye cevap veriyorum, patatesleri kaplayan gri çamuru endişeyle

inceleyerek. "Scott!"

Koç Taylor'ın adımı seslendiğini fark edince inliyorum ve sıradaki yerimi bırakıp birkaç düzine metre , içecek dağıtıcısının yanında durduğu yere yürüyorum. "Evet, Koç?"

"Bu sezon senin için endişelenmeme gerek var mı?" Koç Taylor plastik bir bardağa önce buz, sonra da su dolduruyor, bir yandan da beklentiyle bana bakıyor.

Ne?

"Endişeli misin?" Şaşkınlıkla

sordum. "Bütün gün dikkatin

dağınıktı."

Bunu inkar etmiyorum. "Herkesin kötü günleri olur."

"Öyle," diye onaylıyor Koç. "Ama geçen kış antrenmanıma grip bir şekilde gelen oyuncunun kendini yüzde yüz hissederken konsantrasyonunu kaybettiğini düşünmemiştim." Nefes veriyorum ve Koç'un sesi biraz yumuşuyor. "Sana zaman baskı yapmak zorunda kalmadım Scott. Çünkü sen kendine baskı yapıyorsun ve başarılı oluyorsun. Koçluğunu yaptığım diğer tüm oyuncuların kat ve kat üstünsün. İstemiyorum-"

"Selam, Elaine!" Sol tarafa bakıyorum ve Mackenzie Howard'ın yaklaştığını görünce bir iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum.

"Mackenzie." Koç başını hafifçe eğerek onaylıyor. Kendisine ilk ismiyle hitap edilmesinden pek görünmüyor.

Mackenzie Howard ABD kadın futbol liginin şu anki yıldızı. Benden iki yaş büyük, profesyonel bir takımda oynuyor ve her etkileşimimizde bana her ikisini de hatırlatmak için büyük çaba sarf ediyor. Genellikle Lancaster'ın ikinci yılımda kazandığı ulusal şampiyonluktan bahsetmenin bir yolunu buluyorum. Son senesinde mezun olduğu okula karşı.

"Saylor, seni görmek ne güzel," diyor Mackenzie. "Artık son sınıf öğrencisi olduğuna inanamıyorum! Kurtlar'da geçirdiğin iki yıl uçup gitti."

Evet, zamanında.

"Biliyorum!" Aynı neşeli tonda cevap veriyorum. "Sanki daha dün ulusal şampiyonada sizi yeniyorduk." Koç Taylor'ın dudakları seğirdi.

Mackenzie, "Herkes gelecek yıl nereye gideceğini görmek için çok heyecanlı," . "Biliyorsun-" Konuşmayı aniden kesiyor, sonra sol elini sallıyor. "Beck!"

Adımlarının yaklaştığını duyduğumda gözlerim tabağıma düşüyor. Birbirlerini son olimpiyatlardan tanıyor olmalılar. Tabii ki bu beni birbirlerini *ne kadar* iyi tanıdıklarına dair spekülasyonlara sürüklüyor. Bu düşünceyi ortaya çıktığı anda beynimden kovuyorum. Adler Beck'le yatmış kadınlardan oluşan bir havuzun -çok büyük bir havuzun- parçası olduğumu zaten biliyorum. Kimin suda yüzdüğüm kimin umurunda? Ve... belli ki Samantha'nın yüzme davetiyesine çok fazla takılmışım.

Bakma. Bakma. Bakma. Bakma, kendi kendime söylüyorum.

Tabii ki bakıyorum. Gözleri şimdiden bana sabitlenmiş durumda ve bakışlarıyla yüz yüze geldiğimde çenemi kaldırıyorum. Kendimi aniden kızardığıma ikna etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum çünkü başka bir sebepten değil, buzluktan yayılan ısıdan dolayı kızarmış hissediyorum.

"Saylor." Beni onaylıyor ve Mackenzie'yi görmezden geliyor ve bunun benim için bu kadar önemli

olmasından nefret ediyorum. Seramik tabağı sıkıca kavriyorum. "Beck."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Mackenzie bir ileri bir geri bakıyor. Beck'i çağırması onun için bir güç gösterisi anlamına geliyordu.

Beck basitçe "Evet," diye yanıtlıyor.

Tüm söylediği bu. Scholenberg'e katıldığımdan bahsetmiyor. Ya da birlikte koçluk yaptığımız çocuk kampından. Tanışıklığımızla ilgili hiçbir açıklama yapmıyor, ayrıldığımızı düşündüğüm gibi temiz bir ayrılık gibi gelmeyecek şekilde açık uçlu bırakıyor.

"Bu çok hoş," diyor Mackenzie, *hoş* kelimesini *sıkıcı* kelimesiyle eşanlamlıymış gibi kullanarak. "Saylor'ın sana neden idolüm dediğini çok daha iyi anladım."

Parmaklarım tabağı o kadar sıkıyor ki kırma ihtimalim var. Ama asıl yapmak istediğim Mackenzie'nin kendini beğenmiş yüz ifadesine fırlatmak. Beni utandırmaya çalışıyor ve işe yarıyor.

Beck yanıma geldiğinden beri ilk kez onunla göz temasını kesiyorum ve onun yerine Koç Taylor'a bakıyorum. "İyi miyiz, Koç?" Kaçmaya hevesli bir şekilde soruyorum.

"Sorun yok Scott," diye onaylıyor Koç. "Sokağa yasağı saat 10'da, anladın mı?" ",," diye cevap verdim aceleyle. "Zaten uzun bir gün oldu."

"Geçen sene de böyle demiştin," diye cevap veriyor Koç ama gülümsemesi kızgın değil, eğleniyor. Evet, geçen yıl gizlice ama Lancaster yine de kampta ortalığı kasıp kavurmuştu ve bunu sadece bir kız ertesi hafta bir fotoğraf paylaştığı için öğrenmişti. "Afiyet olsun."

Gitmek için bir fırsat yakaladım. "Sen de."

Sıra bitmiş, sadece birkaç kişi yemek almaya devam ediyor. Durduğum yere geri dönüyorum, kendime biraz tavuk ve pilav servis ettikten sonra bir çatal alıyorum.

Beck'in hâlâ ayakta durup Mackenzie'yle konuştuğu yerin yanından geçip masa sıralarına doğru ilerliyorum ve tabağımı su şişemin bırakıyorum. Emma'nın karşısındaki koltuğuma kayıyorum. İki kaşını da sessiz bir kaldırıyor, yani Beck ve Mackenzie arasındaki etkileşimi görmüş ama herkesin önünde sormuyor. Kızların geri kalanı yarınki hücum maçımız hakkında konuşuyor. Buradaki en iyi takımlardan biri Montclave College ile oynayacağız. Ama odaklanabildiğimi varsayarsak, onları yenmek pek sorun olmayacaktır.

Yemekten sonra konuk koçlardan birkaçı konuşma yapıyor. Beck onlardan biri değil, bu yüzden çok dikkat etmiyorum. Fark ettim ki -Ve Mackenzie normalde olması gerektiği gibi grupta aykırı değişler.

Cressida da aynı şeyi fark ediyor. "Sonunda son birkaç on yılda doğmuş konuk koçları işe almışlar, ha?" diye fısıldıyor bana.

"görünüyor," diye cevap veriyorum.

Ama sorunun onları işe almak olduğundan şüpheliyim. Genç ve başarılı oyuncular normalde bir grup üniversite sporcusuna yol göstermek için Kanada'nın ıssız bir köşesine gelme şansını kaçırmazlar. Bu yüzden normalde eski günlerini yeniden yaşamak isteyen eski oyuncuları alırız. Mackenzie'nin burada olması ve diğer birkaç profesyonel oyuncunun da üniversiteden sadece birkaç yıl uzakta olması, Beck'in varlığının duyulduğunu düşündürüyor.

Hatta bazıları uluslararası oyuncular. William York -İngiltere'nin dünya şampiyonluğu için en büyük umudu- Beck'in yanında oturuyor. Yemek, kamp organizatörlerinden birinin uygun şekilde davranılması ve sokağa çıkma yasağına uyulması yönündeki hatırlatmasıyla sona eriyor.

"Bu arada Samantha Cole bizi daha sonra havuza davet etti," diye takım arkadaşlarıma duyuruyorum.

"Geçen yılki kamp ateşinden daha iyi bir plan," diye alay ediyor Cressida asansöre girerken. Kaçak içkiyle ilgili küçük bir olay yaşanmış olabilir. "Ben de ."

"burada buluşalım mı?" kata ulaştığımızda Emma öneriyor.

Herkes kabul ediyor ve ben de onu odamıza kadar takip ediyorum, kapı kapanıp kilitletiğinde nefes veriyorum. Ne olacağını biliyorum.

Emma yatağına oturuyor ve bana bakıyor. "Tamam, dökül bakalım."

"Dökmek mi?" Aptal rolü yapıyorum. En iyi anım değil.

"En iyi arkadaşım Adler Beck'le seks yapmış ve bana şimdi söyledi. Soru sormayacağımı mı sandın?" İşte

İnançsızlıkla karışık biraz acı. Tüm arkadaşlarım arasında erkekler hakkında en çok şey paylaştığım kişi Emma'. O aslında yargılamasız bir bölge.

Soruları olacağını biliyordum, bu yüzden ona hiç söylemedim. Beck hakkında konuşmak istemediğim gibi, fiziksel olarak da bunu yapamayacağımı hissettim. Acıyı gömme konusunda daha iyi oldum ama umduğum gibi geçmedi. Onu her , tıpkı dizim yaralandığında olduğu gibi bir sancı hissediyorum. Ve o burkulma gibi .

"Bir kaçamaktı. Sadece biraz seks, sonra bitti."

"İki cümle mi? Zengin, ünlü, muhteşem bir futbol tanrısıyla takılıyorsun ve bana sadece *iki cümle* mi düşünüyor? Duvarımda onun bir posterini var, Saylor!"

"Biliyorum. indirebilirseniz harika olur."

Geçen ay tam da bu nedenle onun odasından kaçıyordum.

Emma bana bakarken alını kırışıyor. "Kafam karıştı. Sen torbaya attın - hayır, , anladın mı?" Gözlerimi deviriyorum.

"Adler Beck'le, ve sen bunun hakkında konuşmak istemiyor musun? Ve posterimi indirmemi mi istiyorsun? Eğer onunla seks yapmış olsaydım, bu ilk madde olurdu!"

, sonra spor çantama yöneliyorum ve bikinimi giymeye başlıyorum.

"Kötü müydü?" diye soruyor sessizce. "Küçük bir aleti var mıydı ya da garip sesler çıkarıyor muydu ya da tüm işi senin yapmanı bekliyor muydu ya da-" "Kötü değildi."

"Daha iyi-" "Evet."

"Bitirmeme bile izin vermedin! Ne hakkında-" "Kime söylersen söyle aynı cevap."

"Oh. *Oh*," diye fark etti. "Vay canına. Peki siz ikiniz kaç kere..."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Kafası karışmış görünüyor ama hemen cevap veriyor. "Tabii ki."

"Bunu altı ay sonra konuşabilir miyiz? Belki bir yıl? Sana her şeyi anlatacağım, söz veriyorum, sadece... Önce biraz zamana ihtiyacım var."

Emma birkaç saniye beni inceledi. Sonra yarı gülümsüyor. "Evet, tabii ki."

Başımı sallıyorum, sonra üstümü değiştirmeye devam etmek için arkamı dönüyorum. Emma sessiz, ki bu nadiren olur. Mayomun üzerine bir sweatshirt ve eşofman altı geçiriyorum, sonra da çantamın fermuarını çekiyorum.

Hâlâ ne kıpırdadı ne de tek kelime etti. İç çektim. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim-"

"Sorun yok, S."

"Sana güvenmediğimden değil, sadece-"

"Bu konuda konuşmak zor, değil mi?" Emma gözlerini yere dikmiş, yorganındaki bir ipliği karıştırıyor. "Birkaç ay boyunca hakkında konuşmak bir adam vardı. Birkaç yıl."

Ağzım açılıyor ama bir şey .

"Geçen gün bana Rowan'ı mı ? Onu unutmak o kadar da zor değildi. ..." Başını iki yana sallar. " sanmıyorum. Yapacağımı. Yani, anlıyorum. Ne zaman konuşmak istersen, eğer konuşmak istersen, ben burada olacağım."

"Herhangi bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Söyleyecek bir şey yok. Her şeyi ettim. Benden nefret ediyor. Son."

Kapı yüksek sesle çalındı. Muhtemelen Cressida ve Anne, bizi için sabırsızlanıyorlar. Birkaç dakikadan fazla oldu.

"Devam et," diyor Emma. "Benim hâlâ üstümü değiştirmem

gerekıyor." "Bekleyebiliriz."

"Hayır, değil. Seninle aşağıda ." "Tamam."

Başımı salladım. "Emin olduğun sürece."

"."

Tabii ki Anne ve Cressida diğer kızlarla birlikte koridorda bekliyorlar. Onlara Emma'nın biraz sonra geleceğini söylüyorum, sonra asansöre giriyoruz ve bej halı labirentinden geçerek otelin havuzunun olduğu bölüme doğru ilerliyoruz.

Hava buharla dolup taşıyor, heyecanlı bağırışlar duvarlarda yankılanıyor. Bu yıl CFOC'de birkaç yüz katılımcı var ve tahminimce bunların en az dörtte biri bu alanda dinleniyor, jakuzide oturuyor ya da en fazla bir metre olan havuzda ayakta duruyor.

Su basketbolu oyunu çoktan başlamıştı. Hemen kıyafetlerimi çıkarıp suya atlıyor ve oynuyorum. Egzersizi şu anda bir kaçış olarak kullanıyorum, çünkü alternatifler sarhoş olmak ya da tek başıma oturup Emma'nın söylediklerini düşünmek.

Aylar kulağa yeterince ürkütücü geliyordu. Beck'in anıları *yıllarca* peşimi bırakmayabilir mi?

Üç oyun sonra kızlar havuzdan çıkmaya başladı. Oynamaya devam etmeyi tercih ederdim ama önemli miktarda klorlu su da yuttum.

"Oda beş on yedi bayanlar! İçkimiz var!" diye sesleniyor biri ve dağınık alkışlar yükseliyor. Kendimi betonun çekiyorum ama bacaklarımı suyun sarkık bırakıyorum.

"Yukarı çıkıyoruz." Cressida giyinmiş bir şekilde belirdi. "Seni beklememizi ister misin?" "Hayır, böyle iyiyim. Siz gidin," diyorum ona.

Başını sallıyor.

"Emma geldi mi?"

Cressida kaşlarını çatır. "Bilmiyorum. Onu hiç görmedim. Yolda odana uğrayıp kontrol ederiz." "Tamam."

Birkaç dakika sonra havuzda kalan tek kişi bendim. Beck'in burada olduğunu beri ilk kez yapayalnızım. Tenimden akan ve havuza geri dönen suyun sabit damlaması tek ses müziği.

Onu muhtemelen tekrar göreceğimi biliyordum. Sonunda. Dünyada pek çok futbolcu var. Çok azı onun seviyesinde; benim ulaşmayı umduğum seviyede.

Bu uzak bir karşılaşma olmalıydı, yıllar büyük bir turnuvada. Burada değil.

Şimdi olmaz.

Ayağa kalktığımda ayaklarım budanmış ve cildimin geri kalanı kurumuştur. Havluyla kurulandıktan sonra eşofman üstümü ve eşofman altımı giyiyorum. Şezlonglardan birine çöküp cebimden telefonumu çıkarıyorum ve ne söyleyeceğimi düşünürken alt dudağımı ısıırıyorum. Bir şey göndermeli miyim diye. Ona gönderdiğim son mesaj, ne zaman gelmem gerektiğini soran bir . Bir aylık sessizlikten sonra şu anda bulunduğumuz yerden çok ama çok farklı.

On iki numaralı saha.

Top onun sahasında. Daha doğrusu onun sahasında.

Ayağa kalkıp nemli havayı arkamda bırakarak otel koridorlarından aşağıya ve lobiye doğru ilerlerken yaptığım kötü spor şakasına acımasızca gülümsüyorum. Kimse beni durdurmuyor. Teknik olarak, tüm katılımcıların bir saat önce yürürlüğe giren sokağa çıkma yasağı var, ancak herhangi bir otorite figürü umarım benim yürüyüşe çıkmamla değil, üst katta gerçekleşen partiyle ilgileniyordur.

Otomatik kapılar kayarak açılıyor ve bana sessiz bir çıkış sağlıyor - bir su tufanının içine. Dışarıda yağmur yağmıyor.

Dökülüyorum. Birkaç adım sonra sırlıklam oluyorum ve geri dönmeyi tartışıyorum ama devam ediyorum. En azından saçımdaki kloru temizleyecek.

Aydın doğal ışığı ve kulübeden tarlalara giden yolu kaplayan yapay altında her şey parlıyor ve su parlaklığıyla kaplanıyor.

On iki numaralı sahanın orta çizgisine ulaşana kadar yürümeyi bırak. Daha önceki antrenmanlardan geriye başıboş bir futbol topu kalmıştı. Spor ayakkabımla üzerine basıyorum, ayakkabım kaygan zeminde tutunmaya çalışırken tiz bir gıcırta duyuluyor.

Bu aptalcaydı. Burada yağmurun altında durursam hipotermi falan olabilirim. O kadar soğuk değil ama yine de.

Futbol kariyerim benim en değerli varlığım. Onu her şeye karşı korurum. Adler Beck'le ilk karşılaşmam dışında, onu yenebilmek için seçilme hakkımı tehlikeye attım. Uzak durmam için ilk ipucum bu olmalıydı. Uyarılar sadece onları dikkate alırsanız önemlidir.

"Bu gece yıldızlara bakmak yok mu?"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Beck simsiyah giyinmişti, sarı saçları ve bronz teni geceye karışmayan tek yanlarıydı.

"Çimenler bunun için biraz ıslak."

"Fark ettim." Kıyafetleri sırlıklam, tıpkı benimkiler gibi, yüzünün yontulmuş düzlemlerinden aşağı su damlaları akıyor.

Ben ona bakıyorum, o bana bakıyor ve sanki Kluvsberg'in tarlasında birlikte uzanıp gökyüzüne baktığımızdan bu yana çağlar geçmiş gibi geliyor. Her nasılsa, aynı zamanda sanki dünmüş gibi geliyor.

"Hâlâ rövanş istiyor musun?" Ben soruyorum.

Ona yine neden burada olduğunu sormayı planlıyordum. Ama şimdi durduğuna göre, bu daha az önemli görünüyor. O burada.

Neden olduğu o kadar da önemli değil.

Beck bir kaşını kaldırıyor. "Yağmur yağıyor."

Sırıyorum. "Fark ettim. *Kayzer* için sadece en iyi koşullar, öyle mi?"

Futbol topunu ayağımın altından çekip alıyor ve beni tökezlemeye zorluyor. Sonra da vıcık vıcık zeminde en yakın kaleye doğru koşmaya .

Peşinden koştum ve oynamaya başladık.

Eminim gülünç görünüyor olmalıyız. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda, üzerimizde ıslak kıyafetler, saçlarımız başımıza yapışmış bir şekilde futbol oynuyorduk. İkimiz de çoktan sırlıklam olmuştuk ve çok geçmeden ikimiz de çamura bulanmıştık.

Sahayı da . Kaydıktan sonra yerde bir ayak uzunluğunda bir oyuk bırakıyorum, spor ayakkabılarım çimleri ve eşofmanlarım işi bitiriyor.

Beck iyi olup olmadığımı sormuyor ya da ayağa kalkmam için bana yardım teklif etmiyor. Hedefe doğru koşmaya devam ediyor, benim onu yakalamamı beklemiyor.

Yu
kar Ve bunun her düzensiz saniyesini seviyorum.

1. Teknik, açılar ya da strateji hakkında düşünmüyorum. Tek amacım topun sahanın içinde ve etrafında hareket etmesini sağlamak. yerdeki su birikintileri. Beck'in saçlarından akan yağmur şeritlerini izliyorum, mavi gözlerindeki yoğunluğu özümstüyorum ve sıcak vücudu benimkini ittiğinde uzaklaşmıyorum; temas bir şekilde ikimizin de giydiği su dolu katmanları yakıyor.

Benimle eşitmiş gibi oynuyor ve ben de hep böyle olmak istemişimdir. Skoru takip etmiyorum, ki bu daha önce hiç olmamıştı. Antrenmanlar sırasında bile kafamın arkasında sürekli bir var.

Futbolu seviyorum ve bu Beck'in etrafında daha da artıyor. Beck tarafından.

Çünkü bu spor söz konusu olduğunda, onun dışında farklı olduğumuz tüm yönlere kıyasla . Çünkü tek bir kelime etmeden beni daha iyi yapıyor.

Çünkü ben de *onu* seviyorum, sanırım, sadece birlikte oynadığımız oyunu değil. Yağmur yavaş yavaş azalıyor.

" kaç?" Beck soruyor.

Kontrol etmek için telefonumu cebimden çıkardım. "Gece yarısından sonra." Bir saatten fazladır buradayız.

Başını sallıyor, topu ayağının altında yuvarlıyor. "Saat 1'de telefonum var."

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Bizim gece yarımız Almanya'nın sabahı. "Ah. Doğru."

Tanrım, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ya da ne yapacağımı. Buraya geldi. Ona mesaj attım. İki gün içinde Lancaster'a döneceğim. O da Klüvberg'e dönecek.

"Yarın görüşürüz."

"Beck."

Hemen durur. Sonra geri . Sanki onu durdurmamı bekliyormuş gibi. Yutkunuyorum. "Birkaç hafta önce sezon öncesi ilk maçımızı yaptık."

"Biliyorum."

Midemde bir batma hissi var. "Yaptığım röportajı izledin o zaman?" "Sonra. Maç haberlerine dahil et."

Maç yayını mı? "Bekle, maçı mı izledin? *Benim* mı?" "Evet."

Basitçe söylüyor, sanki sürpriz değilmiş gibi. "Neden?"

"Seni oynarken görmek istedim." "Beni oynarken gördün."

"Evde değil, ekibinle birlikte. Merak ettim."

En azından ben gider gitmez beni unutmadı. "O röportaj... aptalcaydı. düşünmemiştim. Herkesin . Basının antrenmanımıza gelmesi bile sürprizdi - playoff maçlarımıza gelmelerini sağlamak için mücadele ederdik - ve dikkatim dağılmıştı ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim ve bunun bir şeye dönüşeceğini bilmiyordum -"

"Ciddi ?"

Yutkundum. "Evet."

Bu cevaptan hayal kırıklığına uğramış gibi dilini tıkırdatıyor.

"Aramızda olanlarla ilgili bir şey olmaması gerekiyordu," diye devam ediyorum. "Sadece, bilirsin, bir sporcu olarak sen. Bu bir *iltifattı*. Eğer bana kızdıysan özür dilerim -"

Bir kez daha sözünü kesti. "Ben deli değilim."

"Kızgın görünüyorsun," diyorum.

"Bunu bana kendin söyleseydin iyi olurdu, hepsi bu."

"Sana *ne demiştin*? Diğer futbolcuların senin kariyerini takip ettiğini yeni mi öğrendin? Sürpriz, sen ünlüsün." Alay ediyor. "Kariyerimi takip etmen benim için yeni bir haber, Saylor."

"Milyonlarca insan da öyle!" Neden buna takıldığını anlamıyorum. Hiç fangirl gibi için, onun ne kadar başarılı olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını mı varsaydı?

"Sen benim için milyonlarca insan değilsin."

Bu beni kısa kesiyor.

"Beni oynarken *izliyorsun*, kariyerimi takip *ediyorsun*, sana ilham verdiğimi söylüyorsun - bu *diğer milyonlarca insandan* farklı bunları yapmak."

Siktir. Siktir. *Siktir*. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bana maçımı izlediğini söylediğinde yaşadığım duygunun aynısı. Benim üzerimde böyle bir gücü olduğunu biliyordum. Benim onun üzerinde böyle bir gücüm olduğunu bilmiyordum.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça , ben ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum.

Önce Beck konuşuyor. "Otto dolabımın üzerine 'Saylor Scott'ın İlhamı' yazan bir tabela astı."

yumuşatma çabasını takdir ediyorum. "Bu biraz komik."

Aynı zamanda Almanya'daki varlığımın ben ayrıldıktan sonra bile nasıl devam ettiğini öğrenmek buruk bir duygu. Beck bana, "Seninle görüşemediği için hâlâ kızgın," diyor.

"Kaleciler benim tipim değil," diyebildim. Doğrusu, Almanya'da bulunduğum süre boyunca iki kez baktığım tek erkek Beck oldu.

Döndüğümde beri bir ay içinde.

Telefonu çalar ve ortaya çıkan sessizliği bozar. Çıkarır. Ekrana bakar. "Buna bakmalıyım." Beck hızlı Almanca konuşarak kulübeye doğru ilerliyor.

Ve onun uzaklaşmasını izlerken tek merak ettiğim, benim zamanların herhangi birinde onun da bu kadar kötü hissedip hissetmediğiydi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah çok yorgunum, Beck'le yaptığım konuşmanın parçaları bütün gece kafamda dönüyor ve uyumamı zorlaştırıyor. Kahvaltıda mısır gevreği ısıkları arasında iki fincan kahve içiyorum, her zaman yaptığım gibi yorgunlukla kararlıyım.

Dün geceki eğlence sırasında kurulan tüm ittifaklar dağılmış bir şekilde takımlarımıza geri dönerek sahalara doğru ilerliyoruz. Programda ilk olarak bir saat sürecek bir hücum maçı ve ardından klinikler arasında rotasyon yapılacak. Bu maç bir şey etmeyecek ama gurur söz . Bugünkü rakibimiz Montclave Koleji de dahil olmak üzere bu takımların çoğuyla normal sezonda oynayacağız. Bu, diğer okulları ulusal kupa için yer açmamaları gerektiği konusunda uyarmak için bir fırsat.

Hakemle karşılaştığımızda Samantha elini uzatıyor, ben de sıkıyorum. "Kıçını tekmelemek için sabırsızlanıyorum Scott," diyor bana sırtarak.

Ben de sırtıyorum. "Denemeni izlemek eğlenceli olacak Cole," diye cevap veriyorum kuyrukları çağırmadan önce.

Doğru seçimi yapıyorum ve şans domino etkisi yaratıyor. Emma bana pas düşünürken kalecilerinin arkasına bir şut atıyor ve ardından Natalie harika bir kafa vuruşu yapıyor. Ben yarı sahadan bir vuruş yapıyorum ve sahada bir sürü göz . Cressida bir gole izin veriyor ama yine de galip geliyoruz.

Sonra, alıştıma rotasyonuna geçiyoruz. Bitiş düdüğü çalar çalmaz gözlerim Beck'i arıyor. Yine William York'la konuşuyor.

Mackenzie'nin sorumlu olduğu istasyon, su molasından sonra döndüğümüz ilk istasyon. Etrafımızda toplanırken bana küçümseyici bir gülümseme veriyor. Ben de ona sırtıyorum. Eğer bana meydan okumak istiyorsa, bunun yolu futbol *değil*. Beni iki yıldır oynarken görmedi ve o zamanki son maçımızın galibi bendim. Eğer arkasında durabiliyorsan kendine güvenin çok daha önemli.

Mackenzie'nin tarif ettiği alıştıma, Koç Taylor'ın dün bize yaptırdığı alıştırmaya benziyor. Ancak yan yana konilerden başlamak yerine, ceza sahasında bir savunma oyuncusu ve pozisyon almış bir kaleciyle karşı karşıyayız.

Mackenzie, "Bir tur göstereceğim," diye anons ediyor. Bakışları grubun üzerinde geziniyor. Adımı söylemeden çok önce beni seçeceğini biliyordum. "Saylor. Sen bir forvetsin, değil mi?"

"Doğru." Cevabımı kısa tutuyorum ve Emma'nın homurdandığını duyuyorum.

Mackenzie pozisyonumun ne olduğunu çok iyi biliyor ve unutkanlık numarası yapmak onun sandığı gibi bir üstünlük değil. "Göstermeme yardım etmek ister misin?" Mackenzie tatlı tatlı soruyor.

At kuyruğumu sıkılaştırıyorum. "Elbette."

Bana bir top atıyor, ben de topu düzgünce yakalayıp onun pozisyon almasını bekliyorum. Pozisyonunu alır almaz, ileri doğru koşarak vuruyorum. Doğrudan ona doğru gitmiyorum, ceza sahasının kenarına doğru çıkıyorum, böylece bana gelmesi gerekiyor. Pozisyonunu terk eder etmez, Christina Weber'e teşekkür edebileceğim bazı ayak hareketleri yapıyorum. Mackenzie beni taklit etmeye çalışıyor ama kayıyor.

O bunu yapar yapmaz, kaleciyi kolayca alt ederek topu ağlara gönderiyorum. Şimdiye kadar attığım en tatmin edici gol değildi - uzun bir atışla değil - ama de arkamı döndüğümde onun kıvrınmasını izlemekten zevk alıyorum. "Aklından geçen bu muydu?"

Mackenzie dişlerini sıkarak, "İyi iş, Scott," diye mırıldanıyor. "Herkes iki sıra olsun."

Mackenzie'den sonra üç tatbikat kliniği daha var. Beck'inkinden sadece bir tane uzaktayız.

William York bu yarışmanın sorumlusu ve kızlar arasında epeyce fısıldaşma oluyor. kadarki en popüler ve en yakışıklı konuk antrenör. Büyüleyici bir İngiliz aksanı ve kraliyet ailesinin bir üyesi gibi ima edilen bir önemi var. William bize bir kombinasyon geçiş taliminden bahsederken ilgiden habersiz görünüyor.

Başladığımızda birkaç oyuncu hızlı dokuma ile mücadele ediyor. Ben onlardan biri değilim ve William ben bitirdikten hemen sonra yanıma geliyor. "Harika bir iş çıkardın," diyor bana, arsız bir sırıtışla.

"Teşekkürler." Ses tonum kibar ama karşılık vermiyorum.

"Sen Scholenberg'e giden kızsın, değil mi?"

Personel arasında hakkımda dedikodu yapıldığını bilmek hoşuma gitmiyor. "Onlardan biri, evet." "Buradaki tek kişi," diye cevap veriyor, hâlâ sırtarak.

Başımı salladım.

"Beck senin harika olduğunu söyledi."

Bir an için bocaladım. Onu ve Beck'i iki kez konuşurken gördüm. Onlar arkadaş...belki? Meslektaş mı? Beck bunu gerçekten söyledi mi, yoksa William sadece şaka mı ?

"Çok nazikti."

"Belki ilham verici bile olabilir." Göz kırıyor, sonra yoluna devam ediyor.

Görünüşe göre gezegende Beck'i övdüğüm klibi izlemeyen tek kişi ben olabilirim. Birkaç dakika sonra, tekrar yer değiştiriyoruz.

Beck dün gece olduğu gibi bugün de tamamen siyah giyiyor. Koyu renk onun altın sarısı görünümünü vurguluyor.

William York hakkındaki fısıltılar mı? Yok. Adler Beck karşınızda dururken onun hakkında dedikodu yapmazsınız, ona bakarsınız.

Etrafımda kocaman gözler ve şaşkın bir sessizlikten başka bir şey yoktu. Ayrıca Beck ve benim , dün sahada yaptığımız özel

konuşma hakkında hala spekülasyonlar olduğunu doğrulayan birkaç bakış.

Harika.

Beck'in vücut dili de görünüşü korkutucu. Kollarını kavuşturmuş, olduğu yerde dikiliyor. Varlığı karizmatik değil; emredici.

Antrenman için hızlı talimatlar veriyor ve bunların şimdiye kadar tamamladığımız diğer tüm kliniklerden iki kat karmaşık olduğunu duyduğumda şaşırmadım. Daha önceki hücum çalışmamızdan sonra konuk antrenörlerin çoğu bizi fazla zorlamıyor. En azından şimdilik, bu öğleden sonra muhtemelen farklı bir hikaye olacak.

Alıştırma, uçan bir topun alınmasını, bir dizi ızgara boyunca hücumda dripling yapılmasını ve ardından kaleye bir şut çekilmesini gerektirir.

kararsız ifadelere bakılırsa, çoğu kişi bunu nasıl uygulayacağından emin değil. Beck kafa

karışıklığını yakalıyor. "Bir gösterinin yardımı olur mu?"

Etrafımdaki kafalar sallanıyor ama benimki hareket etmiyor.

"Saylor?" Doğrudan bana hitap ediyor ve bu beni hazırlıksız yakalıyor. Bugün beni seçmesini beklemiyordum. "Evet,

Koç?" Beck'in düz çenesindeki bir kasın nasıl sıçradığını özlemiyorum ama umarım herkes özlüyordur. "Ne yaptığını

biliyor musun?" diye soruyor.

"Ben her zaman ne yaptığımı bilirim," diye cevap veriyorum, zamanki özgüvenimi

yansıtarak. Bunu tek istisnaya söylemem ne kadar ironik.

"Göster bana," diyor.

Onlar değil. *Benim*. Bunun bir anlamı var mı, yoksa çok mu yorgunum, hiçbir şey anlamadım mı bilmiyorum.

Başımı sallıyorum, ileriye doğru yürüyorum ve ilk ızgaraya ulaştığımda hızlanarak koşmaya başlıyorum. Beck bana uçan bir top

gönderiyor ve ben de topu doğrudan kaleye gönderiyorum.

Beni tebrik etmedi, sadece başını salladı.

Mükemmel bir oyun tam da beklediği şeymiş gibi. Her

nasılsa, bu tüm övgülerden daha iyi.

Sıranın arkasına geçerek gruptaki diğer kızların farklı başarı düzeyleriyle tatbikata devam etmelerine izin verdim.

Beck her hatayı düzeltir. O iyi bir koç, sert ama adil.

Tekrar gitmeye fırsat bulamadan, sahada kliniklerin bittiğini ve öğle yemeği için mola verildiğini işaret eden yüksek sesli bir korna

çalıyor.

"Tanrıya şükür," diyor Cressida . "Açlıktan ölüyorum. O küçük mısır gevreği kutularının kahvaltı olduğunu kim düşündü? Bana biraz waffle ve pastırma ver."

"Bu bir futbol kampı, tatil değil," diye cevap veriyorum gülerek, her ne kadar aç olsam da.

"Neden ikisi birden olamıyor?" Cressida meydan okuyor.

Beck konuştuğunda Anne'i sahanın dışına kadar takip ediyordum.

"Saylor?" Herkes bana bakarken duraksıyorum. "Evet?"

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Dönüp ona doğru yürümeden önce alt dudağımı ısııyorum. Ona ulaştığımda, "Eğlenceli bir tatbikat," diyorum.

Beck başını hafifçe sallıyor, bir elini saçlarının arasında gezdirirken dudaklarının kenarları zar zor kalkıyor. "Ben gidiyorum," diyor

Ben . "Peki ya öğle yemeği?" Aptalca sordum.

Bir baş sallama daha. "Zaten kalmam gerekenden daha geç kaldım. Yarın dönmek zorundayım."

"Oh." Bir yanım ona bu gece ne yazacağıma dair planlar yapmaya başlamıştı bile. Bu gece *yapacağımızı* sanıyordum. "Bu ne

telefon görüşmesi ne

hakkındaydı?" Bir

kez başını sallar.

Sezonu başladı. Gelebilmiş olması bile şok edici, erken ayrılmak zorunda kalması değil. Ama de... Biraz daha zamanımız olur diye düşünmüştüm.

Beck bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyor.

"Yarın ayrılıyorum. Lancaster'a geri dönüyorum. Sen de Kluvberg'e dönüyorsun. Yani... hiçbir şey değişmedi mi?" Hâlâ bakıyor. "Sen söyle."

Boğazımı temizliyorum. "Değişen bir şey yok."

"Bana neden geldiğimi sordunuz, gerek yoktu. Cevabı biliyorsun. *Seni* görmeye geldim, Saylor." Gözlerimi kapatıyorum. "Beck... yapma. Bu yeterince zor, tamam mı?"

"Senin için zor mu? Çünkü senin için ne olduğumu anlayamıyorum. *Eğer* senin için bir şeysem. Scholenberg'den sonra hiçbir şey olmamış gibi gittin. Sanki senin için kolaymış gibi."

"Tek seçenek buymuş gibi ayrıldım. Benim tüm hayatım ABD'de. Okulum, arkadaşlarım, ailem..."

Benim hakkımda bildiği her şeyi göz önünde bulundurursak, bu son bahane çok zayıf. Ama geri kalanı geçerli. Ne bekliyordu ki? Almanya'ya taşınmamı mı?

"Dün gecedен önce *bir kez* arayabilir ya da mesaj atabilirdin. Bunca yolu geldim ve..." "Ve *ne?*" diye sordum. "Bu yolculukta biriyle yatmadığın için kızgın falan mısın?"

Beck yine başını sallıyor, hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Bu kızgın ya da sinirli görünmesinden daha kötü. Beni, konuyu saptırdığımı anlayacak kadar iyi tanıyor. Ona gerçeği itiraf etmekten kaçındığımı anlayacak kadar.

Sesim alçalıyor. "Sadece eğlendiğimizi sanıyordum..." "Eğlenmenize sevindim." Kelimeler anlaşılmaz.

Öfkelendim. "Sanki sen ."

Yaklaşıyor ve ben hızlı bir nefes alıyorum. "Tabii ki yaptım. Tabii ki seni tekrar becermek istiyorum. Ama bu benim için seksten daha fazlasıydı. Gitmene izin verdim çünkü bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu düşündüm. Ama sonra o lanet röportajı yaptın ve düşündüm ki..." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Belki senin için de daha fazlasıdır diye düşünmüştüm. Sanırım ."

"Haksız değildin. Ama ben..." Yanağımın içini çiğniyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, tamam mı? Hiç bilmiyorum ve kesinlikle seninle değil."

Kaşlarının arasında ikiz şaşkınlık çizgileri beliriyor. "Sen neden ?" Gözlerimi deviriyorum.

"Sen *Adler Beck*'sin."

Kafası daha da karışmış görünüyor. "Biliyorum."

"Siz sadece Almanya'da yaşamıyorsunuz. Oradaki insanlar size *Kaiser* der. Sadece Dünya Kupası olduğunda önemli değilsin. Her zaman süper ünlüsünüz."

Kaşları kalkıyor. "İlgi seni rahatsız mı ediyor?"

"Sadece daha karmaşık."

Çoğum Beck'in futbol dünyasının önemli bir parçası olmasını seviyor. Aynı rekabetçi ateşi paylaşıyor olması. Benim hiçbir şey açıklamama gerek kalmadan sporcu olmanın nasıl bir şey olduğunu tamamen anlaması. Başkalarının bana deli dediği şeyleri kolayca kabullenmesini.

Ancak bunun büyük bir dezavantajı var. Adını andığım bir röportajda gördüğüm ilgi çok fazlaydı. Daha büyük bir ölçekte nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Onunla tanınacağım. Kariyerimle ilgili her makalede ona atıfta bulunulacak. Adler Beck'le çıkmak benim en büyük başarıım .

Bu benim için bir fedakarlık, yapmak istediğimden emin değilim. Ona bunları söylemek yerine, "Birçok kadın seni istiyor." diyorum.

"*Seni* istiyorum." Çok şey anlatan üç kısa, basit kelime. Bana söylemek için binlerce mil uçtu. "Beck!"

Mackenzie koşarak gelirken nefesimin altında küfrediyorum. Çok kötü bir zamanlaması var. "Arabanız burada," diye haber veriyor.

Biz özel bir konuşma yaparken gelip Beck'e söylemesi gerektiğine karar vermesi şok edici.

Beck başını sallıyor ve ben de bu kadar olduğunu biliyorum. Gitmek zorunda. Ben onun burada olduğunu daha yeni fark etmişken gidiyor ve onun gelmesinden öncesine göre nerede durduğumuzdan daha az eminim.

Mackenzie, "Şoföre geldiğinizi haber vereceğim," diyor. "Trafik konusunda endişeli."

Onun duyamayacağından makul ölçüde emin olur olmaz homurdanıyorum. "bir geyik geçmediği sürece bir şey olmaz."

Beck'e baktığımda sırtıyordu.

"Ne?" "Hiçbir

şey."

"Arkadaşsanız özür dilerim."

Gülümsemesi daha da artar. "O benim tipim değil. Ben forvetleri tercih ederim." "O bir forvet, Beck."

Omuz silkiyor. "Bunu bilmiyordum. Bilmeniz gereken her şeyi size anlatmalı."

"uçun."

Beck uzanıp atkuyruğumun ucunu çekiştiriyor. Bu sevecen bir hareket, biraz da alay. Ama en son saçımı çektiğinde aleti ağzımdaydı. Birbirimize bakarken bakışlarındaki sıcaklık artıyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünden eminim.

"Hoşça kal, Saylor."

"Hoşça kal, Beck."

Dönüp uzaklaşıyor ve beni yalnız bırakıyor. Onun izliyorum, belirsizliğin felç edici hissiyle baş başa kalıyorum. Keşke daha fazlasını söyleseydim. Keşke daha az umursasaydım.

Ben her şeyin siyah ve beyaz olmasını severim. Adler Beck'te bir sürü gri var. Ezici, kafa karıştırıcı bir gri.

Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Eğer konuda bir şey yapmam gerekirse.

YİRMİNCİ BÖLÜM

UÇAK KORIDORU NİHAYET BOŞALDI. Bacaklarımı esnetmek ve iki saattir ilk kez geri döndürülmüş havadan bir şey solumak sabırsızlanıyorum.

Bu yolculuktan korkuyordum ama otomatik havaalanı kapısından çıkıp Georgia güneşine girdiğimde içimi bir nostalji telaşı kapladı. Hallie sıranın en önünde bir yer . Bavulumu onun beyaz SUV'sinin bagajına sokuyorum ve kız kardeşime sarılmak için yolcu koltuğuna tırmanıyorum. Beni sıkıca kucaklıyor, güneş ışığı ve elma püresi gibi kokuyor.

Göğsüm lastik bir bantla sıkılıyormuş gibi sıkışıyor. Hallie'nin sürekli beni kontrol etmesinden şikayetçi olabilirim ama o her zaman yanımda olan tek kişi. Beni fiziksel ya da duygusal olarak asla terk etmeyen tek aile üyesi.

Onu özledim. Onu seviyorum, her ne kadar bunu gösterme konusunda boktan olsam da. Ayrıldığımızda "Mutlu düğün hafta sonları!" diye tezahürat yapıyor.

"Lütfen bunu bir şey haline getirmeye çalışma," cevap veriyorum, Hallie'nin at kuyruğuna bağladığı renkli ipek eşarbın vurguladığı neşeli ifadeye gözlerimi devirerek. Emniyet kemerini yeniden bağlamak için döndüğünde neredeyse yüzüme çarpıyor.

Emniyet kemerimi yerine takarken, "*Birinin* yaydığın tüm negatif enerjiyi dengelemesi gerekiyor," diye cevap veriyor.

"Havaalanına önce koşuya çıkmak için saat beşte kalkmam gerekiyordu. Kahve siparişimi karıştırdılar ve arkamdaki sırada bir değil iki tane çılgık atan çocuk vardı. Neşe ve heyecan timsali değilsem lütfen kusuruma bakmayın."

"Doğru, çünkü aksi takdirde öyle olurdu," diyor Hallie kaldırımdan uzaklaşırken kuru bir sesle. Bunu inkar etmiyorum. Bu hafta sonu hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyor.

"Çılgık atan çocuklardan bahsetmişken, seninki nerede?" diye sordum.

Hallie bir kavşaktan geçerken bana yan gözle bakmayı başarıyor. "Matt ve ailesiyle birlikte. Bizimle kalıyorlar." "Ne? Neden?"

"Çünkü onlar *Matt'in ailesi*. Her zaman babanda kalabilirsin."

Sinirli bir nefes çektim. "Yani Jackson da mı evde kalıyor?" "O benim kayınbiraderim, Saylor."

"Bu da bana asılmaktan başka şey yapmadığı gerçeğini daha da tuhaflaştırıyor."

Hallie, "Ama *senin* onunla bir akrabalığın yok," diyor.

"Yasal olarak öyleyim."

"Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyor."

Gülüyorum. "Tanrıya şükür Matt'i cebir dersinde bulmuşsun. Jackson düğününüzde beni yemeğe davet etti, Hallie. Bu sadece baldızının kız kardeşiyle *arkadaş* olmak değil."

Benimle tartışmıyor. "O zararsızdır."

"Biliyorum. Ama bu, önümüzdeki birkaç günü onun yaklaşımlarını savuşturarak geçirmek istediğim anlamına gelmiyor."

"Bir ilişki içinde olmak bu kadar kötü mü ?" diye soruyor Hallie. "Jackson'la değil ama başka biriyle," diye ekliyor aceleyle, sessizliğimi tamamen yanlış anlayarak.

"Bunun için zamanım yok."

"Bunun için zaman ayırıyorsun, Saylor. Sana bunu düşündüren bir erkek olmadı mı hiç?"

Yanımdan geçmekte olduğumuz palmye ağaçlarına odaklandım. "Belki. Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?"

İç çekiyorum. "Karmaşık bir durum."

CFOC'tan ayrıldığından beri Beck'i ne gördüm ne de onunla konuştum. *Hiçbir şey* söylememek için elimi uzatamıyorum ve şu anda paylaşabileceğim tek şey bu. Onunla konuşmak, başta düşmekten korkmam olmak üzere birçok nedenden dolayı yapmaya korktuğum bir adım. yüzden Lancaster'a döndüğümünden beri uğraşmak yerine futbola ve bu yolculuktan korkmaya odaklandım.

"İlişkiler karmaşıktır. Bu değerli olmadıkları anlamına gelmez." "Biz bir ilişki içinde değildik," diyorum ağaçlara.

"Oh. Tamam."

"Sanırım ona aşığım." Şok sessizlik izler. "Yani bu... uygunsuz." "Lancaster'a gidiyor mu?" Hallie tereddütle sorar.

Beck'i onunla tartışmayı planlamamıştım. Ama bu konuda konuşmak beklediğimden daha kolay oldu. "Hayır. Profesyonel olarak oynuyor." Duraksadım, sonra ekledim, "Almanya'da. Onunla yazın Scholenberg'deyken tanıştım."

"Ah. Yani bu bir mesafe meselesi mi?"

"Kısmen. Ayrıca o biraz... ünlü."

"Ünlü mü?" Hallie'nin sesi eğlenmiş gibi. "*Futbol oynadığın için mi?*" Tepkisine şaşırarak alay ediyorum. "Evet."

"Adı ne?" "Neden?"

Şüpheyle sordum.

"Neden öyle düşünüyorsun, Saylor? Onu araştırmak istiyorum." "Buna hiç gerek yok."

"*Saylor.*"

İç çektim. "İyi. Adı Adler Beck."

Hallie frene basıyor. *Çarpıyor.* Kırmızı ışığa yaklaşıyoruz ama yine de. Gerekenden çok daha fazla güç. "*Adler Beck?*"

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Şok oldum. Hallie futbola ilgi duymamıştı. Bir keresinde bana bir sezonda kaç gol attığını sormuştu.

"Tabii ki biliyorum," diyor, sesi ciddi ablam gibi değil de daha çok bir erkek grubunun konserine gitmiş çocuk gibi çıkıyor. "O ünlü biri!"

"Onun ünlü olduğunu biliyorum. Sana ünlü olduğunu söyledim ve sen güldün."

"Ben sadece, ben-vay. Tamam. Bu...vay be. Onu düğüne davet etmeliydin." . "Evet, doğru. Biz..."

Ben bir ilişki için biçilmiş kaftan değilim."

"Elbette ," diye yanıtlıyor Hallie. "Yirmi yedi yaşında evlenip bir çocuk sahibi olmayı planladığımı mı sanıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse? Evet," diye cevap veriyorum.

Hallie ve kocası Matt, ortaokulda çok moda olan ama ergenlikten sonra nadiren devam eden o anlık aşklardan birine sahipti. Lise ve üniversite yıllarının tamamını bağlı olarak geçirmişler. Üç yıl önce duyuru yaptığında bana evlenmeyeceklerini söyleseydi daha çok şaşırdım.

Hallie'nin gözleri yolda ama içimden bir ses onları yuvarladığını söylüyor. "Şey, ben yapmadım. Yani, belki bizim sahip olmadığımız istikrarlı bir aileye sahip olma fikri hoşuma gitmişti ama aynı zamanda bu yüzden korkuyordum. Matt ve benim sonumuzun da annem ve babam gibi olmasından korkuyordum."

"Öyle miydin?" Şaşıarak sordum.

"Evet, ," diye onaylıyor Hallie. "Ve mesele şu ki, bunu fark ettim. Bunu geride bıraktım. Senin geçip geçmediğinden emin değilim."

"Annem terk ettiği için güven sorunları yaşadığımı bilmek için psikoloji diplomasına ihtiyacım yok, Hallie. Bu benim çözmem gereken bir şey... bir ara."

Bir dakika sessiz kaldı. "Başka bir şey almasına izin verme, Saylor."

Ondan sonra ikimiz de sustuk. Annemizden bahsetmek ayıltıcı bir etki yaratıyor. Bir ebeveyni kaybetmek her koşulda travmatiktir. Sizi bilerek terk etmeleri? Bunu atlatamadım. Atatabileceğimden de emin değilim.

Hallie'nin Matt'le evlendiklerinde aldıkları bungalovun önünde durmasını bekliyordum. Bunun yerine durdu ve şehrin kenarındaki uzun, endüstriyel görünümlü binanın önüne park etti.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

Hallie arabayı kapatıp sürücü kapısını açarken, "Geçen yıl çiftçi pazarını buraya taşıdılar," diyor. "Eve daha sık gelseydin bunu bilirdin."

Araçtan inerken kazıyı görmezden geliyorum. "Burada ne işimiz var?"

"Akşam yemeği için birkaç şeye ihtiyacım var. Standlara göz atabilirsin. Satılık el işi şeyler de var." "El işi şeyler mi?"

"Evet, trikolar, nakışlar, sanat eserleri. gibi şeyler." "Ne kadar heyecan verici," diyorum içeri girerken.

Hallie'nin peşinden gidiyorum, yanlarından geçerken stantlara göz . Taze ekmek, terlik, peynir, tahta kaseler ve hatta ev yapımı köpek mamaları satan bir masa bile var.

Tel bir duvarda çerçeveli resimlerin sergilendiği bir yerde duruyorum. Çoğu suluboya. Bakışlarım bir futbol resmine takılıyor.

Alan. Sulu boya efekti yağmur yağıyormuş gibi görünmesini sağlıyor.

Yaşlı bir kadın yanımda belirdi. "Bir şey bulmana yardım edebilir miyim, canım?"

"Hayır." Resme tekrar baktım. Bana Kluvberg'deki sanat müzesindeki en sevdiğim hatırlatıyor. O da Kanada'da yağmurdan ıslanmış bir tarlayı. "Ressam sen misin?"

"Kesinlikle ," diyor gururla. "Bunu torunumun futbol maçını izlerken boyadım." "Bu çok güzel."

"Teşekkür ."

"Ben alırım," dedim düşüncesizce. "Harika!

Dur senin için paketleyeyim."

Kadının tablonun etrafına dikkatlice birkaç kağıt mendil katlamasını ve sonra onu bir kutuya koymasını izliyorum. Parayı ödeyip kadına teşekkür ettikten sonra yürümeye devam ediyorum. Hallie birkaç kabin aşağıda çiçek demetlerine göz atıyor.

"Bir şey mi aldın?" diye soruyor, kutuyu görünce. "Evet. Beğendiğim bir tablo buldum."

Bir kaşını kaldırıyor ama yorum yapmıyor. "Bunları tutabilir misin?"

"Elbette," diyorum, kutuyu kolumun altına sıkıştırıyorum ve çiçekleri ondan alıyorum.

Hallie alışverişini bitirdikten sonra park geri dönüyoruz. Aldığı tüm yiyecekleri arabanın yüklemek birkaç dakika sürüyor.

"Selam, Hallie!" Sarışın bir kadın bagajın yanında durur. "Merhaba, Stephanie. Nasılsın?"

Kadın gülümseyerek, "Meşgul," diye yanıtlıyor. "Simon dış çıkıyor." Hallie, "Olamaz," diye karşılık verir.

Bu konuşma konusu dışında aynı şeyi söylemek istiyorum.

"Evet, bu bir deneyim oldu. Matthew o sahneye çıktığında aktaracak bazı bilgeliklerim olmasını umuyorum." Hallie gülüyor. "Bu harika olurdu."

"Bu kim?" Kadın dikkatini bana çevirdi.

"Ah, pardon. Stephanie, bu benim kız kardeşim Saylor. Saylor, bu da arkadaşım Stephanie," diyor Hallie. Son çantayı da bagaja koyup arkamı dönüyorum. "Tanıştığımıza oldum."

"Aman Tanrım, ünlü Saylor'la tanıştığımıza inanamıyorum!" "Ünlü mü?" Hallie'ye baktım.

Stephanie bana "Kız kardeşin toplantılarımızda sürekli senden bahsediyor," diye bilgi veriyor.

"Toplantılar mı?" Ben de yankıladım.

"Evet, aynı kitap kulübündeyiz."

Gülmek için alt dudağımı ısııyorum. "Gerçekten mi?"

"Hallie en yeni üyemiz ama çok katkıda bulunuyor." "Genelde öyle yapar," diye cevap veriyorum.

"Benim gitmem gerek ama seni gördüğüme sevindim Hallie. Tanıştığımıza memnun oldum, Saylor," diyor Stephanie arabaların arasından yürümeye devam etmeden önce.

Ben yolcu tarafına geçiyorum, Hallie de sürücü koltuğuna oturuyor. "Kitap kulübünde misin?" Gülüyorum.

Hallie bana ters ters baktı. "Bu benim evde olmadığım tek gece, tamam mı?"

"Yargılamıyordum." Kesinlikle yargılıyordum. "Sadece senin bir kitap kulübünde olman fikrini eğlenceli buluyorum." "Eğlenceli, tamam mı? İlginç tartışmalar yapıyoruz."

"Öyle mi? En son okuduğun kitap neydi?"

Hallie'nin yüz ifadesine bakılırsa, sormamı istediği son soru buydu. "*Beni Kırleten Dük*," diye mırıldandı. "Pardon, ne dedin?"

Kıkırdadım. "Ciddi misin sen?"

"Bunu ben seçmedim."

Cevap veremeyecek kadar gülüyorum.

"Hepimiz gerçekte heyecan verici hayatlar yaşayamayız, Saylor."

Soğukkanlılığımı yeniden kazanabilmemin tek nedeni kız kardeşimin sesindeki ciddi ton. "Benim hayatım heyecan verici değil, Hallie." Şüpheli bir şekilde homurdanıyor. "Sen öyle diyorsan öyledir. Sadece hayatımı yargılama."

"Değildim, Hallie."

Ama benim var. Sessiz ve yerleşik olmayı her zaman benimkinin olmasını istediğim her şeyin karşıtı olarak gördüm.

Hâlâ şüpheli. "Elbette."

"Kendimi bir koca ve çocuk sahibi olarak görmemem, bunları seçtiğin için seni yargılayacağım anlamına gelmez. Sen benim kız kardeşimsin. Senin adına mutluyum."

"İstemediğini biliyorum. Hiçbir şey söylememeliydim. Sadece her şeyin hazır olduğundan emin olmak için stresliydim."

düğün."

Bariş teklifini kavradım. "Artık buradayım. Yardım etmek istiyorum." Hallie gülümsüyor. "Bunu söylediğine pişman ."

On dakika sonra iki arabanın arkasından garaj yoluna giriyor.

Valizimi, tabloyu ve pazardan aldığım bir kese kâğıdını alıp içeri giriyorum.

Bungalov ev gibi. Sadece fotoğraflarını gördüm ve Hallie son gördüğümünden beri yeniden dekore etmiş. Oturma odası bebek oyuncaklarıyla dolu, altlarında parlak desenli bir halı var. Duvarlar canlı baskılarla süslenmiş. Çerçevesi parçaların arasına aile fotoğrafları serpiştirilmiş ve kaç tanesinde benim de yer aldığımı görünce şaşırdım.

Evin arka tarafına doğru ilerlerken bir erkek sesi "Hallie?" diye sesleniyor.

"Evet. Geri döndük," diye anons ediyor mutfağa girerken.

Matt yuvarlak mutfak masasında oturmuş, yeğenimi kucağında zıplattıyor. Hallie'nin düğününden tanıdığım yaşlı bir çift Matt' ve babası olarak karşısında oturuyor... kardeşi Jackson'la birlikte.

"Saylor!" Matt bana sarılmak için ayağa kalkarken beni coşkuyla selamlıyor. "Seni görmek çok güzel." "Seni de Matt," diye veriyorum. "Ev harika görünüyor."

"Teşekkürler." Bana çocuksu bir sırıtiş atıyor, sonra yeğenimi tutuyor. "Matthew'u tutmak ister misin?" "Ben-şey-bu-"

Matt gerçekten bir cevap beklemiyor. Bebeği bana uzattı, ya tutacaktım ya da .

Matthew'u göğsümde sıkıca kavriyorum, onu tutmayı beceremeyeceğimden korkuyorum. Bu ihtimali umursamıyor gibi görünüyor, küçük ellerini masumca bana göz kırıyor. Ben de ona bakıyorum. O kadar küçük ki.

Yeğenim esniyor, sonra kahverengi gözleri kapanıyor. "Yorgun görünüyor mu?" Diyorum.

Hallie yanıma gelerek, "Vay canına, kucaktayken neredeyse hiç uyumuyor," diyor. "Etkileyici. Düzenli olarak bebek bakıcılığı yapman için seni uçakla göndermemiz gerekecek."

"Çok komik," diye cevap veriyorum.

Hallie, Matthew'u benden alıp odanın bir köşesine sıkıştırılmış küçük bir beşiğe yatırıyor. Matt'in anne babası ve erkek kardeşi beni selamlamak için masadan kalkıyorlar. Jackson'ın tokalaşması gerekenden iki kat daha uzun sürünce elimi çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

Hallie bana, "Şu yerleştirir yerleştirmez kanepeyi senin için ," diyor, çiftçi pazarından gelen kağıt torbaları boşaltırken.

Matt'in annesi, "Saylor misafir odasını alsın," dedi.

"Hayır, sorun değil" diyorum, çünkü başka ne diyebilirim ki? *Aslında evet, ortak bir alanın parçası olmayan uyku alanımı çevreleyen dört duvara sahip olmayı çok isterdim.* Hallie beni öldürürdü. "Ben koşmaya ."

Hallie kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu sabah bir tane içmeye gittiğini sanıyordum."

"Yaptım ama bugün antrenmanı kaçırıyorum," diye cevap veriyorum. "O yüzden ikinci bir tane almalıyım."

"Size katılmamın sakıncası var mı?" Jackson masadan kalkıp bana sırtarak soruyor. "Lakros için forma girmem lazım."

"Saylor hızlı koşar," diyor Hallie. "Sadece bir uyarı."

Jackson'ın gülümsemesi daha da artar. "Eminim ayak uydurabilirim." Bundan şüpheliyim.

Jackson uzun boylu ama sırık gibi vücudunda kas yok. Birkaç milden fazla koşacak kadar formda olsa şaşırdım. En son ne zaman beş kilometreden az koştuğumu hatırlamıyorum ama yaklaşık on dakikadır bu evin içindeyim ve o sekiz dakikasını uzun bacaklarıma bakarak geçirdi. Büyük erkek egolarını yok etmek en sevdiğim hobimdir. Hafta sonunun geri beni rahatsız etmesini engelliyorsa, bu sadece üstüne bir kiraz.

Hallie iç geçirir. "İyi eğlenceler."

Zaten standart spor kıyafetlerimi ve spor ayakkabılarımı giyiyorum. "Hazır mısın?" Jackson'a saçlarımı topuz yaparak soruyorum. "Evet, elbette," diye yanıtlıyor abartılı bir rahatlıkla.

Dışarı çıkıyoruz. Hallie'nin ön baldırlarımı esnetirken nemli havayı derin derin içime çekiyorum. Sonra koşmaya başlıyorum.

Jackson ilk blok boyunca benimle havadan sudan konuşmaya çalışıyor ama birkaç blok sonra nefesi kesiliyor. Hallie ve Matt'in evinden bir mil kadar uzaktaki parka daha yeni ki kaldırımın kenarına . "Vay anasını. Ne kadar uzaktaydı?"

"Çok uzak değil," diye cevap veriyorum, onun üzerinde durarak. "Senin için geri gelmemi ister misin?"

"Evet, evet, devam et." Bir kolunu sallıyor ve sonra bırakıyor, ağır nefes alıyor. "Ben ."

Homurdanmamı bir öksürükle örtüyorum, sonra şehir merkezinden uzak durarak ve bunun yerine konut mahallelerinden geçerek memleketimde koşmaya devam ediyorum. Yaklaşık yarım saat sonra parka geri dönüyorum. Jackson hâlâ oradaydı. En azından şimdi ayakta.

"Geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim."

Kıkırdıyor. "Sadece beş dakika içinde gelmem gerekiyordu," diye cevap veriyorum.

"Beş mi? Beş mil mi koştun?" Bana bön bön baktı.

"Uh-huh." Hallie'ye doğru geri dönüyorum. Jackson geliyor. Onun hızına koşu demek iltifat olur, ama o

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

Mutfağa döndüğümüzde sahnenin ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç değişmediğini görüyoruz. Matt mutfak masasında oturmuş Matthew beşiğinde uyuyor ve Hallie öğle yemeği için sandviç hazırlıyor. Bebek hariç, içeri girdiğimizde hepsi bize bakıyor. "İyi misin, küçük kardeşim?" Matt Jackson'a soruyor. Eğlenmiş görünüyor, bu da onu biraz daha sevmeme neden oluyor. "Harika," diye hırıldayarak açık sandalyeye çöküyor. Hallie bana bir *bakış attı*. gidip birkaç şişe su alıyorum. Birini Jackson'a verip çoğunu boşaltıyorum. Terden sıırılsıklam oldum ama kendimi daha iyi hissediyorum.

"Ne kadar uzağa gittiniz?" Matt soruyor.

Jackson'ın cevap vermesini bekliyorum. "Sadece parka kadar gidebildim. Saylor sonra beş mil koştu." Herkes bana bakakaldı.

"Antrenmanda koşacağım'dan daha az," diyorum omuz silkerek.

"Aman Tanrım." Matt'in babası kıkırdar. "Sanırım artık lakros hakkında şikâyet edemeyeceksin, Jackson." Yüzü zaten kıpkırmızı için bunu söylemek imkânsız, ama Jackson'ın kızardığından eminim.

"Ben düş alacağım," diye anons ediyorum.

Hallie ekmeğe mayonez sürerken "Havlular dolapta," diye haber veriyor.

"Harika." Spor çantamı alıp yukarı çıkıyorum ve duşumu mümkün olduğunca uzun tutmaya karar veriyorum. Bu uzun bir hafta sonu olacak.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

o.

"İyi geceler," diye cevap veriyorum, onlar yukarı çıkmadan önce.

Zaten pijamalarımı giymiştim, bu yüzden kanepedeki yorganın altına girmeden önce dişlerimi fırçalamak için yarım banyoya girmem gerekiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Hallie'nin kullandığı çamaşır deterjanının yabancı kokusunu içime .

Birkaç dakika sonra alçak sesler konuşuyor, sonra koridorda adım sesleri duyuyorum. Ön kapı açılıyor ve kapanıyor. Daha fazla ayak sesi. Daha yakından. "Saylor?" Hallie fısıldıyor.

Cevap vermeyeceğim.

Bir iç çekiş. "İyi geceler."

Sonunda uykuya dalmadan önce bir süre orada uzanıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bu katıldığım sadece ikinci düğün. İlişkisi olan birkaç arkadaşım, ömür boyu sürececek bir bağlılıktan hâlâ çok uzaktalar.

Annem tek çocuktu ve ailesinin onun tarafına dair sahip olduğum birkaç puslu hatıra, annemin ortadan kaybolmasıyla aynı zamanda bir duman bulutuna dönüştü. Bizi herhangi bir kutlama etkinliğine davet etmek şöyle dursun, iletişim halinde bile olmadılar.

Ve bekâr bir baba olduktan sonra ailesine güvenmek yerine, babam uzaklaştı. Belki de bazı DNA'larımızı paylaşıyoruzdur.

Bugün babamın evleneceği eski beyaz kiliseye girdiğimde bu çatlağın gibi görüldüğünü fark ettiğimde şaşırıyorum.

Törenin başlamasına birkaç saat var. Hallie normal düğün konukları gibi yarım saat önceden gelmeyi kabul etmedi. O benim ulaşım aracım olduğu için benim de bu kadar erken gelmekten başka seçeneğim yoktu.

Şimdi kilisenin yıllardır görmediğim geniş ailemle dolup taşan lobisinde olduğumuz için, bir buçuk saat gelmemizin biraz garip olabileceğini anlıyorum. Ama soyadımı paylaşan sanal yabancılarla etkileşime girmek zorunda kadar rahatsız edici değil.

"Hallie!" yarı, beyaz saçlı bir kadın kız kardeşimi kucaklıyor ve Hallie'nin nedime elbisesinin bulunduğu çantayı aralarında eziyor.

Hallie'nin serbest bırakılır bırakılmaz gizlice sallayışını izliyorum.

"Matthew nerede? de!"

"Matt'in ailesiyle birlikte parktalar. Birazdan hepsi burada olur. Saylor ve ben yardım edebilmek için erken gelmek istedik."

Beni de bu teklife dahil etmesi büyük incelik. Hallie de büyükannemizin dikkatini bana çekti.

"Saylor!" Hafifçe öne doğru hareket ediyor, sonra geri kayıyor ve bu belirsiz hareket kemikleri sarsan bir sarılmadan daha kötü. Kendi büyükannem bana şefkat göstermekten çekiniyor. Belki de bana söylenen soğuk kalpli sürtük gerçekten .

"Merhaba büyükanne. Elbiseni beğendim," diye yalan söyledim.

Cezayir menekşesinin agresif bir tonu olan bu kıyafet, sanırım bir fascinatör ile vurgulanmış ama daha çok saçına yuva yapmış ve geride birkaç tüy bırakmış bir kuşa benziyor. Kıyafetini eleştirmenin havada asılı gerginliği dağıtacağından şüpheliyim.

"Teşekkür ederim canım. İndirimde aldım!" Kalın güneyle aksamı her heceyi vurguluyor. "Gerçekten

mi?" Kelimede büyükannemin etmediği bir alaycılık var.

Hallie bana "*Kes şunu*" diyor.

"Duyduğuma göre tam bir futbol yıldızıymışsın, Saylor," diyor büyükannem. "Senin görünüşüne sahip olsaydım, oturup yakışıklı bir erkeğin ayaklarını yerden kesmesini beklerdim."

"Ne kadar da ," diye cevap veriyorum tatlı bir şekilde.

"Gerçekten gidip bazı şeyleri kontrol etmeliyiz." Hallie gülümsüyor. "Sonra görüşürüz büyükanne." Pazumu kavıyor -tahmin daha güçlü- ve beni kendisinden uzaklaştırıyor. "Gerçekten mi Saylor?"

"Feminist olduğum için özür dilemeyeceğim. *Oturup bir erkek mi bekleyeyim?* Hangi ?"

"Büyükannem sosyete takdim balolarına gitti ve babamızın düğünü feminizm hakkında nutuk atmak için doğru zaman değil - evde herhangi bir şey konuşmak için tek zamanınız olsa bile."

Harika. Bir suçluluk daha. "Üniversiteye gittiğim için özür dilemem mi gerekiyor? Profesyonel futbol kariyerine devam ettiğim için?" "Pek çok insan okula gidiyor, kariyer yapıyor ve *aynı zamanda* aileleriyle iletişim halinde oluyor."

"Düşündüğünden daha az," diye mırıldandım. Bu doğru. Her şeyinizi -mutlak olarak her şeyinizi- vermek sadece bunu gerektirir: her şeyinizi. Değil

Başkalarının duyguları hakkında endişelenmek. Tatillerde eve gelmemek. Enerjinin ve beyin gücünün her zerresine el koymak. "Ve 'bir sürü insan' olmakla ilgilenmiyorum. En iyisi olmak ."

Hallie hiçbir şey söylemiyor. Ortak deneyimlerimiz ne olursa olsun büyüme, babamızın evden ayrılması ve dedikoduyla seven küçük bir kasaba- biz çok farklıyız.

Futbol benim kaçışım.

Hallie her şeyi düzeltmek, geçmişimizle barışmak istiyor. Baba olmak için mükemmel bir adamla evlendi. O mükemmel bir anne. Memleketimize İskoç bir kadının güvenilir ve samimi olabileceğini gösterdi. Babamızla ve geniş ailemizle konuşuyor.

kadar hızlı ve uzağa kaçtım.

Kilisenin giriyoruz. Dindar biri olarak büyümedim. Dini bir binaya en son Hallie'nin düğünü için geldiğimde girmiştim. Etrafımdaki cilalı ahşap süslemelere, vitraylara ve simetrik sıralara bakıyorum. Tütsü ve taze çiçek kokuları havada birbirine karışıyor, mihraba doğru attığımız adımların etrafında dönüyor. Geçtiğimiz her sıranın ucunda papatya, şakayık ve düğünçiçeği çelenkleri asılı.

"Görünüşe göre dekorasyonu kaçırdık," diyorum. "Yazık."

Hallie, "Eminim daha yapılacak işler vardır," diye beni bilgilendiriyor. "Hadi gidip elbiselerimizi asalım." İçimi çekiyorum ama koridordan kilisenin arka tarafına doğru onu takip ediyorum.

Koridordan aşağı inerken babamızla karşılaşıyoruz. Onu görür görmez donup kalıyorum, sinirlerim avuçlarımı terden ıslatıyor. "Oh, ne güzel. Siz kızların ne zaman geleceğinden emin değildim." Bana gergin bir bakış atıyor ve bu benim tek bakışım gibi görünüyor. Selamlar.

"Sana bire kadar burada olacağımızı söylemiştim baba," diye cevap veriyor Hallie ve ona sarılıyor. Her geçen saniye daha da garip hissederek öylece duruyorum.

"Düğünlerde her zaman bir şeyler ters gider ve henüz hiçbir şey ters gitmedi." Babam , her an çatının çökmesini bekliyormuş gibi yukarı bakıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor yatıştırıcı bir şekilde.

"Sanırım biraz gerginim." Babam kol düğmeleriyle oynuyordu.

"Bu normal. Tamamen normal. Her şey mükemmel olacak. Sandra da harika biri." "Ayrıca, uçuş riski de düşük gibi görünüyor," diye ekliyorum.

Hallie bu yorumum için bana sert bir bakış gönderdi ama babam kıkırdadı. Gerçek bir eğlence sesi çıkardı. Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Muhtemelen çok az konuştuğumuz içindir.

", o zamanlar size cehennemi yaşattığımı biliyorum. Geriye dönüp her şeyi farklı yapabilseydim, . Umarım bu yeni bir sayfa olur. Ailemiz için yeni bir başlangıç." Duraklıyor ve tekrar sesi daha kalın. "Siz ikiniz benim için dünyalara bedelsiniz. Umarım bunu biliyorsunuzdur."

Sözler daha çok benim içindi ama Hallie cevap veren tek kişi oldu. "Ah, baba." Ona sarılıyor ve benim de dahil olmam gereken bir anı paylaşmalarını izliyorum.

Babamızı uzun zaman önce affetti. Üçümüz de bunu biliyoruz. Geçmişe saplanıp kalmış olan benim. Kin tutan.

Sürtünmeyi zorlamak.

Çünkü insanların eylemlerinden sorumlu tutulmaları gerektiğine inanıyorum. Çünkü eylemlerin sonuçları vardır. Çünkü gol atmaya yılın kızı, kız kardeşi, torunu ya da teyzesi olmaktan daha fazla öncelik verdim ve bu yolculuk bunu apaçık ortaya koydu.

Babam Hallie'yi bırakıyor ve sonra bana doğru tereddütlü bir adım atıyor. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha. Kollarını bana doluyor ve beni hafifçe sıkıyor. Sırtına dokunmak için kendi kollarımı kaldırıyorum ama sıkıyorum.

Sarılmak sayılmaz ama yine de bir şeydir.

"Marcus! İşte " Pantolonlu, telaşlı görünümlü kadın koridorun sonunda beliriyor. "Bazı resepsiyon lojistiğini gözden geçirmemiz gerekiyor."

Düğün planlayıcısı o olmalı.

"Git hallet şunu baba. Fotoğraflar için hazırlanmalıyız," diye talimat veriyor Hallie. Sonra da koridorda adım atmaya başlar.

"Sonra görüşürüz baba," diyorum ve tam olarak nereye gittiğimizi için Hallie'nin peşinden koşmak zorunda kalıyorum. "Vay be! Hızlı yürüme yarışmasına mı ?"

Hallie homurdanıyor. "Bunu günde beş mil koşan kız söylüyor."

"Buraya acele etmek zorunda kalmamak için saçma bir şekilde erken geldiğimizi sanıyordum. Bu acele de neyin nesi?" "Sandra'nın bir kaçış arabasına gaz emin olmalıyız."

İç çektim. "Hallie, bu bir *şakaydı*! Espri anlayışına sahip olmama izin yok mu?"

"Bir kilisedeyiz, komedi kulübünde değil."

Yalandan nefes alıyorum. "Bu yüzden mi her iki adımda bir haç var?"

Hallie oymalı ahşap bir kapının önünde dururken bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Umarım iğnelemeyi aklından çıkarmışsındır. Sandra söylediğin her şeyi ciddiye alacaktır ve eminim dün gece için hâlâ kendini kötü hissediyordur."

"Peki," diye mırıldanıyorum, nihayet içinde bulunduğumuz yüzyılda olduğumuzu hissettiren bir odaya girerken.

Duvarlar koridor ve sıralarla aynı koyu ahşap panellerle kaplı, ancak köşede mavi pamuklu döşemeli bir seksiyonel kanepe var. Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı, doğrudan mekânın ortasına kurulmuş olan katlanır üzerine vuruyor. Çizilmiş plastik yüzeyin sadece küçük kısmı görülebiliyor. Çoğunluğu toka, saç bağı, mendil, su şişesi, yara bandı ve bir sürü makyaj malzemesiyle kaplı. Birkaç oda bölücü ve alanın kısımları görünmez hale getirilmiş.

"!" Pembe cüppeli bir figür hızla bize doğru geliyor. Sandra birkaç adım durdu. "Tanrıya şükür." "Saat birde burada olacağımızı söylememiş miydin?" Hallie soruyor.

"Evet, ," diye onaylıyor Sandra. "Herkes Hallie ve Saylor'un ne zaman geleceğini sorup duruyordu ama!" Gergin, teneke gibi bir kahkaha attı. "Sanırım gösterinin gerçek yıldızlarının kim olduğunu biliyoruz!"

Hallie'nin gelişinin beklenmesine şaşırmadım. Benimkinin beklenmesine şaşırdım ama sanırım varlığımla ilgili epey merak var. mezun olduğumdan beri Hallie'nin düğünü dışında eve dönmedim.

"Meşhur Saylor bu mu?" Sandra'nın yanında başka bir kadın beliriyor, ona o kadar benziyor ki akraba olduklarına eminim. "Tanrım, çok güzelsin canım."

"Ah, teşekkür ," diye cevap veriyorum. Üzerimde büyük boy bir eşofman ve o kadar dağınık bir topuz var ki, buna saç modeli demek bile hakaret sayılır. Hazırlanmak için bolca zamanım olacağını düşündüm.

"Ben Sandra'nın kız kardeşi Sally," diye açıklıyor kadın.

Kibar bir gülümsemeyle "Memnun oldum," diye cevap veriyorum.

"Sanki daha önce tanışmışız gibi geliyor. Marcus'tan senin hakkında çok şey duydum."

Bir kesinti beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Kapı yeniden açıldı ve kumral saçlı bir kadın kafasını odaya uzattı.

"Fotoğraflar yarım saat içinde" diye anons ediyor, göğsüne bağladığı fotoğraf makinesini kaldırarak.

Sally hemen harekete geçti. "Otur Sandra. Saçını bitirmem lazım!"

Bir köşeye güzellik ürünleriyle kaplı geçici bir makyaj masası kurulmuştur. Sandra yönetmen tarzı katlanır bir sandalyeye yerleşir ve Sally Sandra'nın omuz kahverengi saçlarını saç maşasının ucuna dolamaya devam eder.

Hallie elbise çantasını bir perde asıyor ve fermuarını açıyor. "Giyinmelisin," dedi bana. "Fotoğrafçıyı duydun."

"Bekle, fotoğraflarda benim de mi olmam gerekiyor?"

Fısıldıyorum. "Evet." Bana "*Duh*" bakışı attı.

"Neden bunu daha önce bu kadar erken ayrılmaktan şikayet ettiğimde söylemedin?"

Hallie siyah nedime elbisesini çantadan çıkarırken, "," diye cevap . Diz hizasında, A kesim mantıklı bir elbise. "Dinlemediğini bilmek güzel."

Elbisemi alırken alay . İkimiz de üstümüzü değiştirdikten sonra, biraz rimel ve dudak parlaticısı için boy aynasına yöneliyorum.

Beck'in mutfak tezgahında seçtiğim elbiseyi hala seviyorum. Dar bir bedeni olan tek omuzlu tasarım. Yere uzanıyor ama dökümlü şifonu asimetrik, attığım her adımda bacaklarımı gösteriyor.

"Herkes hazır mı?" Sally makyaj masasından sesleniyor. O da üzerini değiştirmiş, baldırlarının ortasına kadar inen, kısa kollu bir elbise giymiş.

Sandra'üzerinde dantelli, sade beyaz gelinlik . "Hazır!" Hallie cevap veriyor.

Odadan çıkıp koridora geri . Koridorun ilerisinde, karşı tarafta sadece bir kapı var. Sally önce o kapıdan geçiyor ve kilisenin arkasındaki bahçelere çıktığını görüyor. Ortada taştan avlu var, etrafı yemyeşil bir patlamayla çevrili ve kalan birkaç çiçek tarafından sağlanan bazı renk noktaları var.

Babam, Jerry Amcam ve iş ortakları olduğunu hayal meyal iki yaşlı adamla birlikte avluda duruyor.

"Damadın gelini düğünden önce görmesi kötü şans getirmez mi?" Hallie'ye fısıldıyorum. Bana

şüpheli bir bakış attı. "Batıl inançların mı var?"

"Ben bir sporcuyum." Hâlâ boş boş bakıyor. İç çektim. "Boş ."

Fotoğrafçının talimatları daha fazla konuşmamızı engelledi. Elime bir buket gül tutuşturuluyor ve gülümsemem söyleniyor. Bireysel fotoğraflar, grup fotoğrafları, samimi çekimler, pozlu çekimler. İzini kaybediyorum. Sadece gülümsemeye devam ediyorum ve kimse yüzüme yapııştırılan beklenen ifadenin çoğunlukla sahte olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor.

Düğün organizatörü nihayet içeri girmemizi ve tören için yerlerimizi almamızı söylüyor. Biz koridordan kilisenin önüne doğru yürürken bina sesli konuşmalarla yankılanıyor. Babam ve sağdıçları mihrabın önüne girmek için ayrıldılar.

Seksenine yakın görünen adam kilisenin girişinde bekliyor. Şapelin ön kapıları kapatılmış ve koridora meşe da kapalı.

Org müziğinin tınıları eski ahşabın altından süzülüyor ve daha önce yankılanan konuşmaları kesiyor. Yaşlı adam kendini bana ve Hallie'ye Sandra'nın babası olarak tanıttı ve ikisi de sıranın arkasındaki yerlerini . Müzik

şışer ve benim bile tanıdığım bir melodiye geçiş yapar.

Önümdeki kapılar açılıyor ve Hallie yürümeye başlıyor. Ona kadar sayıyorum ve koridorda onu takip ediyorum.

Wagner çalmaya başlar başlamaz bir sessizlik çöktü, ama biz ilerlerken heyecanlı bir enerjiyle dolu seslerin alçak bir uğultusu var. Koridorun sonuna ulaşıyorum ve sunağın dibinde Hallie'nin yanındaki yerimi alıyorum. Sally bir sonraki yeri alıyor ve sonra Sandra'nın gelişiyle mükemmel bir uyum içinde, müzik kreşendoya ulaşırken tüm cemaatin ayağa kalkışını izliyorum.

Babasının kolunda koridordan aşağı süzülürken gülümsemesi baş döndürücü. Bunu daha önce iki kez yapmış birine .

Herkes gelinin gelişine . Bir tek ben babama bakıp yüz ifadesine dikkat ediyorum. Gülümsemesi yumuşak ve biraz da şaşkın. zamanlar bir tepki. Beck'in yüzünde de aynı ifadeyi görmeden önce, beni hedef almıştı.

Annem giderken çok şey götürdü, tıpkı Hallie'nin dediği gibi. Her şeyin yoluna gireceğine olan inancımı çaldı. Bana işlerin gitmeyeceğini öğretti. Beş yaşımdan beri kendim dışında kimseye güvenmedim ve inanmadım. Kendini hayal kırıklığına uğratamazsın.

Sonra Beck'le tanıştım ve bu değişti. Şu anda, Sandra babamın yanına ulaşp tören başlarken değiştiğini *fark ediyorum*. Babamın ikinci evliliğinin başarısız olacağını, yüzündeki sevgi ve mutluluğun zamanla solacağını varsaymıyorum.

ama çöküşten emin değilim. Beck yüzünden.

Çünkü... beni mutlu sonların gerçek olabileceğine inandırıyor.

Keşke o kadar uzakta değil de burada olsaydı da bunu ona söyleyebilseydim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Resepsiyonun yapılacağı COUNTRY CLUB kiliseden sadece bir blok ötede ama Hallie arabayla gitmekte ısrar ediyor. İtiraz etmiyorum; çünkü ayaklarım topuklu ayakkabılarla ayakta durmaktan beni öldürüyor. Matt ve Hallie törenin ne kadar sorunsuz bahsederken ben arkada, arabanın koltuğunun yanında ezilmiş halde pencereden dışarı bakıyorum.

Şehir kulübüne varmadan önce küçük şehir merkezini -kütüphane, , genel mağaza ve lise- geçiyoruz. Görüldüğü kadar lüks bir yer değil. Sadece süslü bir kapının arkasında ve golf sahasının önünde yer alan büyük bir bina.

Ön lobi minimalisttir, kusursuz bir zemine ve sessiz renklere sahiptir. Balo salonu çift kapının hemen yer alıyor. Golf sahasının yemyeşil çimleriyle çevrili taş bir verandaya bakıyor ve odanın tamamı, kendimi dev bir düğün pastasının içindeymişim gibi hissettiren kremler ve altınlarla dekore edilmiş. Yuvarlak masalar parke zemini kaplıyor ve sıraların uçlarından tanıdığım tabak ve çiçek aranjmanlarıyla süslenmiş. Konuklar etrafta dolanıyor, sargılar ve kavramalarla koltukları kapmaya çalışıyorlar. Gördüğüm ilk boş masaya doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Hallie kolumu tutarak soruyor. "Bir masa bulmaya," diye cevap veriyorum.

"oturuyoruz." Dans pistinin yanında, ilgi odağı olarak konumlandırılmış uzun dikdörtgen bir masayı işaret ediyor.

İçimi çekiyorum ama takip ediyorum. Büyükanneyle büyükbabanın ve Sandra'nın ailesi çoktan oturmuşlardı. Ben en uçtaki sandalyeye, Matthew Jr. için hazırlanmış mama yanına oturuyorum.

"Akşam yemeği ne zaman?" Hallie'ye sordum. Açlıktan ölüyorum.

Gözlerini deviriyor. "Önce içkiler ve aperatifler. Sonra ilk dans. Sonra akşam yemeği. Sonra pasta..."

"Tamam, tamam," diye cevap veriyorum. "Henüz yemek yok. ."

Bir alkış tufanı kopuyor ve dönüp baktığımda babamla Sandra'nın girdiğini görüyorum. Hızla kalabalığın içine . İşaret , servis elemanları ellerinde tepsilerle odaya yayılmaya başlıyor. Alacakaranlık çökmeye başladığında verandanın ışıkları yanıyor.

"Yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum," diye

Hallie'ye bilgi verdim. "Alkol mü yemek mi?"

"İkisi de." Ayağa kalkıyorum ama Büyük Teyzem Eloise ile karşılaşmadan önce sadece bir düzine adım atabiliyorum. "Saylor! Seni görmek ne güzel, hayatım. Okul nasıl gidiyor?"

Dün gece bu soruyla ilgili dersimi aldım. "Bu harika." "Ve hala futbol oynuyor musun?"

"Evet."

Mümkün olan en basit cevapları verme çabalarımın rağmen, Eloise konuşmamızı on dakika kadar uzatmayı başarıyor. Onunla konuşmam biter bitmez başka bir uzak akrabaya rastlıyorum. Sonra bir başkasıyla. Ve bir başkasıyla. Verandaya ordövrlerin yarısı .

Birkaç mini bruschetta aldım ve Ashley Martin ile sohbet etmeye başladım. Babası benimkiyle birlikte çalışıyor ve arkadaşlık. Hallie ortaya çıktığında daha yeni sohbet etmeye başlamıştık.

"İşte ! , sana masada ihtiyacımız var."

İnledim. "Seni gördüğüme sevindim Ashley. Nedime görevi çağırıyor."

Hallie masaların arasından bizimkine doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Babam ve Sandra baş masadaki yerlerinden kalkıp dans pistine doğru ilerliyorlar. Onların valsini izlemek için sandalyeme çöküyorum ve bir içki bile almadığımı fark ediyorum.

Babamın ritim duygusu olmadığını hatırlıyorum, ama görünüşe göre bazı babalık içgüdüleriyle birlikte yeniden keşfettiği bir şey. Melodisi tanıdık gelen ama adını koyamadığım bir şarkı eşliğinde sallanıyorlar.

Müzik biter ve Sandra babasına doğru yürür. Babası ayağa kalkar, onun elini tutar ve dans pistine geri dönerler.

Babamın annesinin sandalyesine doğru yürümesini bekliyorum ama onun yerine tam tersi yönde adım atıyor.

Masanın benim tarafıma doğru.

Bana doğru.

"dans mı edeceksin, Saylor?"

Bakışlarım Hallie'ye kayıyor ama o hiç şaşırılmış görünmüyor. Biliyordu. Bunu yapacağını biliyordu ve uyarı kendimi biraz ihanete uğramış hissediyorum.

"Elbette," dedim, ayağa kalkarak. Başka ne diyebilirim ki? Birkaç yüz kişinin önündeyiz. Düğün gününde. Dans pistine çıkıyoruz ve babam yeni keşfettiği ritmini kaybetmiş. Birlikte beceriksizce sallanıyoruz.

"Senin adına sevindim baba," diyorum sonunda, sessizlik beni boğacak kadar ve bir şeyler söylemem gerektiğini hissettiğimde.

"Teşekkür ederim Saylor. Bunun anlamı çok büyük" diye cevap veriyor, gözlerinin kenarları kırışarak.

Aramıza yine sessizlik çöktü.

"Belki bir gün bunu tekrar yaparız. Senin düğününde." Gerginim.

"Bundan şüpheliyim."

"Özel bir erkek yok mu?" diye soruyor babam ve eğer bu kadar rahatsız olmasaydım gülerdim. Erkeklerin bitli olduğunu düşündüğüm zamanlarda babam beni terk etmişti. Bir erkek hakkında *hiç* konuşmadık. Yeniden keşfettiği ebeveynlik becerilerinin, lise yıllarımda onun yokluğundan faydalandığımı öğrendiğinde heyecanlanacağından şüpheliyim.

"Hayır." Neredeyse öyle bırakacaktım ama sonra ekledim: "İnsanlara güvenmeyi pek sevmem." "Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin, Saylor."

"Şey, gerçekten başka seçeneğim yoktu."

İç çekiyor. "Biliyorum. Ama hatalarımdan ders çıkaracağımı ."

"Öğrendim."

"İnsanlara güvenmek bir hata değildir. Sana güvenmeyen birine güvenmektir. Annen ve benim aramda olan buydu. Ben her şey için ona güvendim ama o bana hiç güvenmedi. Sen güçlüsün, Saylor. Çok, çok güçlü. Seni ayakta tutacak birine ihtiyacın yok ama yaslayacak birinin olması güzel bir şey." Babasının söylediği bir şeye gülmekte olan Sandra'ya bakıyor. "Gerçekten çok güzel."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Babam akıllıca davranarak konuyu değiştirmeyi tercih etti. "Sandra ve ben bu sonbaharda Lancaster'a bir hafta sonu gezisi yapmaktan bahsediyorduk.

Umarım bir futbol maçına yetişirsiniz?"

"Oyunlarımdan birine gelmek ister misin?" Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmıyorum.

Bir kez başını salladı.

"Neden?"

"Seni üniversitede oynarken hiç görmedim ve-"

"Aynen öyle. Beni üniversitede oynarken *hiç* görmediniz." *Ya da . Ya da .* En son ilkokulda gördüğüme eminim. "Neden şimdi?"

Babam dans ederken rahatsız bir şekilde kayıyor. "Daha iyisini yapmaya çalışıyorum. Daha iyi olmaya. Eğer gelmemi istemiyorsan, bu anlaşılabilir bir şey. Sadece söyle."

"Hayır, değil. Sen de gelebilirsin. Sadece hangi maç için bilet istediğinizi söyleyin." "Kendi biletlerimizi alabiliriz. Takımınızı desteklemek istiyorum."

. "Tüm sezonun biletleri tükendi. Sizin için talep etmediğim sürece oyuna giremezsiniz." *"Oh.* Fark etmemiştim..."

"Başkalarının beni oynarken görmeyi önemseydiğini mi?" Sesime biraz acılık karışmasına izin verdim.

"Hayır," ısrar ediyor, haklı olduğumdan emin olmama rağmen. "Her zaman kadın sporlarının yeterince ilgi görmediğini söyledin." ". Ben bunu değiştirmeye çalışıyorum."

Babam bana bakıyor ve görmeye alışık olduğum belirsizlik ya da rahatsızlıkla değil. Yüzünün çizgilerine gurur kazanmış ve bu iyi hissettiriyor.

Zorlu ilişkimize rağmen - tabii yıllar süren husumetten sonra buna ilişki denebilirse - bana böyle bakması gerçekten iyi hissettiriyor.

Ona çok kızıyorum. Ama deniyor ve bunu yakından görmezden gelmek daha zor. Göz temasından kaçınmak, bir telefona cevap vermemekten daha zor.

Boğazımı temizliyorum. "Fazla arayamadığım için özür dilerim. Yaz... yoğunlu. Meşguldüm."

"Sorun değil, tatlım."

İkimiz de başka bir şey söyleyemeden şarkı bitiyor. için kötü bir not değil.

yemek servis edilmişti. Hallie sürekli bana ve ne konuştuğumuzu sormak için can attığını anlayabiliyorum ama kendini tutuyor.

Yemekten sonra nihayet bir içki almak için bara doğru ilerledim. Cin tonik sipariş etmiştim ki tanıdık bir ses duydum.

"Vay, vay, . Bu, varlığıyla bizi onurlandıran ünlü Saylor Scott değil mi?"
Döndüğümde Andy Jacobson'ın solumda belirdiğini görüyorum. "Daha önce tanışmış mıydık?" Alay ediyorum.
Birçok liselinin hayranlıkla baktığı o orantısız sırtış belirdi. "Değişmediğini görmek güzel. Hâlâ kalp kırıyor musun Scott?"
"de gönüllü müsün Jacobson?"

Gamzeleri derinleşiyor. "Hayır. Dersimi aldım." "Bu
yüzden mi babamın düğününde beni takip ediyorsun?"

Andy sahte bir öfkeyle göğsünü sıkıyor. "Sapıklık mı? Bu çok acımasızca. Buraya eski dostlarla hasret gidermeye
geldim." "Öyle mi? Kimmiş onlar?"

"Kim olmaz ki? Bütün kasaba burada."

"Evet." Barmen bana içkimi uzatırken uzun bir nefes verdim. "Fark ettim."

"Aramızda ünlü birinin olması nadir bir durum."

Alay ediyorum.

"Ciddiyim," diye ısrar ediyor Andy. "Sen çok büyüksün. Arkadaşımın kuzeni Lancaster'a gidiyor ve oranın çılgın bir yer olduğunu
söyledi. Ülkede birinci sıradasınız!"

"Evet, biliyorum," diyorum içkimden uzun bir yudum almadan önce.

Yine de sözleri egom için hiç de fena değil. Buradan ayrıldığımdan beri başardıklarımı takdir eden birilerinin olduğunu bilmek güzel.

"Lisede seninle takılmak bana üniversitede büyük havalı puanlar kazandırdı bu arada." "Gördüğüm
kadarıyla hâlâ bir centilmensin."

Andy sırtıyor. "Peki, nasıl bir şey?"

"Saylor! Pasta için sana ihtiyacımız var." Hallie ortaya çıktı.

Biraz sabır toplamaya çalışarak uzun bir nefes daha verdim. Andy'yle konuşmak bütün gece boyunca kendimi ilk kez yarı keyifli
hissetmememe neden olmuştu. "Neden? zorunda mıyım?"

Andy homurdanıyor. Hallie ters ters bakıyor.

Kokteylimin kalanını bir dikişte içtim. "Görüşürüz, Jacobson." "Sana

bir dans Scott," diye sesleniyor Hallie beni çeğiştirirken.

"Belki düğünün ön planda olmak zorunda olmadığım *bir* bölümü olabilir?" Ben öneriyorum. "Her
etkinlik için seni takip etmek pek de eğlenceli değil," diye karşılık veriyor.

"O zaman yapma," diye cevap veriyorum, kastettiğimden biraz daha sert bir şekilde. "Ve dansla bir ilgin olduğunu bilmediğimi
sanma." "Eğer söylemezsem, babam üzülür. Şimdi Sandra da. Ve eğer sana danstan bahsetseydim, muhtemelen

banyoya falan." "Evet. Belli ki
öyle."

"Gerçekten o kadar kötü müydü?" diye soruyor.

"Bu... garipti." En garip kısmı ise babamla dans ediyormuşum gibi hissetmemdi. Bir yabancıyla değil. Bir çeğişme kaynağı değil.

Uzun zamandır paylaştığımız normal bir ana en yakın an.

Pasta için boşaltılmış olan dans pistine ulaşıyoruz. Pasta, odanın dekoruna mükemmel bir şekilde uyan üç katlı, tamamı beyaz ve
altın rengine boyanmış çiçeklerden oluşuyor. Ya da altın renkli krema ile yapılmış. Cressida muhtemelen anlayabilir.

Şampanya elden ele dolaşıyor ve Sandra'nın babası kadeh kaldırıyor. Babam ve Sandra tatlıyı dilimlemek için pratik olmayan bir
takım girişiminde bulunurken, ben alışılagelmiş yerine bardağın tamamını boşaltıyorum.

Herkes yavaş süreci öve öve bitiremezken ben bir kadeh daha şampanya kapıyorum. "Bunlardan
kaç tane içtin?" Hallie başını çevirip elimdeki cam kadehe bakıyor. "Yeterince değil." Gazlı

sıvıdan bir yudum alıyorum.

"Bencil olma, Saylor."

Yirmi bir yıl sonra Hallie'nin hala insanların beni itmesinin sadece beni geri iteceğini bilmemesi şaşırtıcı. Daha sert. Vitrinden
ikinci bir kadeh alıp şampanyayı iki kez yudumluyorum.

"Ben mi? Bencil mi? Asla." Bir yudum alıyorum ve ona tatlı bir gülümseme gönderiyorum. En azından bunu kabul ediyorum.

Hallie geri çekildi ve gözlerini kaçırdı, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Bunun umursamadığı için olmadığını da biliyorum. O sadece
benim aradığım gibi yüzleşmekten kaçınıyor.

Pasta tabakları nihayet kalabalığın arasında dağılmaya başladı. Bir tane kapıyorum ve bir kadeh daha şampanya ile dışarı çıkıyorum.
Veranda şu anda boş. Sanırım meze eksikliğinin havadaki hafif soğukla birleşmesinden kaynaklanıyor. Connecticut'tan geliyorum,
sıcaklık bana hâlâ tropikal geliyor.

Beton banklardan birine yerleşiyorum ve bakımlı golf sahasına bakıyorum. Tertemiz
çimler bana bir futbol sahasını hatırlatıyor.

Bana Kluvberg'in tarlasını hatırlattı.

Beck'le üzerinde yatmamı hatırlatıyor.

Köpüklü alkolün geri kalanını ve ayaklarım beton bankın diğer ucunda şekilde dönüyorum. Ayak parmaklarımı uzatırken ince topuklu ayakkabılarım taş zemine düşüyor ve sivri uçlu bir hapishanenin yokluğunun özgürlüğün tadını çıkarıyorum. Şampanya midemde köpürerek beni huzursuz ve rahat hissettiriyor.

Telefonumu çıkarıyorum, ayağımın kemerinde ağrıyan bir noktayı ovuyorum ve sarhoşken yapacağım ama ayıkken yapmayacağım bir şey *olduğu* ortaya çıkıyor. Ya da belki de alkolü bahane olarak kullanıyorum.

Telefon bir kez çalıyor ve ben pastadan bir ısırık alıyorum. İkinci açtığımda pişman olduğum bir seçim.

"Saylor?" Sesi ve gürültülü ve nasıl sıçıp batırdığımı anlamam yaklaşık on saniye sürüyor. Burada saat geç oluyor. Almanya'da çok çok geç.

İlk başta cevap vermedim. Cevap *veremiyorum* çünkü nefes borumu tıkayan bir parça un ve şeker var. Pastayı biraz daha şampanyayla yıkadım.

"Saylor?" diyor tekrar, sesi daha uyanık ve yumuşak. "Her şey mı?"

"Evet. Özür dilerim. Seni istememiştim." Sessizlik, muhtemelen neden aradığımı merak ederken, kulağımda eşit nefeslerinin tadını çıkarıyorum. "Babamın düğünündeyim."

"Nasıl oldu?" Arka planda yumuşak bir hışırtı var, sanki çarşafların arasında hareket ediyormuş gibi.

"Bu... garip. Uzun zamandır görmediğim bir sürü insan var. Ve kız kardeşimin bu hafta sonu bakması gereken ikinci bir çocuğu var. Ama babam mutlu görünüyor, yani bu iyi bir şey."

"Sarhoş musun sen?"

"Hayır." Durakladım. "Belki biraz."

"Bu yüzden mi arıyorsun?" Beck soruyor.

"Hayır. söyledin. Ben de arıyorum." "İki hafta oldu."

"Meşguldüm," dedim ona. Babama söylediğim bahanenin aynısı. Doğrusu, futbol ile hayatımın geri kalanı arasında *nasıl bir* sınır çizeceğimi bilmiyorum. Bunu hiç denemedim.

"Biliyorum. Dokuz gol. Etkileyici."

Yediğim içkilerle hiçbir ilgisi olmayan sıcak bir kızarıklık tenime yayılıyor. İstatistiklerimi kontrol ediyordu. "Bu fikrini değiştirmedğin anlamına mı geliyor?"

"Ne hakkında fikrimi

değiştireceksin?" "Benim

hakkımda. Beni istemek hakkında."

Hemen cevap vermiyor, ben de kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. "Seni istemek konusundaki fikrimi asla değiştirmeyeceğim, Saylor."

Bu sefer boğazımdaki yumru tamamen duygusal. Kurtulması çok daha uzun sürüyor. "Seni özledim," diye fısıldıyorum. Hallie verandaya fırlamak için tam da bu anı seçiyor. "Bir tur fotoğraf için sana ihtiyacımız var."

Bu geceki tüm kesintileri arasında bu en kötüsüydü. Beni gerçekliğe geri döndürüyor, babamın düğününde olduğumu hatırlatıyor - neredeyse hiç babamın. Kız kardeşimle ilişkimin en iyi ihtimalle karmaşık olduğunu. Tam da bu durumdan -aşık olmaktan- bir sebepten ötürü kaçındığımı. Beck'i uyandırmamın sebebinin çok çok uzakta yaşaması olduğunu. Onu özlediğimi itiraf etmemin ikimiz için de işkence olabileceğini ve bunu içimde tutmam gerektiğini, böylece benim hakkımdaki fikrini değiştirebileceğini.

"Gitmem gerek. için özür dilerim." Beck cevap vermeden bitirme düğmesine , ayaklarımı tekrar stiletlerin içine sokuyorum ve ayaklarım itiraz ederken yüzümü buruşturuyorum.

"konuşuyordun?" Hallie ben ona yaklaşırken soruyor. "Hiç kimseyle."

Cevabımın gerçek anlamda imkânsızlığına rağmen, Hallie ısrar etmiyor. Onun yerine özür diliyor. "Öncesi için özür dilerim. Bugünün senin için zor olduğunu biliyorum."

Kulübe geri "Sorun değil," diye mırıldanıyorum. Benim de ona bir özür borcum var ama şu anda duygularım karmakarışık.

Beck'le telefonda konuştuktan birkaç saniye sonra memleketimde, ailemle birlikte olmak çok garip.

Bu iki dünyanın çarpışmasıdır: küçük bir kasabada parçalanmış bir ailede büyüyen Saylor Scott ve en iyilerle eğitim kadar uygunluk için savaşan Saylor Scott.

Aşkın bir efsane olduğuna inanarak büyüyen kız ve onu bulmuş olabileceğinden endişelenen kadın.

Daha fazla fotoğraf çekiyoruz, bir tur daha dans ediyoruz ve sonra babam ve Sandra bir pirinç tanesi yağmuru ve iyi dilek tufanı içinde kayboluyorlar. Lizbon'daki balaylarına gitmek üzere doğruca havaalanına gidiyorlar.

Resepsiyondan Hallie'nin evine dönerken sessizlik hakimdi. Ya bana hâlâ kızgındı ya da konuşamayacak kadar yorgundu. Sanırım ikisinin .

Bungalova döndüğümüzde verandanın ışığı yanıyordu. Matt, Matthew Jr.'ı eve getirip yatırmak için resepsiyondan erken ayrıldı.

Ön kapıdan içeri girdiğimizde Hallie bana "İyi geceler," diyor. Doğruca üst kata çıktı.

Daha önce çok yorgundum ama birdenbire . Kanepeye gidip bavulumdan eşofman altımı ve bir sweatshirt çıkardım. Üzerimi değiştirdikten sonra mutfığa giriyorum, buzdolabının kapağını açıyorum ve içindekileri incelemek için tezgahın kenarına .

Savurganlık mı? Evet.

Uygun mu? Aynı

zamanda evet.

Aç değilim. Daha fazlasının kötü bir fikir olduğunu bilecek kadar alkol almıştım ama mantıklı düşünemeyecek kadar da alkol almıştım. Bir şişe bira ve bir kutu maden olarak uzlaşıyorum. Sonra mutfak kapısından çıkıp güverteye ve bahçeye yürüyorum.

Çimler evim gibi hissettiriyor. Çimlerin üzerinde sayamayacağım kadar çok saat geçirdim ama çoğunlukla krampon giyerek. Çıplak ayakla çimleri ezmek çok daha tatmin edici.

İki geniş kayın ağacının arasına gerilmiş bir hamak var ve ben de elimde içeceklerle onun üzerine uzanıyorum. Yaprakların arasından hiçbir şey göremiyorum ve olmasını tercih ediyorum. Yıldızların çok fazla şey çağrıştıran bir yönü var. Evrenin enginliği bana kendimi küçük ve önemsiz hissettiriyor. Sanki vermem gereken kararlar benim düşündüğüm kadar büyük değilmiş gibi.

Dünya bağlamında, kesinlikle değil.

Hayatım bağlamında, onlar yörünge. Beni bir yola sokacaklar. Gelecekte başka seçenekler de olacak ama şu anda bulunduğum yere dönme şansım yok. Beni olduğum yerde felç eden, adım atmaya korkutan şey de bu.

İçkileri yere atıyorum, bunun açıldıklarında muhtemelen patlayacakları anlamına geldiğini geç de olsa fark ediyorum. Umursamayacak kadar yorgun olduğum için yerden kalkıyorum, böylece uzandığım hamak ileri geri sallanmaya başlıyor.

Daha durmadan uyuyorum.

"Keşke yanımda bir kamera olsaydı."

Gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum ve Hallie'nin sırttan yüzüyle karşılaşıyorum, bir elimi gözlerime sürüyorum. "Kullanmayacaksan neden bir hamağın olsun ki?"

"Çok kullanıyoruz. Sadece uyumuyoruz."

Gece boyunca üzerime bir kuşun pislemeye karar vermediğini keşfedip rahatlayarak geriniyorum. Kaslarım sertleşmiş ama kesinlikle daha kötü hissederek uyandım. Akşamdan kalma bile değilim. "Yapmalısın. Biraz değişiklik yap."

Hallie gözlerini deviriyor, sözlerimi kişisel bir hakaret olarak algıladığını ima ediyor, ben tehlikeyle dans ederken onun güvenli oynadığını iddia ediyor.

İç çekiyorum. "Bak, Hallie. Dün gece için. Üzgünüm-" Özrümü tam olarak dile getiremedim bile.

"Sorun yok, Saylor. Biz iyiyiz." Hallie rahatsız edici her şeyi halının altına süpürmeyi sever. Bu yüzden o babamızla ben onunla dans edercesine bile konuşamıyorum. Kaçınmaya karşı kin. Her iki yaklaşımın da sağlıklı olduğundan emin değilim ama Hallie'ninkinin benim işleri sürmem anlamına geldiğini biliyorum. "Kahvaltı ister misin?"

"Hayır, havaalanından bir şeyler alırım."

"Tamam. Uçağın 11'de, değil mi?"

"Evet."

Hallie içeri giriyor.

Hiç açmadığım bira ve maden suyunu alıp peşinden merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Mutfakta kaos vardı. Matthew Jr. çığlık atıyor. Hallie ve Matt oyuncakları ve yiyecekleri kapıp onu sakinleştirmeye çalışıyorlar. Matt'in ailesi masada kahvaltı ediyor. Jackson dışında kimse girdiğimi fark etmedi.

İçecekleri buzdolabına geri koyuyorum ve kendime bir muz alıyorum. Meyveyi soyarken kıyafetimi değiştirmeyi düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum.

"Hazır mısın, Saylor?" Hallie Matt'e bir kâse mısır gevreği uzatarak çığlık atmaya kesmiş gibi görünüyor. "Evet,"

diye cevap ve bavulumun fermuarını çekmek için oturma odasına yöneliyorum.

Her şeyi aldığımı emin olduktan sonra herkese veda etmek için mutfığa dönüyorum. Matt, Matthew Jr.'ı tekrar kucağıma almamı öneriyor. Neyse ki birkaç saniye sonra çığlık atmaya başlıyor, bu yüzden yeğenime kısa bir veda oluyor. Diğerleriyle vedalaşmak o kadar da sürmüyor.

Hallie ve ben arabasına doğru ilerliyoruz. Sokağın sonundaki dur işaretinde fren yaptığında derin bir nefes alıyorum.

"Postanede durabilir miyiz?"

"Tabii."

Kasabanın küçük postanesi sabahın erken saatlerinde bekleneceği sessiz ve boş. Kapının dışına çıkana kadar bunun kapalı olmasından kaynaklandığını fark etmiyorum.

Bugün pazar.

Hayat kurtaran ilaçları göndermiyorum. Gerçek bir aciliyet yok. Ama şimdi yapmazsam , kendimi bundan vazgeçireceğimden endişeleniyorum.

bir şangırtı sesi geliyor ve bir adamın köşeye sıkışmış yan kapının kilidini açtığını görmek için bakıyorum. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyorum ve bana doğru bakıp beni görünce bir an duraksıyor.

"Merhaba! Bana büyük bir iyilik yapar mısın?" Ona doğru yürürken sordum.

Hemen cevap vermiyor, biraz şaşkın görünüyor. Ben onu tanımıyorum, onun da beni tanıdığını sanmıyorum. Belki de burada olduğuma şaşırmıştır. Çoğu insan pazar günleri kapalı olduğunu hatırlıyordur.

"Eee?" Ben soruyorum.

"Uh-um, yapmamam gerekiyor- yani- tabi ki."

Yavaş tepkilerinden duyduğum rahatsızlığı bir rahatlama telaşı bastırıyor. Kilidini açtığı kapıdan içeri kadar onu takip ettim.

Beck'in ev adresini ezberledim ve satın aldığım tablonun bulunduğu kutuyu posta görevlisine sonra Almanya'ya göndermek için gereken fahiş ücreti ödedim.

"Teşekkür ," diyorum ona, nakliye fişini doldurduktan sonra ödemeyi yapıyorum.

Postaneden çıkarken göğsüm biraz daha hafiflemiş . Kelimelerle aram kötüdür. Duygular konusunda. Ama resmi gördüm ve Beck'i düşündüm, onun da resme bakıp beni düşüneceğini umuyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın benim için önemli olduğuna dair fiziksel bir onay. Benim için bir şey ifade *ettiğinin*.

Ben aramızdaki şeyleri karmaşıktırmaktan başka bir şey yapmayan bir pisliğim. Karmaşıktırmaya da devam edeceğim. Almanya'dan ayrılışım bize zarar verdiyse, Kanada'dan sonra da paramparça olduk. Ama bu işlevsizlik paylaştıklarımızı azaltmıyor.

Belki de annemin kırık güzellikten kastı buydu. Ya da belki kendinden bahsediyordu.

Eğer gitmemiş olsaydı, muhtemelen ona sorardım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ÖNÜMÜZDEKİ İKİ hafta, kendimi bildim bileli her sonbaharda olduğu gibi aynı şekilde geçiyor. Resmi sezon başlıyor ve futbol dışındaki her şey kayboluyor. Derslere zar zor giriyorum, partilere katılmayı bırakıyorum ve bir Alman numarasından gelen üç telefona da cevap vermiyorum.

Ama babamın telefonlarına cevap veriyorum. Düğünden bu yana, sanki çok fazla zaman geçerse sessizliğe bürüneceğimizden endişeleniyormuş gibi haftada bir kontrol etmeye özen gösteriyor. Her konuşmamızda birkaç sıradan konudan bahsediyoruz: hava durumu (Connecticut'ta Georgia'dan farklı), memleketten haberler (değişen bir şey yok) ve nasıl olduğum (meşgul). Tekrarlara rağmen, aramaya devam ediyor. Ben de cevap vermeye devam ediyorum.

Ve şimdi, o burada. Şaşırtıcı bir şekilde beni izlemeye gelme planını uyguladı. Son telefon görüşmemizi Sandra ile birlikte bir sonraki iç saha maçımıza gelmeyi planladıklarını söyleyerek bitirdi. Bunun futbol programıma bakmak için zaman ayırdığı anlamına geldiğini kaçırmadım.

Uçmak yerine on beş saatlik bir yolculuk yapmak gibi şaşırtıcı bir karar vermişlerdi ve bir saat önce varmaları gerekiyordu.

Soyunma odasında oturmuş, kramponlarımın bağcıklarını sıkarken etrafımdaki takım arkadaşlarımla konuşmalarını dinliyorum. Anne göz ucuyla bana devam ediyor.

"Kurnazlığın üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor," diyorum ona, bankta dönüp dolabıma bakarken. "Ne?" diye soruyor masumca.

"Son beş dakikadır bana endişeli suratlar yapıyorsun. Kes ." "Sen iyi misin? Normalde maçlardan önce daha gergin olursun."

Haksız değil. Genellikle DJ sorumluluklarını üstlenirim ve oyun öncesi çalma listesi gibi bir patlatırım.

"Ben iyiyim. Sadece... babam burada."

Anne kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Baban mı? Ben yapmadım, yani... sen hiç..."

"Evet, ondan hiç bahsetmediğimi biliyorum. Biz... o kadar yakın değiliz."

"Oh. Vay canına. Eğer bunun hakkında konuşmak istersen..."

"Ben iyiyim, teşekkürler. Oynamaya hazırım." Ayağa kalktım, gerindim ve spor sütyenimin üzerine formamı geçirdim.

Takımın çoğu Koç Taylor'ın etrafında toplanmıştı bile. Moral konuşması yok. Dün öğleden sonra üç saatlik bir strateji seansı yaptık ve herkes bugün kendilerinden ne beklendiğini biliyor. Bu sadece başka bir maç. Şampiyonluk ya da playoff maçı değil.

Kimse bu sezon kadarki mükemmel rekorumuzu riske atmak istemiyor, ancak üniversite atletizminin en üst seviyesinde oynamak bile belli bir noktadan sonra sıradan geliyor. Programımız açıklandığında size Northampton ile hangi gün oynayacağımızı bile söyleyemezdik.

Koç Taylor ısınma alıştırma programımızı açıklamayı bitirdi ve biz de teker teker sahaya çıktık.

Lancaster'daki ilk futbol maçına katıldıktan sonra, futbolcular tünelden çıkarken onları anons eden adamla aynı şeyi kadın futbol takımı için de yapması için tatlı tatlı konuştum. Sadece yeni başlayanlar için değil, tüm takım için.

Bana kalırsa dâhiyane bir hareketti. Sadece seyirciyi coşturduğu için değil, aynı zamanda takımın morali için de harika.

Demek istediğim, kim ismi bir hoparlörden tezahürat korosuyla anons edilirken sahaya koşmak istemez ki? Tanıdığım hiçbir atlet.

Koç geçerken kolumu çekştiriyor. "İyi misin Scott? Kafes maçına çıkacakmış gibi ." "Kazanmak için, değil mi?"

Koç bana nadir bir gülümseme verdi. "Onlara cehennemini

yaşat." "Planımız bu." Emma'nın peşinden tünelden aşağı

iniyorum.

durduğumda, "Tuhaf bir şekilde iyi bir ruh hali içindesin," diyor.

At kuyruğumu sıkılaştırıyorum. "Her zaman iyi bir ruh halindeyim." Emma yüksek sesle homurdanıyor. "Hı-hı, tabii."

"On iki numara, Emmmmaa Waattkkkiinnsssss!" "Bu benim

."

"Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, kaptanımız var. Lancaster'ın en skorcu oyuncusu. Yirmi iki numara, Saayyyllloooooorr

Scccccoooottttt!"

Gürültü duvarına koşuyorum. Standlar dolu ve ben onları taramaya zahmet . Mükemmel bir sonbahar günü, ılık ve keskin bir hava var. Maçın saat üçte başlaması ve güneş parlak ama kör edici değil.

Sonbahar havasında sesler ve büfeden gelen atıştırmalıkların kokusu karışıyor ama ben atmosferi için duraklamıyorum. Akciğerlere, ayak parmaklarına dokunuşlara ve sayı odaklanmış durumdayım.

Isınma hareketleri bitti ve yazı tura attım. Yazı turayı kazandık ve başlama vuruşunu yapmayı seçtik.

Ben bu anın bağımlısıyım. Bazı oyuncular gol atmanın coşkusunu ya da uzatma dakikaları bittiğinde önde olmanın heyecanını sever.

Benim için oyunun başlangıcı, beklentinin kırılma noktasına ulaştığı an.

Gol atmayı ve kazanmayı seviyorum. Ama o anlarda, neyi başardığımı zaten biliyorum. Sonunu biliyorum.

Şu anda, bunu belirlemek için bir şansım var.

Top Emma'nın ayağından çıkar çıkmaz harekete geçiyor, diğer forvetlerle birlikte yukarı doğru koşuyorum. Topa sahip olan Northampton oyuncusuna meydan okuyorum, dirseğinin keskin bir darbesi iniyor ve kalabalıktan hoşlanmadığını belli ediyor. Çok kötü oldu. Vuruş bana bir fırsat sunuyor. Topu da alarak dönüyorum ve onun gittiği yönün tersine, Northampton kalesine doğru koşmaya başlıyorum.

Cassidy Jones beni . CFOC'daydı; klinikler arasında sohbet ettik ama artık dost canlısı bir yüz değil. Artık bir engelden başka bir şey değil.

Topu Natalie'ye atıyorum, o da Emma'ya pas veriyor. Yıllarca birlikte oynadıktan sonra, mükemmel bir uyum içindeyiz. Ben ceza yayına girmeden önce Emma topu bana geri gönderiyor. Northampton'ın defans oyuncularının ayak uydurmaya çalışırken yaşadıkları bir anlık kafa karışıklığından faydalaniyorum. Birkaç saniye sonra maçın ilk golünü atıyorum ve seyircilerden büyük alkış alıyorum.

Northampton bundan sonra iki katına çıktı ve orta çizgiyi geçmemize bile izin vermedi. Tek iyi yanı, skor üretmemizi engellemeye o kadar odaklandılar ki, kendileri baskı yapamadılar.

Devre arası için sahadan ayrıldığımızda skor tabelası hâlâ 0-1'i gösteriyordu. Yedek kulübesine yavaş yudumlarla su içiyorum. Koç Taylor güvenilir beyaz tahtasını çıkarmış, oyun önerileri üzerine konuşuyor. Kalemin çiziktirmelerini, daire çizmelerini ve karalamalarını izliyorum; telaşlı hareketleri kafamdaki düşünceler gibi karmakarışık. Babam, oyun ve telefonumdaki cevapsız çağrılar arasında gidip geliyorlar. Eskiden kendimi korkak biri olarak görmezdim ama artık öyle olduğuma eminim. Sahada korkusuzum. Saha dışında ise bir telefona cevap vermekten bile korkuyorum.

Ayağa kalkıp sahaya dönerken Beck'le ilgili düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Ama sadece bir yere gidebiliyorlar. O bir dikkat dağıtıcı, tıpkı ona istemediğimi söylediğim gibi.

Strateji tartışan tek takım biz değildik. Northampton ikinci yarıda çok farklı bir yaklaşımı tercih . Daha agresifler, daha önce korudukları sahanın sonuna doğru .

Ben diğer orta saha oyuncularıyla Northampton'ın hücumunu yavaşlatmaya çalışırken Anne ve diğer üç savunma oyuncumuz maçtaki ilk gerçek sınavlarını veriyorlar. Marke ettiğim kız bir takım arkadaşına pas veriyor ve Emma topu durduramayacak kadar uzakta. Northampton oyuncusu topu kaleye doğru uçarak gönderiyor ama Cressida hazır. Topu havada yakalıyor ve ben de uzun bir oh çekiyorum.

Orta çizgiye geri dönmek dönüyorum. Herkesin beni takip etmesi biraz alıyor ve Emma başlama vuruşu için yanımda yerini alırken kaşlarımı çatıyorum. Daha yarım saatlik bir oyunumuz var ama Northampton'ın kaleyi bulan şutu takım arkadaşlarımı canlandırmış gibi görünüyor.

Birdenbire sanki bir şampiyonada oynuyormuşuz gibi hissettik. Bir maçın sonuna yaklaşırken hep bulduğum o ekstra vites, öldürmek için yaklaşan bir köpekbalığı gibi mi? Vites değiştiren tek kişi ben ve Northampton hepimizin daha hızlı koşmaya ve daha sert baskı yapmaya başlamasına tamamen hazırlıksız. Bu saldırı bize iki gol daha kazandırdı: Natalie'den bir kafa vuruşu ve Anne'den etkileyici bir makas vuruşu.

Son düdük çaldığında, takımın maçın geçen Cressida'nın ya da son golü atan Anne'nin etrafında toplanmasını bekliyorum. Ama öyle olmadı. üşüşüyorlar.

Nihayet el sıkışmak için ayrıldığımızda Natalie geldi. "Northampton'a karşı üç fermuar mı? Şampiyonluk kupasını şimdiden yazsalar bari."

Gülüyorum. "Herkes bugünkü gibi iyi oynamaya devam ederse mi?"

Kesinlikle. "Sizin için yapmayacağımız şey yok, Kaptan."

"Ne demek istiyorsun?"

"Anne bugünün senin için önemli olduğunu söyledi. Babanın burada olduğunu mu?"

Natalie merakla bana bakarken boğazımda beklenmedik bir yumru beliriyor. Şu anda gözlerinde tapınma yok, sadece dostluk var.

El sıkışmak için sıraya girdiğimizde sonunda "Evet, öyle" demeyi başarıyorum.

Eşyalarımı almak için Lancaster'ın bankına geri dönüyorum ve sonra kendi eşyalarını almakta olan Anne'i görüyorum. Yaklaştığımda

biraz gergin , bu yüzden zaten planladığım "Teşekkür "i bir kucaklamayla eşleştirdim.

"Senin için her şeyi yaparım Scott," diye gülümseyerek yanıtlıyor.

Gözlerimdeki yaşları siliyormuş gibi yapıyorum ve omzumu itiyor. "Unut gitsin.

Geri alıyorum."

Tünele girerken sırtıyorum. Soyunma odasındaki hava çok elektrikliydi. Northampton normalde en zorlu rakiplerimizden biridir.

Az önce onları mahvettik. Bu, zaten mükemmel görünen şampiyonluk şansımız için oldukça iyiye işaret.

Duş alıp kot pantolon ve tişört giydim. Daha önce babama mesaj atıp maç biletlerini nereden ve maçtan sonra nerede

buluşabileceğimizi bildirmiştim. Soyunma odasından çıktığımda tarif ettiğim meşe ağacının hemen yanında, saha çıkışının solunda.

Cressida, Anne ve Emma arkamdan geliyor. Cressida'nın ben gidene kadar ayrılmayı geciktirmek için spor ayakkabılarını iki kez

bağlaması kesinlikle hoşuma gitmedi ama merak ettikleri için onları suçlayamam. Hepsinin ailesiyle tanıştım. İki yaz önce Emma'nın

ailesiyle bir hafta geçirmiştim, kendi ailem hâlâ U20 takımının antrenman kampında olduğumu sanıyordu.

Şimdiye kadar kalabalığın çoğu dağılmıştı ama hâlâ tribünleri terk eden birkaç öğrenci akını var. Birkaç kez durdurulduk, bu da

endişemi artırıyor. Bu işi bitirmeyi tercih ederim.

Sonunda meşe ağacının gölgesine ulaştık. "Selam, baba. Hey, Sandra."

"Saylor!" Önce Sandra konuştu. Bana hızlıca sarılmak için öne doğru adım atıyor. "Ne harika bir oyun!"

"Teşekkür ," diye cevap veriyorum, bakışlarım tekrar babama dönüyor.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Bunlar benim takım arkadaşlarım ve ev arkadaşlarım: Emma, Cressida ve Anne." İsimlerini söylerken her birini işaret ediyorum.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay Scott... ve Bayan Scott," diyor Emma.

Son iki kelime biraz soru işareti ve evet... Muhtemelen biraz bağlam sağlamalıyım. Annemin gidişinden, iki hafta önceki aile

gezisinin aslında babamın düğünü olduğundan haberleri yok.

"İkinizle tanıştığıma memnun oldum." Cressida araya girerek bu garip anı yumuşatıyor ve Anne de bu duyguyu yineliyor.

"Hepinizle tanışmak çok güzel. Tanrım, hepiniz çok !" Sandra yorum yapıyor.

"Bunu söylemen çok nazikçe," diye yanıtlıyor Emma. "Saylor Scott'la arkadaş olmak egolarımız için gerçekten zor."

Gözlerimi deviriyorum. "Buraya yolculuk iyi geçti mi?" Sonunda doğrudan babama hitap ediyorum.

"Evet. Hızlı ve kolay," diye yanıtlıyor. On beş saatlik bir yolculuğun nasıl *hızlı* olarak sınıflandırılabilceğini bilmiyorum ama ona bu

konuda meydan okumuyorum.

"Bu çok iyi."

Küçük grubumuzun üzerine sessizlik çöktü.

"Akşam yemeği için müsait misin?" diye soruyor babam sonunda. "Arkadaşların da gelebilir tabii ki."

Saat beşi biraz geçiyor, yemek için çok erken ama açlıktan ölüyorum, o yüzden başımı salladım. "Siz de gelmek ister

misiniz?" diye sordum. Hepsi bana bakıyor, belli ki teklifimde ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyorlar. Tekrar başımı

sallıyorum.

"Evet, çok isteriz!" Emma üçü adına cevap veriyor. "Tony's?" diye soruyor, kampüsün hemen kenarındaki yerel pizzacıya .

"Pizzayla aranız iyi mi?" Babama ve Sandra'ya sordum.

"Elbette," diye yanıtlıyor Sandra, bu konuda aşırı heyecanlı görünüyor. Büyük bir spor taraftarı olmadığını bildiğimden, muhtemelen

ziyaretin bir kısmının bitmesine . Ya da belki de pek konuşmayan babamı cesaretlendirmeye çalışıyor.

Sandra'nın coşkusu bizi restorana kadar götürüyor. Çoğunlukla Lancaster hakkında hızlıca sorduğu sorularla dolu. Bana

yöneltilenlere doğrudan cevap veriyorum ama sohbetteki boşluğun bir kısmını arkadaşlarımdan doldurmasına izin veriyorum.

Tony's her zamanki gibi tıklım tıklımdı. Babamla aramızdaki garipliği biraz olsun gideren bu kargaşa hoşuma gitti ama yeni çıkmış

kaç öğrencinin burada olacağını düşünmemiştim.

Normalde bu ilgi hoşuma giderdi ama babam ve Sandra'nın önünde sürekli tebrik edilmem biraz utanç verici.

Jason Williams kardeşleriyle dolu bir masadan sıçrayıp bana sarılıyor. "Scott! Kıç tekmelemenin yolu! Kutlamak için bu gece

Kappa'ya gelsen iyi olur. Cin ve-"

"Jason, bu benim ," diye araya giriyorum ve kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırarak babama başımı sallıyorum.

"Merhaba Bay Scott. Tanıştığımıza memnun oldum." Jason sevimli bir sırıtışla partililikten kibarlığa geçiş

yapıyor. "Bu da üvey annem Sandra," diye ekliyorum. Ona ilk kez böyle sesleniyorum ve kendimi tuhaf

hissediyorum. "Siz ikiniz... çıkıyor musunuz?" Sandra soruyor, gözleri Jason'ın omzuma kolda.

"Davamı savunun Bayan Scott," diyor Jason. "Kampüsteki diğer tüm erkeklerle birlikte birinci sınıftan beri deniyorum."

kurtulmaya çalışıyorum. Belki de beni yatağa atmaya çalışıyordur. Vücudum Beck dışında kimseyi istemiyor gibi görüldüğü için

şansımız daha da kötüleşti. "Git pizzanı ye, Williams."

Bir masa bulup yemek siparişi verirken Sandra soruların çoğunu sormaya devam ediyor. İnsanlar belli aralıklarla masamıza uğruyor ve uğrayışlarında bir kızgınlık ve gurur parlaması yaşıyorum.

Kızgınlık, çünkü bugün performansımdan bahseden bir kişi daha oldu, babamdan başka, o da sözde izlemek için bin milden fazla yol kat etti. Gurur, çünkü biri her durduğunda yüzündeki şaşkın ve memnun ifade etkilendiğini açıkça belli ediyor.

Benimle gurur duyduğunu nasıl söyleyeceğini bilmiyor. Bunu onun için bilerek zorlaştırdım, şey söylemediği yıl için çarpık bir kefaret olarak. Buzdolabında yiyecek olduğundan emin oldu. Yeni kıyafetler almamız için bizi alışveriş merkezine götürdü. Buraya tam burslu olarak gelmeseydim, Hallie'ye yaptığı gibi benim üniversite masraflarımı da karşılayacaktı. Ama hiç orada olmadı. Hiç hazır bulunmadı. Nişanlanmadı. Bunun ne zaman değişmeye başladığını bilmiyorum ama ben onun yokluğuna alıştıktan çok sonraydı. Hayatımı ebeveysiz yaşamayı öğrendikten yıllar sonra.

Erkenden yemeğimizi bitirip futbol sahasının otoparkına doğru yürümeye başlıyoruz. Tam kampüsün kenarına geldiğimizde babam nihayet doğrudan bana hitap ediyor.

"Saylor, seninle konuşabilir miyim?"

"Elbette." Duruyorum, Sandranın İngilizce binasının yan tarafındaki okumak için yavaşladığını fark ediyorum. Sosyal işaretler konusunda akıcı olan arkadaşlarım vedalaştıktan sonra doğru yürümeye devam ediyorlar. "I..." Babam boğazını temizliyor.

Bakışlarımı tuğla patikayı kaplamaya başlayan yapraklardan yüzüne doğru sürüklüyorum.

"Bugün ne kadar harika oynadığını söylemek istedim tatlım. İnanamıyorum, seni daha önce çalarken hiç görmediğime inanamıyorum. Olağanüstüydün."

Bir zamanlar -çok yakın zamanda- sert sözlerle karşılık . Belki de sivri bir *Ne inanamıyorsun?*

yüzlerce futbol maçından birine katılmasını engelleyen hiçbir şey yoktu. Denizaşırı görevde değildi. Hallie ve bana destek olmak için üç işte çalışmıyordu.

Çalışma odasına kapanmış, viski içiyordu. Ya da Savannah'da süslü bir restoranda 26 yaşında biriyle. Bu konuda çok .

Belki de hep öyle olacağım.

Ama öfke ve kin taşımaktan da .

"Sağ ol baba." Spor ayakkabımın burnunu ölü yapraklara sürterek kırışmalarına neden oluyorum. "Ve, uh, geldiğin için teşekkürler."

"Elbette," diye yanıtlıyor.

Bu konuda *tabii ki* bir şey yok, ama bunu da söylemiyorum.

Sandra bize yetişiyor ve bana gülümsüyor. "Ne güzel bir kampüs. Burayı seviyor olmalısın, Saylor."

"Evet, biliyorum," diye cevap veriyorum. "Emma sürdü. Yani ben..." arkadaşlarımın beni otoparka doğru sallıyorum. "Uzun süre kalacak mısınız?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Sandra. "Pazartesi okula dönmek zorundayım." Kendisinin öğretmen olduğunu yeni öğrendim. Sanırım akademiye olan ilgisizliğim bu yüzden bu kadar şaşırtmıştı. "Yarın sabah geri döneriz."

"Oh, tamam," diye cevap veriyorum. Gidiş-dönüş yolculuğu burada geçirdikleri zamandan daha uzun sürecek.

"Sabah yola çıkmadan önce uğrayabilir miyiz?" diye öneriyor babam. "Hallie bana adresinizi verdi." Tabii ki verdi.

"Evet, değil," diye yanıtlıyorum. "Zaten antrenman için erken kalkacağım."

"Tamam," diyor babam. "Yarın görüşürüz o zaman."

"Tamam," diye tekrarlıyorum. "İyi geceler."

Dönüp otoparka doğru ilerliyorum. Ben arabaya binerken kimse bir şey söylemiyor. Emma arabayı spor kompleksinin etrafında sürmeye başlıyor, sonra evimize yan yollardan birine .

"Baban iyi birine benziyor," diyor Anne sokağımıza vardığımızda.

"Evet," diyorum pencereden dışarı bakarak.

Şu anda babamla ilgili duygularım karmakarışık ve evimize varana kadar içimde çalkalanmalarına izin veriyorum.

Onu affetmem gerektiğini bilmek, bunu gerçekten yapmaktan farklıdır.

Ön kapıdan girer girmez üst kata ve en rahat pijamalarımı giyiyorum. Dün gece indirdiğim yeni cinayet romanı ile yatağıma uzanmayı düşünüyorum ama önce çay yapmak için aşağı inmeye karar veriyorum.

Emma tezgahın başında duruyor, meşhur kokteyllerinden birini karıştırıyor. şeftali desenli pamuğu inceliyor.

Hallie bunları bana şaka olsun diye almıştı ama o kadar yumuşak ki daha fazla giyiyorum. "Bu gece evde mi kalıyorsun?"

"Uh-huh," diyorum, çaydanlığı çalıştırıyorum ve sonra mutfak tezgahına tırmanıp başımı üst dolaba yashıyorum.

"Jason hayal kırıklığına uğrayacak."

"Bunu atlatacaktır," diyorum tavana.

Emma CFOC' beri Beck konusunda beni zorlamadı ve döndüğümüz gün onun posterini sihirli bir şekilde ortadan kaybıldı. Sanırım

Jason'dan bahsetmesi hâlâ zamana ihtiyacım olup olmadığını sormak için. Cevabım evet.

Cressida eşofman ve yüz maskesiyle mutfığa girer. "Bekle, sen de mi dışarı çıkmıyorsun?" Emma haykırır.

Cressida'nın omuz silktiğini görmek için başımı dikleştiriyorum. "Havamda değilim."

Unu almak için yanımdaki dolaba doğru geliyor. Sıradakinin ne olduğunu biliyorum, bu yüzden tezgahı kayıyorum, böylece arkamdan şekeri alabiliyor ve taburelerden birine yerleşiyor.

Emma tekilayı ölçerken ofluyor. Sonra iki limon sıkıyor. Sonra biraz portakal suyu ekliyor.

Emma malzemeleri buzdolabına geri koyarken dikkatimi Cressida'ya veriyorum. "Ne yapıyorsun?" Bana endişeyle bakıyor. "Sandra'nın brownie tarifi. Akşam yemeğinde bana ."

"Oh."

"Domates suyunu biri mi içti?" Emma başını buzdolabının içine sokarak soruyor. "Lütfen bana *bunun* içine domates suyu koymadığını söyle," diye cevap veriyorum, kokteyl çalkalayıcısını işaret ederek.

"Ne? Bu meyve. Ve sağlıklı." Emma domates suyunu bulamadığını düşündüren hayal kırıklığına uğramış bir iç geçiriyor. En üst rafta olduğundan neredeyse eminim ama bunu kendime .

"Emma, *hayır*." Cressida beni . "Bu iğrenç bir şey."

"Peki." Tekrar iç çeker, dondurucudan biraz buz alır ve mikseri sallar. Bir bardak kapıyor ve biraz döküyor. Çaydanlık kapanıyor, ben de dolaptan bir kupa alıyorum.

"Al bakalım. Biraz dene." Emma bana bir bardak uzattı.

"Ne? Hayır."

"Bu iyi."

Bundan şüpheliyim ama bardağı alıyorum. Beklediğimden daha iyi, muhtemelen çok daha kötü olabileceğini bildiğim için. "Güzel. Korkunç değil."

Anne yine pijamalarıyla mutfığa girer.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Emma haykırır. "Bu gece *kimse* dışarı çıkmıyor mu?" "Yorgunum," diyor Anne. "Ve tokum." Karnını okşuyor.

"İnanılmaz." Emma ofluyor.

"Bizimle kal," diyor Cressida ona. "Ben kek yapıyorum."

Emma homurdanır ama mutfaktan çıkar. Muhtemelen üstünü değiştirmek için. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, ipek uyku setiyle geri döner.

"Akşam yemeğinden mi bahsediyoruz yoksa hiç olmamış gibi mi davranıyoruz?" Anne tabureye oturarak soruyor. Çay poşetinin ipiyle oynuyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar. Garip olduğunu biliyorum."

"Garip değildi," diyor Cressida.

Aynı zamanda Emma, "Neden bu kadar garipti?" diye sorar.

Gülüyorum, sonra ayılıyorum. "Annem ben beş yaşındayken beni terk etti. Babam da ondan sonra çekip gitti. Hiçbir zaman iyi bir ilişkimiz olmadı -kesinlikle iyi bir ilişki değildi- ve sanırım şimdi deniyor. Onunla da Sandra'yla da garip. Onu çok az tanıyorum. Daha birkaç hafta önce evlendiler."

"Bu yüzden eve gittin," diye fark ediyor Emma.

"Evet," diye onaylıyorum.

"Özür dilerim, S."

Gülümsemeye zorluyorum. " değil. Her şey yoluna girecek. Ya da yürümez. Her neyse." Hepsisi cevap olarak ne söyleyeceklerine karar verirken bir duraklama oldu.

"Browniler fırında," diye anons ediyor Cressida, ağır anı bozuyor ve sonuç olarak sonsuz bağlılığımı kazanıyor. "Ben romantik komedi izlemeye gidiyorum."

"*Sweet Home Alabama*'yı izleyebilir miyiz?" Anne hevesle soruyor.

Emma biraz daha tekila ölçer, ardından kokteyli dört bardağa böler. İçki bu noktada çoğunlukla alkolden oluşuyor ve bu da lezzete yardımcı oluyor.

Otuz dakika sonra, hepimiz oturma odasına yayılmış, bir elimizde kek, diğer elimizde tekila izliyorduk.

Sweet Home Alabama.

O kadar çok gülüyorum ki yanlarım ağrıyor. Melanie annesiyle reçel yaparken Emma elimi sıkıyor. Anne en iyi replikleri birkaç saniye erken söyleyerek mahvediyor.

Ve muhtemelen üniversitedeki en sevdiğim gecedir.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oturma odasının zemininde uyandım. En azından banyo fayansından daha iyi.

Gözlerimdeki uykuyu silerek doğruluyorum. Emma kanepeye yayılmıştı. Anne yatar koltukta. Cressida da halının karşı köşesinde yatıyor.

Emma yüksek sesle horluyor. Sırıtiyorum, onu kaydedebilmek için telefonumu alıyorum. "Kahretsin!" Ekrana bir göz attığımda bağıriyorum.

"Ne?" Anne irkilerek uyanıyor ve çılgınca oturma odasına bakıyor. Kızıl saçları . "Saat neredeyse sekiz," diye cevap veriyorum.

"Oh, kahretsin!" Anne ayağa kalkıyor.

"Cressida! Emma! !" Kahve yapmak için mutfığa koşarak bağıriyorum. " oluyor?" Emma seslendi.

"Yirmi dakika sonra antrenmanımız var!" Geri aradım.

Telveyi kahve makinesine atıp merdivenlere doğru fırlıyorum. Odamda kasırğa gibi dönüyorum, üzerimdeki pijamaları şort ve antrenman formamla değiştirmek için acele ederken neredeyse devriliyordum. Saçlarımı dağınık bir şekilde at kuyruğu yapıyorum sonra dişlerimi fırçalamak ve yüzümü yıkamak için koridoru koşarak geçiyorum.

Evdeki çarpma ve vurma sesleri herkesin aynı hızla hazırlandığını gösteriyor. Koç Taylor geç kalmayı sevmez.

Bir elimde kramponlarım, diğer elimde spor ayakkabılarımı merdivenlerden koşarak iniyorum. "EMMA! ANNE!" diye bağıriyorum. "Gitmeliyiz!" "Ben de geliyorum!" Emma da bağıriyor.

"Neden *hiç* kimse hazır olmuyor?" Cressida ön koridordan, tam da bildiğim yerden soruyor. Her zamanki rutini, dolaplara yaslanıp hepimizin umutsuzca etrafta koşuşturmasını izlemek. "Antrenman her zaman aynı saatte yapılır. Sizi hazırlıksız yakalamak için sihirli bir şekilde öne alınmaz."

"Bu sabah biraz daha sempati duyabilirdin," diye karşılık veriyorum, ayakkabılarımı giyerken tek ayağımın üzerinde zıplayarak. "Daha da az. Hepimiz aynı anda uyandık. *Ben* gitmeye hazırım."

"Kendin sürmeye başla o zaman!"

"Asla olmaz. Hepinizi yarışırken izlemek çok eğlenceli," diye yanıtlıyor.

Anne ve Emma telaşla koştururken koşuşturan ayak sesleri üst katta yankılanıyor. "Özellikle akşamdan kalmayım."

"En azından Jenny'nin bizi için burada olup olmadığını kontrol edebilir misin?" Ben soruyorum.

Cress gözlerini deviriyor ama ön kapıya yöneliyor. "Bir dakika *önce* yoktu, *lanet* olsun."

"Ne?" Sol spor ayakkabımı bağlayarak cevap veriyorum. "Bizi almadan mı gitti? Arabayı kullanabilirim, sadece anahtarlarımı almam gerek-" Sağ ayakkabımı kaptığım gibi yukarı bakıyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum. Düşünceler kafamın içinde çılgık atarak durdu. Halüsinasyon görüyor olabilirim.

Adler Beck evimde, benden bir metre uzakta duruyor.

Üzerinde Kluvberg mavisi ve beyaz renkte kulüp amblemi işlenmiş bir eşofman var. Taşıdığı deri spor çantasının üstüne bir ceket . Bu kadar erken saatte burada olabilmek için kırmızı gözle gelmiş olmalı ama gözleri tamamen mavi, hiç koyu halka yok.

"Burada ne yapıyorsun?" Boğuk bir sesle söyledim. "Hediyeni aldım," diyor Beck.

Ona bakıyorum. Dün gece içtiğim yüksek miktarda tekila sayesinde, gönderdiğim resimden bahsettiğini anlamam bir dakikamı alıyor. "Bir teşekkür notu yeterli olurdu. Atlantik'i uçarak geçmene gerek yoktu."

"Eğer telefonlarıma cevap verseydiniz, Atlantik'i uçarak geçmek zorunda kalmazdım."

Kahretsin. Cevap vermemek için iyi bir mazeretim yok ve bu kadar yolu gelmesinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ben, ben-"

gürültülü adımlar geliyor, ardından Emma'nın sesinden daha da yüksek bir "Aman Tanrım" duyuluyor.

Şokun bir kısmı geçmeye başlıyor ve ayrıntılar akmaya başlıyor. Cressida ön kapının yanında duruyor, ağzı bir karış açık.

Arkamdan merdivenlere baktığımda, Anne ve Emma'nın da en az onlar kadar şok olmuş göründüklerinden eminim. Emma ve ben Beck'ten bahsederken, onun bir ara buraya gelebileceğinden kesinlikle bahsetmemiştim.

Burada olduğuna inanamıyorum. *Bunca yolu* geldiğine.

Dün geceki içki ve uykusuzluk beni yakalıyor. Şakağım zonklamaya başladı.

Kapı çalındı. Jenny olmalı diye düşünüyorum -niye bu kadar uzun sürdü diye düşünürken- babamın sesini duyuyorum. "Saylor?"

Baş ağrım daha da kötüleşiyor. Onun ve Sandra'nın bu sabah uğrayacaklarını tamamen unutmuşum.

Emma, "Biz arabada olacağız," der ve şok geçiren Anne'i kapıdan dışarı sürükler. Birkaç saniye sonra Cressida donmaktan kurtulur ve onları dışarıda takip eder.

Beck'e "Bir saniye," deyip geçiyorum.

Babam ve Sandra merdivenlerin hemen ilerisinde duruyorlar. Onlara yaklaşırken yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Günaydın!" Sandra neşeyle söylüyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum.

"Meşgul birine benziyor," diyor babam.

Jenny burada, arabası babamınkinin yanındaki kaldırımda duruyor. Emma, Cressida ve Anne içeride tikiş tikiş oturuyorlar.

Kısa bir yolculuk için her zaman emniyet kemeri sayısından daha fazlasını

sıkıştırırız. "Evet. Antrenmanım var, o yüzden..."

"Doğru, tabii ki. Dün gece bahsetmiştin." Başımı salladım.

"Peki, antrenmanın tadını çıkar ve sonra konuşuruz,

tamam mı?" Tekrar başımı salladım. "Tamam."

"Umarım sezon bitmeden tekrar gelme şansımız olur." "Bunu yapmak zorunda değilsin baba. Bu gerçekten uzun bir yolculuk."

"" diyor babam bana. Cesaretle gülümseyen Sandra'ya bakıyor. "Biz istiyoruz."

Sertçe yutkunuyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Tamam. Hangi maç olduğunu söyle. Bana hangi maç olduğunu söyle, sana bilet ayarlayayım."

"Kulağa hoş geliyor." Öne çıktı ve bana sarıldı. Bunu bekliyordum. Fısıltıyla "Seni seviyorum tatlım" demesini beklemiyorum. Bunu bana daha önce söylediyse bile, annemle ilgili anılarımın arasında kaybolup gitmişti.

Karşılık vermeye hazır değilim ama onu biraz daha sıkıyorum. Ben de Sandra'ya sarılıyorum ve sonra ayrılıyorlar, Jenny'ninkinin arkasına park etmiş arabaya doğru gidiyorlar.

Derin bir nefes alıyorum, sonra sürücü tarafındaki cama doğru yürüyorum. "Sen git," diyorum Jenny'ye. "Sizinle orada buluşacağım." Şaşırmış görünüyor. "Emin misin?"

"Evet." Arka koltuktaki ev arkadaşlarımla bakışlarından kaçındıktan sonra eve doğru geri dönüyorum.

Beck oturma odasına taşındı. Kanepenin yanında durmuş, kek kırıntılarıyla dolu tabakları ve hâlâ dumanlı tekila kokan bardakları inceliyor. Odaya girdiğimde bakışları bana dönüyor ve varlığı beni bir kez daha etkiliyor. Burada olması hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor. Her şeyi bırakıp beni görmeye gelmesi -tekrar. Gururum okşandı. Aynı zamanda bunun ne anlama geldiğini düşünerek endişeliyim. O da futbolu benim ciddiye alıyor. Yine de onca yolu benimle konuşmak için geldi. Bencilce varsaydığım gibi aramızdaki bu şeyden etkilenen tek kişi ben değilim. Onun için önemli olduğumu söylemesi kabul edilmesi zor bir şeydi. Lancaster'a gelerek bunu göstermesi da şok edici.

Hareketlerim sözlerimden biraz daha iyidir. Bu yüzden bir şey söylemek yerine Beck'e doğru yürüyorum ve onu öpüyorum. Hissettiğim her şeyi içine dökmeye çalışıyorum. Ona söyleyecek kelime bulamadığım her şeyi.

Tepki vermesi birkaç saniye alıyor. Sonra o beni öpüyor ve ben hızla her şeyin izini kaybediyorum. Aramızdaki bu sıcaklığın nasıl bir şey olduğunu unutmadım ama anılarım gerçeğiyle kıyaslanamaz bile. Kokusuyla ve sıcak dudaklarının yumuşaklığıyla. Onu öpmek varlığını da gerçek hissettiriyor.

"Özlediğin ben miydin, yoksa bu ?" diye soruyor nihayet ayrıldığımızda, elleri sırtımda geziniyor ve atkuyruğumun ucuna dolanıyor.

Sanırım dalga geçiyor ama henüz o kadar kolay bir noktaya , o yüzden emin değilim. Son konuşmamız olan telefon görüşmesine yaptığı sivri göndermeyi kaçırmadım.

"İkisi de olabilir mi?" Sırıtarak cevap veriyorum. "Bir süredir biriyle yatmadım." Ondan beri kimseyle yatmadım.

Beck bana "Benim için de uzun zaman oldu," diyor.

Umarım ben gideli uzun zaman olmuştur ama bu detayları . "Antrenmana *gerçekten* geç kaldım. Birkaç saat içinde döneceğim ve sonra konuşabiliriz."

"Ben de gelebilir miyim?"

Ona göz kırpyorum. "Antrenmanıma gelmek ister misin?" Beck başını sallıyor.

"Seni tanıyacaktıdır."

Daha önce de antrenmanlarda seyircilerimiz oldu: ebeveynler, arkadaşlar, kardeşler. Birkaç lise takımı. Hiç dünyaca ünlü bir futbol fenomeni yoktu.

"Benden utanıyor musun?" Sanırım dalga geçiyor ama yine de emin değilim.

Bu sefer gidecek olan o, çünkü farklı bir kıtada yaşıyor ve tüm ülke onun yokluğunu fark edecek. Onunla ilgili soruları yanıtlamak zorunda kalacak olan da ben olacağım, çünkü takım arkadaşlarımdan hepsi seksi bir ünlüyle olan kaçamağımı merak edecek ve Beck'in benim için daha fazla bir şey ifade ettiğini düşünmeyecekler bile.

Ona bunları söylemek yerine sadece "Hayır."

dedim. "O zaman gidelim."

Anahtarlarımı ve eşyalarımı alıp dışarı çıkıyorum. Beck çantasını girişte bıraktı. Ne kadar kalacağı gibi önemli soruların hiçbirini henüz sormadım.

Yorum yapmadan yolcu koltuğuna tırmanıyor. Kontak çeviriyorum ve motor canlanıyor. Hoparlörlerden yüksek pop müzik yükseliyor. Sesi kısıp garaj yolundan geri geri çıkarken Beck biraz gülümsüyor.

"Telefonlarına cevap vermediğim için özür dilerim," diyerek sessizliği bozuyorum.

Gerçek bu ve bunun tek nedeni beni antrenmana Adler Beck'in yedeğinde gelme çıkmazına sokması değil. Onun varlığı Trey Johnson olayını geride bırakarak hakkımdaki dedikodularda bir numaraya yerleşecek, eminim.

"Ciddi değilsen özür dileme."

"Ciddiyim. Seni aradığım için kendimi aptal gibi hissettim. Sesini duymak güzeldi ama aynı zamanda... acıttı. Düzgün düşünemiyordum ve seni özlüyordum ama sanki her şeyi daha da kötüleştirmişim gibi hissettim. O zamandan beri senden kaçıyorum, bunu geri almaya çalışıyorum ve bunun için üzgünüm."

Bunu uzun bir duraklama izler. "Beni içeri mi alıyorsun yoksa dışarı mı atıyorsun bilmem gerek Saylor. Çünkü bir ileri bir geri... Bunu yapmaya devam edemem."

Bunun bir versiyonunu söylemesini bekliyordum. Bir süredir bunu duymayı *umuyordum*. Yürüyüşe çıkmadan önce, ailesiyle tanışmadan önce, ben ayrılmadan önce ilişkimizi bitirseydi... bu temiz bir kopuş olurdu. İyileşirdim. İyi olurdum.

Bunun yerine, göğsümde panikle beslenen yakıcı bir acı var. Ayrı geçen zaman Beck'e karşı olan hislerimi zayıflatmadı. Onları güçlendirdi.

"Şimdi beni sadece uygun olduğunda mı istiyorsun?" Şak diye söyledim.

İncinmiş durumdayım ve olmaktan nefret ediyorum. Bana o kadar çok şans verdi ve ben her mahvettim. Elbette eninde sonunda bir kırılma noktasına ulaşacaktı. Hepimizin bir kırılma noktası vardır.

"Ne olursa olsun seni *isteyeceğim*. Ama iki hafta boyunca telefonlarıma cevap vermeyen biriyle ilişki yaşayamam."

R'li kelimeyi söylemesi beni sessizliğe itti. O kadar rahat bir şekilde söylemesi, zaten bir tanesinin içinde olduğumuzu ima etmesi. Arabayı sürmeye odaklanıyorum, birkaç saniye sonra futbol sahasının otoparkına dönüyorum.

Beck'e arabamın anahtarlarını fırlatıyorum, sonra arkadan çantamı alıyorum, tüm bu süre boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmiyorum. "Bir yere gidersen kapıyı kilitle."

Arabamdan çıktım ve sahaya doğru koştum. Takım arkadaşlarım banklardan birinin yanında , yani ısınma hareketlerini kaçırmıştım. Toplanma yerine doğru ilerlerken hızım düz bir koşuya dönüşüyor.

Ben yaklaşırken Koç Taylor bana doğru bakıyor, herkes onun dikkatini takip ediyor. "Scott! Varlığımızla bizi onurlandırdığınız için çok cömertsiniz."

"Özür dilerim Koç," diyerek çantamı sıranın yanına bırakıyorum. Geç kaldığım için kendime kızgınım. Ve Beck'le az önce yaptığım konuşmanın ardından devam eden duygular dikkatim biraz daha dağılmış durumda.

"On tur," dedi bana.

Başımı sallıyorum, sonra tekrar koşmaya başlıyorum. Isınma hareketleri genellikle sekizdir ama neden iki tane daha eklendiğini sormama gerek yok. Daha önce hiç antrenmana geç kalmamıştım, en azından *bu kadar* geç kalmamıştım.

Ben turlarımı bitirdiğimde takımın geri kalanı alıştırmalara geçmişti. "Her şey yolunda mı Scott?" Koç yanıma gelerek soruyor. "Her şey yolunda," diye cevap veriyorum. "Sadece uyuyakalmışım. Bir daha olmayacak." Başını salladı. "Mor gruba katıl."

Başımın onayladıktan sonra mor bir poşet konilere doğru ilerliyorum. Birinci sınıflardan biri olan Jill'in arkasındaki sıraya katılıyorum.

"Yemin ederim bu ," diyor.

"Nerede?" diye soruyor önündeki kız. Sırtı bana dönük olduğu için kim olduğunu anlayamıyorum. "Sol altta, tribünlerin yanında. Tam şu ağacın yanında-"

"Aman Tanrım. Haklısın. Ona benziyor."

"Sadece ona benzemiyor. Bu o," diye ısrar ediyor Jill.

"*Adler Beck*'in burada ne işi olabilir ki?" diye soruyor diğer kız. Kız döner. İkinci sınıflardan biri, Jasmine. "Bu sana Adler Beck gibi mi görünüyor, Saylor?"

Sahaya geldiğimden beri ilk kez gözlerimin yan çizgide gezinmesine izin vererek nefes veriyorum.

Dikkat çekmemeye çalışıyor ama pek işe yaramıyor. Tribünlerde izleyen bir avuç insan var. Spor kompleksine giden birkaç öğrenci geçiyor. Muhteşem bir Alman, tribünün metal tarafına yaslanmış.

Umarım arabamı kilitlemeyi

unutmamıştır. "Öyle, evet," diyorum.

"Sence CFOC'ta yaptığı gibi burada da bir kliniğe katılıyor mudur?" Jasmine heyecanla soruyor.

"Onunla tanıştın, değil mi?" Jill soruyor. "Bu yaz Scholenberg'de mi? Bizi tanıştıracak mısın? İmzasını istiyorum." "İmza mı?" Jasmine sırtıyor. "Numarasını istiyorum."

Sıranın daha hızlı ilerlemesi için dua ediyorum, böylece artık bu konuşmanın içinde sıkışıp kalmayacağım. Ama herkes normalden daha yavaş ilerliyor.

Fısıldaşanlar sadece Jasmine ve Jill değil. Emma'yı tarlanın karşısındaki yerinden bana bakarken yakalıyorum.

Antrenman *sonunda* bitiyor ve yorgun kaslarımı esnetmek için çimlerin üzerine oturuyorum. Dedikoduları görmezden gelmeye çalışmak ve Koç Taylor'kolay bir antrenman kavramına inanmadığı gerçeği arasında çok yorulmuş. Etrafımda olup biten onca şeyden Beck'e ne söyleyeceğimi planlayacak vaktim de yoktu. gerekecek, ki bu benim için konuşmalarda hiç iyi gitmemiştir.

Belirsizliğe eşlik eden felç edici duygudan nefret ediyorum. Şu anda üzerimde süründüğünü hissedebiliyorum, derimi kaşındırıyor ve içimi ürpertiyor. Beck'le ilişkimi bitirmek en iyisi olur. O ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı. Ama dikkatimi dağıtsın ya da dağıtmasın, onu *istiyorum* ve arabada ultimatoma verdiğinde ne kadar çok istediğimi anladım. Onun hayatımda olması oyunları kazanmama yardım etmeyecek. Ama her galibiyet ya da mağlubiyetten sonra arayabileceğim biri . Hiç böyle bir desteğim olmamıştı. Bulana kadar aranması gereken bir şey olduğunu fark etmemiştim.

Takım arkadaşlarım sahayı yavaş yavaş terk ediyor, çoğu bankların etrafında takılıp su içiyor. Buraya kimse gelmediği için rahatlamış bir şekilde esneme hareketlerimi bitirmeye odaklanıyorum.

Birkaç dakika sonra bir kargaşa duydum. Kafamı kaldırdığımda sahada takım arkadaşlarımdan çok daha uzun boylu yeni bir figür görüyorum. Beck, Koç Taylor'a bir şey söylemek için duraklıyor ama bir dakika geçmeden bana doğru gelmeye devam ediyor. Kalan takım arkadaşlarımdan birkaçı şaşkın bakışlar atıyor. Tanışmak için fırsat kolluyor olabilirlerdi ama hepsi Beck'in profesyonel bir sıfatla burada olduğunu varsayıyordu.

Beck tek kelime etmeden yanımdaki çimlerin çöktü. Ama bu çok şey anlatıyor. Antrenmanımız sırasında ona yönelen bakışları fark etmiş olmalı. Belki de durduğu yerden neden burada olduğuna dair spekülasyonları bile duyabiliyordu. Buraya gelmesi çok açık bir mesaj veriyor. Benim için burada.

Başını yatırıp mavi gökyüzüne bakıyor. "Sol dokunuşun biraz işe yarayabilir," diyor bana bakmadan.

Sol bacağıma yaslandığım yerden doğrulup alay ediyorum. "Ben sadece altın madalya kazanmış futbolculardan tavsiye alırım."

Almanya iki yıl önce gümüş madalya aldı.

Beck bana sırtıyor, göğsümdeki ağırlığı biraz olsun hafifleten rahat, kaygısız bir sırtış.

Diz arkası kırışımı esnetmek için sağ bacağımın üzerine eğiliyorum.

"Resim için teşekkür ederim."

"ederim. Sadece gördüm ve düşündüm ki..." "Tıpkı

o geceki sahaya benziyor."

Boğazımı temizliyorum. "Evet."

"Bunca yolu bir resim için teşekkür etmeye gelmedim, Saylor."

"Biliyorum. Bir ultimatoma vermeye geldin."

"Bu bir ultimatoma değil."

Düzeltiliyorum. "Bir ultimatoma gibi geldi."

"Şey, bir tane değildi." Eli dizime iniyor, sarsmak istemediğim sıcak bir ağırlık. "Sen de bunu istemiyorsan benim seni istememin

pek bir anlamı yok. Sen devam edersen benim buraya gelmemin bir önemi yok."

Sahanın etrafına bakıyorum. Neyse ki herkes . Bileğinden tutup yere uzanıyorum, onu da kendimle birlikte çekiyorum.

"Yine yıldız yok," diyor Beck.

Gülüyorum. "Kapa çeneni."

"Ben de seni özledim," diyor. "Ben söyleyemeden kapattın."

Yanağımın içini kemiriyorum. "Hallie beni daha fazla fotoğraf çekmek için arıyordu. Bir fark yaratacaksa, kapatmak için aramadım."

"Az önceki baban mıydı?"

"Evet. Yeni karısıyla birlikte bir maç için geldi."

"Tam zamanında." Beck'in sesinde bir acılık var -benim adıma bir acılık- ve bu beni tam ortamdan vuruyor

Göğüs.

Hallie'nin beni barışa ikna etmesine alışkınım. En iyi arkadaşlarım dün geceyi babamla kibarca sohbet ederek geçirdi. Hiç kimse bana babama olan kızgınlığının geçerli olduğunu söylemedi. Beck üç kelimeyle bana böyle hissettiğini açıkça belirtti. Futbola olan bağlılığımı anladığını biliyordum. Ama *beni* gerçekten tanıdığını bir kez daha anladım.

Boğazımı temizliyorum. "Ailen nasıl?" "İyi.

Sophia seni çok soruyor." "Hâlâ Karl'la

çıkıyor mu?"

"Hayır. Neyse ki bu durum tamamen sona ermiş gibi görünüyor. Erkeklerle ara vermekten bahsediyor ama bu geçmişte hiç uzun sürmemişti. Sophia... Sophia." Beck'in ses tonunda sevgi seli var. "Sana mesaj atmak istiyor ama ona atmamasını söyledim. Sanırım bir kez olsun dinledi."

"Neden olmasın? Mesaj atabilir. Ondan haber almak güzel olur."

"Çünkü benimle değil de kız kardeşimle konuşman egom için çok kötü olurdu." "*Lütfen.*

Egon gayet iyi."

Başını bana doğru çeviriyor. "Bu boku başka kadınlarla yaptığımı mı düşünüyorsun, Saylor? Çünkü yapmıyorum."

"Ailenle tanışması için bir sürü başka kadın getirdin. Bana söyledin. Sophia da öyle."

"O farklıydı. Birkaç yıl vardı... dikkatimin dağılmasına ihtiyaç duyduğum birkaç yıl. Bir kızı ailemin yanına götürmek, onlarla ne kadar bunaldığımı konuşmaktan çok daha kolaydı. Ben bir çocuktum. O kızlar... hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyordu. Omzum hakkında yorum yaptığın anda farklı olacağını biliyordum."

"Puştun peşinden gideceğimden o kadar emindin, *ne cüretle benimle rol yaparak konuşursun*, ha?"

"Konu sen olunca hiçbir şeyden emin olamıyorum Saylor, çimlere uzanmayı paraşütle atlamaktan daha heyecan verici hale getirebilen tek kişi olman dışında."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Paraşütle mi atladın? Yoksa bu bir metafor mu?" "Bir

kere," diyor bana. "Çok heyecanlıydı."

"Bacağına kırmaktan endişe etmedin mi?"

"Hayır. Ve sen de olmazdın. Sen korkusuzsun."

Başımı sallıyorum. "Ben korkuyorum."

Artık bir uçaktan atlamaktan bahsetmediğimi anlayınca ifadesi yumuşuyor. Ona aşık olmak çok daha korkunç hissettiriyor ve bundan kaçmak için her dürtüyle savaşıyorum.

"Seninle paraşütle atlamaya gitmek istemiyorum, Saylor. Her şeyi kendi başına yapabilecekmişsin gibi dav güvendiğin kişi olmak istiyorum."

Sözleri bana babaminkileri hatırlatıyor ve düğünde yaptığım gibi geri itiyorum. "Her şeyi

kendi başıma yapabilirim," diye ısrar ediyorum.

"İstemekle zorunda arasında fark var." Yutkunuyorum.

"İlişkiler neredeyse hiç sürmez."

"İçinde bulunduğun birçok kişiden bildiğin gibi mi?"

"Canımın bilmek için yüzüme futbol topuyla vurulmasına gerek yoktu," diye veriyorum.

Bu bana alaycı bir gülümseme kazandırdı. "Gururumu ayaklar altına alıp neredeyse dört bin mil uçmamı, ters bir tekme yememle bir mi tutuyorsun?"

Daireler çizerek konuşuyoruz ve ben düz koşmayı seviyorum. Oturup ayağa kalkıyorum ve şortumun üstündeki otları

temizliyorum. Beck de oturuyor, dirseklerini dizlerinin üzerine koyuyor ve dikkatle beni izliyor.

"Hâlâ rövanş istiyor musun?" diye sordum. "Bu sefer ödülü senin seçmene izin

vereceğim." Bana deliymişim gibi bakıyor. "Kaleci yok."

"Yani?"

"Yani, bir kazanan olmayacak."

Sırıttıyorum. "Bu bana söylediğin en tatlı şey."

Beck dünyanın en iyi futbolcusu. Yine de bana bir kez bile aşağılık hissettirmedi, profesyonel bir sözleşme ya da kadın olduğum için bana daha az muamele etmedi. Bu onun birçok çekici özelliğinden biri.

Ayağa kalkarken homurdanıyor. "Antrenmandan yorulmadın

mı?" Başımı sallıyorum. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

"Seni tanıyorum." Mavi bakışları yoğun, içimi yakıyor.

"Biliyorum," diyorum.

"Bana rövanş yapmadığımı söylemiştin," diye hatırlatıyor.

Yutkunuyorum, bakışlarımı tutuyorum. Bunu söylediğimden beri birlikte futbol oynadık. Seks yaptık. Bu anlar onun için başka hiç kimseyle olmadığı kadar anlamlıydı. "Seninle başka kimseyle yapmadığım pek çok şey yapıyorum."

"Scott!" Bir erkek sesi bu yoğun anı böldü. İçimi çekiyorum ve bu tarafa doğru koşan Kyle Andrews'a bakıyorum. "Dünkü galibiyet için tebrikler. Duyduğuma göre *epik* bir maçmış. Bu Adler Beck." Kyle benimle Beck'in arasına bakıyor

-İki kere. "Ben Adler Beck."

Daha hafif bir ruh halinde olsaydım gülerdim.

"Sen, yani, adamım. Ben büyük bir hayranınızım! Her zaman Kluvberg maçlarını izleriz. İnanamıyorum, keşke..." Kyle bu anı anmak için elinde kamerayla birinin çıkmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor. Umarım selfie çekmek için telefonunu çıkarmaz.

Ona acıdım. "Beck, bu Kyle. Erkek futbol takımında." "*Ashında* ben kaptanım." Kyle bana ters bir bakış attı.

"*Kaptan* o zaman. Bir ve üçüncüyü üstlenmek isteyip istemediğinden emin değildim," diyorum tatlı bir şekilde.

Kyle bana ters ters bakıyor ama Beck elini uzatıp "Tanıştığımıza memnun oldum" dediğinde yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor.

Kyle Beck'in elini sıkarken biraz şaşkın görünüyor. Birkaç dakika daha ona hayran hayran baktıktan sonra nihayet ayrılıyor.

"Bütün okula burada olduğunuzu söyleyecek," diye Beck'e bilgi topu ona uzattım. "İmza dağıtmaya başlamak istemiyorsan elimizi çabuk tutsak iyi olur."

"Ne yapıyoruz?" Beck ceketini silkerek soruyor. "Beş mi? Daha önceki gibi mi?"

Başını sallıyor. "Peki ne için oynuyoruz?"

"Senin seçimin, hatırladın mı?"

"Peki seçeneklerim neler?"

"Bana ne istediğini zaten söyledin, o yüzden buna bağlı kalabilirsin."

Kaşları kalktı. "Sen mi?"

"soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

"Kendinizi nasıl 'kazanmayı' planladığınızı anlamaya çalışıyorum."

Kazanmayı hiç planlamıyorum, ama bunu söylemek muhtemelen aptalca bir jestin sürprizini . En azından bu işte kötü olduğum konusunda onu uyardım. Beck'ten hiçbir bir yanımı saklamadım, olmadığım biri gibi davranmaya çalışmadım.

Topu ona verdim. "Sadece ilk atışı yap."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde başarıyor. Açık bir ağın 15 metre uzağında duruyoruz ve o bir keskin nişancıdan daha iyi atış isabetine sahip.

Ben atışımı yapıyorum. O kendi atışını yapıyor.

Son vuruşumu yapana kadar böyle ileri geri voleybol oynuyoruz. Geçen seferki gibi tek bir atış bile kaçırmadığına göre kazanamam.

Eğer başarırısam, berabere kalacağız.

Eğer kaçıırısam, kaybederim.

Rekabetçi olduğum için köşe bayrağına doğru vuruyorum ve çizginin hemen içine düştüğünde gülümsüyorum. Bilerek ıskaladığım daha açık olamazdı ve bunun Beck'in yüzüne yansımaları izliyorum.

"Kaçmıyorum," dedim ona. "Kampüsü gezmek ister misin?"

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Ben odama girdiğimde BECK yatağında oturmuş bir kitabı karıştırıyordu.

Sahadan ayrıldıktan sonra ona kısa bir kampüs turu yaptırdım. Boş evime döndüğümüz sırada bir telefon geldi, ben de hızlıca bir duş almaya karar verdim. Oturma odasında yerde uyumak ve önceki antrenman arasında kendimi iğrenç hissediyordum.

Beck şu anda kimseyle konuşmuyor. Havluyla ayakta durmuş, ıslak saçlarıyla bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?" Kapıyı kapatarak soruyorum.

"Evet." Gizemli kitaplarımdan biri olan kitabı kapatıp üzerine koydu. "Sadece Wagner, kontrol ." "Burada olmana kızdı mı?"

"Pek heyecanlanmadı."

Yaklaşıyorum, yaklaşırken adem elmasının sallanışını yakalıyorum. "Ne kadar kalabilirsin?"

"Uçağım yarın ilk iş kalkıyor. Bir maç için doğruca Berlin'e gidiyorum."

Cevabı bekliyorum. Koçu aramadan önce bile yokluğunun fark edilmemesinin mümkün olmadığını biliyordum. Beck sadece ünlü değil, önemli biri. İnsanlar *onu* izlemek için para ödüyor, futbol maçına gitmek için değil.

"Yarın ilk iş...yakında." Başını

sallıyor. "Yapabileceğimin en iyisi."

Bir adım daha atıyorum, sonra kişisel alan fikrini tamamen terk edip doğrudan kucağına tırmanıyorum. Kalın kalçaları benimkileri sarıyor, havluyu kadar yukarı çekiyor ki bacaklarımdan neredeyse hiçbirini örtmüyor. Saçlarımdan dökülen birkaç su tanesi onun üzerine düşüyor ama Beck bunu fark gibi görünüyor. Ya da umursamıyor. Elleri belime iniyor ve beni göğsüne daha da yaklaştırıyor. Ağzı omzumun kıvrımına yerleşiyor ve nemli tenime sıcak bir öpücük konduruyor.

Bana böyle dokunması cennet gibi. Fiziksel çekiciliğimiz aramızda her zaman fark edilebilir bir varlık olmuştur. Şu anda bunu görmezden gelmek imkansız. Böyle bir anı paylaşmalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Bir süre için, bir daha asla bir anı paylaşamayacağımıza ikna olmuştum. Bu şimdi her hissi artırıyor.

"*Saylor...*"

İsmimi söyleme şeklinden ürperiyorum, çok fazla özlem ve şehvetle dolu. Sanki bana dokunmak için can atıyor. Beni becermek için can atıyor. Beck bana önemli, sevilen biriymişim gibi bakıyor. Sanki *onun* dünyasının merkeziymişim gibi.

"Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydin?" Tişörtünün eteklerini kaldırarak soruyorum. Beck kumaşı başının üzerinden çekmeme yardım ederken sırtıyor. "Henüz bahsetmedin aslında." Alay ediyor ama aynı zamanda haklı.

"Seni uyarmıştım, bu işte kötüyüm," diyorum ellerimi göğüs kaslarında ve karın kaslarında gezdirirken. Avuçlarıma bastırılan sıcak, sıkı ten hissinin tadını çıkarıyorum. ". Kendimi . Kaçıyorum. Ama deniyorum. Söz veriyorum deniyorum."

Beck beni öpüyor, üzerimdeki havlu sert bir çekişin ardından parçalanıyor. Elleri yukarı doğru kayıyor ve göğüslerime ulaşana kadar arkasında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor. Onları avuçladığında ağzının içine doğru inliyorum, ani ve tüketen bir zevk sarsıntısı.

Beni zahmetsizce çeviriyor, böylece onun altında sırtüstü yatıyorum.

Parmaklarımı yumuşak saçlarının arasına sokuyorum.

Parmaklarımı boynunda

gezdiriyorum. Tırnaklarımı sırtına

geçiriyorum.

Önceden bunalmıştım; şimdi boğuluyorum. Coşku ve öfori içinde batıyorum. Beck beni aceleyle, hararetle, şiddetle öpüyor. Dili ve dudakları göğüslerime, boynuma, göğsüme saldırıyor. Bir yandan da devasa ereksiyonunu iç uyluğuma . Benimle alay ediyordu.

"Beck, lütfen." Sesimdeki çaresizliği duymasına izin veriyorum. Altında kıvranan, ahlaksız bir olduğumu anlamayacak değil ya.

"Beni istiyor musun, Scott?" Yatakta bana hiç soyadıyla hitap ve dudaklarından dökülen bu ses şaşırtıcı derecede erotik.

Parmakları baştan çıkarıcı bir şekilde göğüs kafesimde geziniyor ve ben ona doğru eğiliyorum. "Neye bu?"

Yüzünde bir mizah parıltısı beliriyor ama hemen yerini sıcaklık alıyor. Bir eli kalçalarımın arasına kayıyor ve kalçalarım ek uyarımla yukarı sarsılıyor. Bu başka biri olsaydı, teslim olmazdım.

"Seni hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum," diyorum ona, kendimi birden fazla şekilde ortaya koyarak.

Beck prezervatifi açıyor ve sonra içime giriyor. İnemelerimi omzuna bastırıyorum, ev arkadaşlarımın ne zaman evde olacakları

hakkında hiçbir fikrim yok.

Düşünceler rüzgârdaki karahindiba yaprakları gibi uçup gider. Geriye kalan tek şey

hisler. Her şeyin ve hiçbir şeyin farkındayım.

Düşüncesiz ve aşırı uyarılmış.

Teninin sıcaklığı var. Karnıma bastırıldığı karın kaslarının dalgalanması. Ellerimin kalın saçları.

Yavaşlayıp yavaş bir tempoyla içime pompaladığında, ecstasy damlalarını hissederek yaklaştım. Yavaşça. İç kaslarımı sıkıyorum ve o karşılık verirken sırtındaki kasların dalgalandığını hissediyorum.

İçimden kayarak çıkıyor, sikişin şişkin ucuyla benimle alay ediyor ve ben gırtlaktan bir nefes alıyorum. Sonra tekrar içeri dalıyor ve ben uçurumun üzerindeyim. Bir süpernova gibi parlarken içimden sıvı sıcak zevk akıyor.

Beck'in yüzünün gerilmesini ve sonra kendi rahatlamasını bulurken izliyorum.

Birkaç saniye sonra yanımdaki yorganın üzerine düşüyor, ikimiz de derin derin nefes alıyoruz. Beck prezervatifle için ayağa kalkıyor, sonra tekrar yanıma uzanıyor. Parmakları saçlarımı karıştırmaya başlıyor, saç tellerimi hafifçe çektişirmesi bir şekilde güven veriyor.

Önce ben konuşacağım. "Bir futbolcu olarak bana ilham verdiğini sana hiç çünkü tanıştığımızdan beri benim için *sadece* bir futbolcu olmadın. Seni oynarken izler ve yeteneklerine hayran kalırdım. Stratejini analiz ederdim. şimdi fark ettiğim şeyler değil. Ve senin önemli olduğunu nasıl kabul edeceğimi ya da etmem gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Sonra o adam mülakat sırasında sordu ve her şey ortaya çıktı. İnsanlar umursadı, düşündüğümde çok daha fazla. Söylemeden önce düşünmedim bile. Birinin beni filme aldığını bilmiyordum. Ama o videonun kaç *milyon* kez biliyor musunuz?"

Duraklıyorum ama Beck'in parmakları saçlarımı okşamaya devam ediyor.

"Senin sayende tanınmak benim peşinde olduğum kariyer değil," diyorum ona. "Bu benim bencilliğim, çünkü bunun senin kontrolünde olan bir şey olmadığını biliyorum. Ama endişeliyim, eğer insanlar bizi öğrenirse, benimle ilişkilendirilecek tek şey bu olur. Tıpkı beni getirdiğin gibi olacak. Herkes sadece senin sayende orada olduğumu bilecek. Başarılarımı hak istiyorum, senin uğruna çalıştığın şeylerin bana verilmesini değil. Bu mantıklı mı?"

"Bu çok mantıklı," diye yanıtlıyor. "Ama kimse seni oynarken izleyip futbol sahasında bir yeri hak etmediğini söyleyemez. Kamp bittikten sonra Herrmann'ın söylediği buydu. Otto'nun penaltı vuruşlarını gördükten sonra bana söylediği şey."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bazen ilgiden rahatsız oluyorum ve belki de senden de bununla başa istemem *bencillik*. Ama bunu kullanabilirsin,

Saylor. Benim yüzümden sana ilgi gösteriyorlarsa, bunu istediğin gibi kullan."

"Doğru. Seninle çıkarsam bir Nike anlaşması yapabilirim. Ya da en azından bir İtalyan arabası..."

Yan tarafımı çimdikliyor. Kıkırdıyorum, göğsüne yuvarlanıyorum ve kalbinin üzerinde daireler çiziyorum. "Almanya'da yaşıyorsun," diyorum.

Beck sadece orada yaşamıyor. O bir Alman. Ailesi orada yaşıyor. Arkadaşları da. Şimdiye kadar oynadığı tek takım. Bunların hiçbirini koparılması kolay bağlar değil. *Koparabileceğinden* bile emin değilim. FC Kluvsberg ile sözleşmesi var ve yıldız oyuncularını elden çıkarmak eminim.

Parmakları koluma doğru ilerliyor, benim ona dokunduğum gibi tenimde desenler çiziyor. "Farkındayım." "Orası buradan çok uzakta."

"Uçuş kısa değildi."

Ne ima ettiğimi çok iyi biliyor ama bana .

"Sezonum bittikten sonra Kluvsberg'i ziyarete ... ama bu aylarca sürmez." Sezonu boyunca onca yolu geldikten sonra bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum. Ama tamamen dürüst olmak için çabalıyorum. Bu benim ona izin . Kaçmak yerine yerimde kalıyorum. "Takımın programı çok yoğun. *Benim* programım çılgınca. Bu benim son senem. Bir şampiyonluk daha istiyorum. Yani... Sadece neye bildiğinizden emin olmak istiyorum."

Birkaç saniye bana bakıyor, sonra yatağımın başucundaki masaya uzanıp telefonunu alıyor. "Pardon, seni sıkıyor muyum?"

Beck sırtıyor, sonra ekrana dokunuyor. Telefonum şarj istasyonunda bıraktığım yerde yanıyor. "Devam edin. Cevap ," diyor.

Ben

. Gözlerimi deviriyorum ama uzanıp alıyorum. "Alo?"

Telefonu , sonra masaya geri koyuyor. "Senden tek istediğim bu, *Schatz*."

"*Schatz* ne demek?" diye sordum.

Sadece gülümsüyor. "Hâlâ akıcı

konuşamıyor musun?"

Telefonumu fırlatıp atıyorum ve tekrar uzanıyorum. "Zor bir dil," diye .

Beck'in sırtışı yerinde duruyor. Onu hiç görmediğim kadar iyi bir ruh hali içinde ve göğsümün ortasında sıcak parıltı var, bunun benimle ilgili olduğunu fark ediyorum. "Senden benimle futbol arasında bir seçim yapmanı istemiyorum. Bu kadar odaklanmış, kendini adanmış ve motive olmuş olmanı seviyorum. *Bana* ilham veriyorsun. Ve neye çok iyi biliyorum."

"Haklıydın," diyorum.

Mırıldanıyor. "konuda?"

"önce parkta oynamakla aptallık ettim. Bunu yapmamın tek nedeni... şey, seninle oynamak istememdi.

Dikkatli olmaktan ya da güvenli oynamaktan daha fazlasını istedim."

Beck gülümseyerek bir tutam saçı şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Aşırı tepki verdim. Seni incitmekten çok korktum. Ve bu beni hazırlıksız yakaladı çünkü daha önce sahada hiç kimseyi kadar önemsememiştim."

"Takım arkadaşlarına söylemem."

Kıkırdıyor.

"ya... Peki ya gelecek yıl?" diye sordum. "Burada oynamayı planlıyordum." Mackenzie Howard'ı başka bir şampiyonada yenmek. Bazı oyuncuların denizaşırı ülkelerde oynamayı tercih biliyorum ama ben kendimi onlardan biri olarak hayal etmemiştim.

"Bir yolunu ."

"Kulağa kolaymış gibi gelmesin," diyorum. "Zor olacak."

"Zor olacağını biliyorum. Sahaya kazanacağını bilerek Saylor. Kazanırsın. Bunun için savaş. Tek istediğim bu. Denemeni."

Ben bir yanıt oluşturmamadan telefonu çalıyor.

Beck inliyor, sonra ekrana bakıyor. "Buna bakmam gerekiyor," diyor özür dileyerek. "Sorun değil," diyorum.

Cevap vermeden önce iç geçiriyor, söylenenleri dinlerken avucunu yüzünde . Sonra Almanca cevap veriyor.

Ayağa kalkıp üzerime bir şeyler giyiyorum, sonra kapıya doğru işaret edip *hemen döneceğimi* söylüyorum. Beck başıyla onaylıyor ve ben odamdan çıkıp bir şeyler atıştırmak için aşağıya iniyorum. Kampüste öğle yemeği yedik ama ben kahvaltıyı atlardım ve şu anda açlıktan ölüyorum.

Emma'nın sesini duyduğumda elma üzerine fıstık ezmesi sürüyordum. "Merhaba! Evde kimse var mı?" Birkaç saniye sonra mutfağın kapısında , Cressida da hemen arkasında.

İkisi de durdu ve bana baktı.

"Hey," diyorum fıstık ezmesi sürmeye devam ederek.

"Neden hiçbir mesaja cevap vermiyorsun?" Cressida soruyor. "Endişelendik."

"Telefonumun şarjı bitti," diye cevap verdim. "Normalde gece şarj ederim ve oturma odasının zemininde bir kablo yoktu."

Şarja taktıktan sonra dikkatim iyice dağıldı ama bundan bahsetmedim.

Emma etrafına bakınır, sonra sahnede fisıldar. "Nerede o?"

Sırtıyorum. "Üst katta."

"Üst katta mı? O... *burada* mı *kalıyor*?"

"Evet. Sadece bu gecelik. Yarın ayrılıyor. Anne nerede?"

"Çalışma grubu gibi bir şeyi var," diye cevaplıyor Cressida. "Şimdi, *Adler Beck'in evimizde* ne halt ettiğini açıklayabilir misin?"

Emma'ya , çünkü o zaten hikâyenin bir kısmını biliyor. "Yaz boyunca Scholenberg'deyken onunla bir şey yaşadım. Ve şimdi sanırım onunla çıkıyor olabilirim."

"*Ne*?" Cressida'nın nefesi kesilir.

"Saylor's in *lo-ve*," Emma şarkı söylüyor. Bana gülümsüyor. "Senin adına çok mutluyum, S."

"Teşekkürler," diyorum.

"Bunu biliyor muydun?" Cressida soruyor. Bana bakıyor. "Emma'ya söyledin mi?"

"Bana neredeyse hiçbir şey anlatmadı," Emma. "Hiç alet detayı almadım." "Ne kadar hayal kırıklığı." Bir erkek sesi sohbetimize katılıyor.

Beck mutfığa girdiğinde Cressida ve Emma'nın yüzlerindeki ifadeye gülüyorum. İkisi de kendilerini tanıtamayacak kadar şaşkın görünüyor, bu yüzden ben tanıtıyorum. "Bu Beck. Beck, bunlar Cressida ve Emma."

Beck gülümsüyor. "Sizinle resmen tanıştığımı memnun oldum. İkiniz hakkında çok şey duydum." Ne Emma ne Cressida bir şey söylüyor; sadece ona bakıyorlar.

"Tuhaflaştırmayın çocuklar," diyorum bıçağa biraz daha fıstık ezmesi ekleyerek.

"Ben biraz çamaşır yıkayacağım," diyor Cressida.

Emma omuz silkiyor. "Biraz ev ödevi yapmalıyım."

İkisi de gittikten sonra Beck'e sırtıyorum. "Senin büyük hayranların."

Başını hafifçe sallayarak ensesini ovuşturuyor.

Tabağı ona doğru itiyorum. "Biraz elma ister misin?"

Ben yemeği pişirmeye başlarken Anne mutfağa girdi. Arkamdan merdivenlere baktı. "Beck nerede?" Umursamaz görünmeye çalıştığını söyleyebilirim ama oluyor.

"Duştayım. Çalışma ?"

Anne gözlerini deviriyor. "*Adler Beck*'le çıkıyorsun ve benim pazarlama dersim hakkında bilgi mi istiyorsun?" Belli ki yakın zamanda Emma ya da Cressida ile konuşmuş.

"O sadece bir adam."

Alay ediyor. "İyi. O sadece bir erkek. Senin bir ilişkin mi var? Kampüsün yarısı yas tutacak." Başımı sallıyorum. "Bitti mi?"

"Senin adına sevindim. Sadece *şok oldum*. Onun burada olması..."

Tek kaşımı kaldırdığım uzun bir aradan sonra. "Ne gibi?" "Bilmiyorum. İyi bir ünlü eşdeğeri düşünemiyorum."

. "Cressida ve Emma nerede?"

"*Yirmi Beşe Bir* önce televizyonu tamir etmeye çalışıyorum." "Tabii ki öyle."

"Geçen hafta seni izlerken görmediğimi sanma," diye yanıtlıyor Anne.

"Görmezden gelmek imkansızdı. Birinin bu kadar çok ağlamasının fiziksel olarak mümkün olduğunu düşünmüyordum."

Buzdolabının kapağını açıp içindekileri inceledim.

"Yemek mi yapıyorsun?"

"Evet," diye yanıtlıyorum, buzdolabından bir paket tavuk çıkarıp fırını açıyorum. "Yardım edebilir miyim?"

"Elbette, teşekkürler. Salataya başlamadım, isterseniz siz yapın."

Anne buzdolabından yeşillik ve sebzeleri çıkarıyor. Akşam yemeğini hazırlarken Salı günkü bir sonraki maçımız hakkında konuşuyoruz. Cressida ve Emma birkaç dakika sonra mutfağa dönüyorlar ve hâlâ televizyondaki sorun hakkında tartışıyorlar.

Sıradan bir Pazar gecesi gibi.

Ta ki merdiven boşluğundan ayak sesleri gelene kadar. Kafamı kaldırıp bakıyorum, Beck'in atletik bir şort ve tişört giyip ıslak saçlarla mutfağıma girmesinin ne kadar doğru görüldüğüne şaşıyorum. Ev arkadaşlarımdan onun burada olmasından neden korktuklarını anlıyorum. Ama bana normal görünüyor. Mükemmel görünüyor.

Beck yanıma gelirken Emma ve Cressida rahat davranmak için abartılı bir çaba içinde tartışmaya devam ediyor. "Güzel kokuyor." "Yemek yapabilirim."

"Yapabilir misin?" diye soruyor tezgâha yaslanarak.

"Mm-hmm."

Birbirimize bakıyoruz ve ilk kez yalnız yaşamak istiyorum. Emma, Cressida ve Anne benim en iyi arkadaşlarım. Arkadaşça bir ilgi odağı olsalar dayine de ilginin bizim üzerimizde olmamasını diliyorum. Onunla geçirdiğim zaman çok kısıtlı ve her saniye biraz daha elimden kayıp gidiyor.

Beck, baktıkça daha iyi görünen yüzlerden sahip. Tanıdık masmavi derinliklerde kayboluyorum, o kadar sürükleniyorum ki Anne adımı söylediğinde irkiliyorum.

"Saylor?" diye tekrarlıyor.

"Öyle mi?" Bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum. "Tavuk için zamanlayıcı az önce kapandı."

Tezgâhtan tutacakları alıp tepsiyi fırından çıkarıyorum. Yemeğin dibinde meyve suyu ve çatırdıyor. Etin yüzeyi çıtır çıtır, açık kahverenginin mükemmel bir tonuna kadar pişmiş. Kontrol etmek için çekmecedan et alıyorum ama zaten piştiğini biliyorum.

Anne tabakları, Cressida çatal bıçak takımlarını alıyor ve Emma da iğrenç içeceklerinden birini hazırlıyor. Hep birlikte masaya oturduk.

Üç ev arkadaşım ya Beck'in varlığının şokunu atlattılar ya da Beck'in yanında normal davranma konusunda daha iyiye gidiyorlar. Hiçbiri akşam yemeği sırasında söyleyecek sıkıntısı çekmiyor. O kadar çeşitli konular hakkında konuşuyorlar ki takip etmekte zorlanıyorum. Dikkatimin çoğu Beck'in masanın altında üzerinde duran eline odaklanıyor. Parmaklarını oynatmıyor, sadece avucunu orada bırakıyor. Sanki o da zamanın akıp gittiğinin farkındaymış ve her dakikayı en iyi şekilde değerlendirmek istiyormuş gibi bana dokunuyor.

Yemekler güzel -eğer kendim için söylüyorsam- ama yediklerimin tadını zar zor alıyorum. Yemeği bitirdik ve Cressida bulaşıkları yıkamayı teklif etti.

"Sorun değil, Cress. Gösteriyi izlemek istediğini biliyorum. Ben temizlerim."

"Ne dizisi?" Beck masaya oturduğumuzdan beri ilk kez konuşarak soruyor. "*Yirmi Beşe Bir*!" Emma haykırıyor. "mi?"

Homurdanıyorum ve Beck bana bakıyor.

"Ne hakkında?" diye soruyor.

Cressida, "Aşkı bulmakla ilgili bir reality televizyon programı," diye yanıtlıyor.

"Gereksiz drama ve zehirli kişiliklerle dolu ve çok fazla alkolle besleniyor," diye ekliyorum. "Sen izliyor musun?" Beck soruyor.

"Yani, bazen. Eğer açıksa..." Korunuyorum.

"İzliyor," diye onaylıyor Emma ve ben ona ters ters

bakıyorum. "Tamam, hadi izleyelim," diyor Beck.

Ona baktım. "Ciddi misin?"

"Neden olmasın? Seninle bir daha kesinlikle Clue oynamayacağım." Gülümsemek savaşıyorum, gerçekten. Ama kazanamıyorum. "Peki."

Hepimiz oturma odasına geçiyoruz, Cress bulaşıkları daha sonra yıkamaya karar veriyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Muhtemelen yarına kadar lavaboda duracaklar. Dört kişi için yeterince büyük olmayan kanepede Beck'in yanına , ki bundan şikayetçi değilim.

Program, geçen haftanın en şok edici olaylarının ayrıntılı bir montajla tekrarlanmasıyla başlıyor.

"kavga ettikleri adam bu mu?" Yeni bölüm başlarken Beck bana fısıldıyor. "Evet," diye

yanıtlıyorum. "Senin tipin değil mi?"

Beck kıkırdıyor ve göğsünün titrediğini hissetmek için biraz daha yaklaşıyorum.

"Hayır. Seninki?" "Sarışınları tercih ederim."

Uzarlara bakıyorum, o anda kır çiçekleri tarlası üzerinde bir sıcak hava balonu yolculuğunu gösteren ekrana geri dönüyorum. Sıcak hava balonu tarlaya iniyor ve çift çoktan hazırlanmış bir pikniği keşfetmek üzere balondan iniyor. "Ciddi misin? Ne kadar gerçek dışı," diye homurdanıyorum.

"Saylor! Ne dediklerini duyamıyorum," diye yakınıyor Emma.

Yumuşak minderlere geri iç çekiyorum, başroldeki adamla şimdiki yapmacık konuşmalarını izliyorum, iğneleyici yorumları ısırarak geri alıyorum. Sonra Beck'in sol eli dizime yerleşiyor ve televizyonda olup bitenlere olan tüm ilgimi kaybediyorum.

Ona bir göz atıyorum ama dikkati gerçekten gösterideymiş gibi görünüyor. Başparmağı tenimde küçük daireler çiziyor ve uyarılma hissi yukarı fırlıyor. Alt dudağımı ısırıyorum ve ona doğru kayıyorum. Beck'in kolu sırtımdan aşağı kayıyor ve üzerimdeki kazağın etek ucunun altına giriyor. hiçbir şey yok ve o da bunu keşfediyor.

Avuç derimde gezinirken kaba nasırlar belime sürünüyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Ona daha da yaslanıyorum ve Anne kanepenin ortasını neredeyse kendine ayırmış durumda. Ben kısmen üzerinde, çoğunlukla da Beck'in kucağındayım. Elini tenime sürtmeye devam ediyor ama daha fazla kuzeye gitmiyor.

Beck'in gözleri televizyondan ayrılmıyor, bu da durumu daha da ateşli kılıyor. Ya dokunuşunun üzerimde yarattığı etkidenden tamamen habersiz ya da gerçekten programa veriyor.

Diziyi izlemeyi uzun zaman önce bıraktım.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı omzuna yaslarken tanıdık kokusunu içime

çekiyorum. Bir sonraki fark ettiğim şey fısıltılar.

"...onu burada mı bırakayım?" Cressida'nın sesi.

"Dün geceyi yerde geçirdi. Bu bir yükseltme." Bu sefer Emma. Gözlerimi açmak istemeyerek inliyorum.

"Buradan sonrasını ben hallederim." Beck.

"Harika. Ben yatmaya gidiyorum," diyor Anne. "Önceki antrenman okudu."

Cressida, "Dün kaybetmiş olsaydık ne kadar korkunç olurdu bir düşünsene," diyor. Sesi azalıyor ve Emma'dan bir şey duymuyorum, o yüzden çoktan yukarı çıkmış olmalı.

Göz kapaklarım çatlıyor. Oturma odasında sadece ben ve Beck

varız. "Yatmaya hazır mısın?" diye soruyorum.

"Belli ki öylesin," diye yanıtlıyor sırtarak.

Ayağa kalkıp gerinmeden önce gözlerimi deviriyorum, sonra da merdivenlere yöneliyorum. Beck de peşimden geliyor.

Üst kattaki koridor boş, benimki hariç tüm kapılar kapalı. Beck hemen arkamdayken odama ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Fazla alçakgönüllülükle ya da pijamayla uğraşmadan, daha önce giydiğim eşofman altımı . İç çamaşırım ve çarşafların arasında bıraktığım tişörtümle yatağa girmeden önce çıkarıp -onu göstererek-

Beck boxer'ına kadar soyundu, sonra benimle yatağa tırmandı.

O ışığı önce, şu kadar söylemeye korktuğum kelimeleri söylüyor. "*Ich liebe dich*." Beck yanımda şaşkın bir heykele dönüşüyor. "Ne?" Sesi boğuk çıkıyor.

Bunu uzatmaya ya da bana tekrar söyletmeye çalıştığını bile sanmıyorum. Sanırım onu gerçekten tamamen hazırlıksız yakaladım. Ya da telaffuzum o kadar kötü ki ne dediğimi anlamaya çalışıyor. "*Ich liebe dich*," diye tekrarlıyorum, daha dikkatli bir şekilde.

Bu sefer daha kolay çıkıyor. Zıplıyorum. Düşüyorum. Uçuyorum. Ve bu korkutucu. Ama olabileceği kadar korkunç değil, çünkü yere indiğimde Beck'in orada olacağına güveniyorum.

"Almanca öğrenmişsin," diyor. "Üç kelime. O kadar da etkileyici değil."

Derin bir nefes çekiyor. Sesi dengesiz geliyor. Beck'i kızgın ve şaşkın gördüm. Alaycı ve tahrik edici. Tatlı ve anlayışlı. Onu hiç *böyle* görmemiştim. Yüz hatları keskinleşiyor, duyguları onları daha sert ve yontulmuş gösteriyor. "Seni seviyorum, Saylor Scott."

Öyle olmasını umuyordum. Cevap verse de vermese de ona söylemek istiyordum. Ama söylemeye karar verirse hazırlıklı olduğumu düşündüm.

Ben .

Çünkü bu kelimeleri başkalarından duymak ya da farklı kombinasyonlarda söylemek bir şeydir. Birinin bunları size söylemesi ise tamamen başka bir konudur.

Samimiyetle çaldıklarını duymak için.

"Ben söyledim diye sen de söylemek zorunda değilsin," diyorum ona. ". Bunu uzun söylemek istiyordum." "Öyle mi?"

Beni öpmek için eğildi. "Evet. *Ben de seni seviyorum.*"

Telaffuzumun berbat *olduğu* ortaya çıktı. Gülmemeyi başarmasına şaşırdım.

Beck ışığı söndürüyor, sonra uzanıyor. Göğsüne sokulup gözlerimi kapatıyorum. Vücuduna karşı rahatlıyorum. Yön değiştirmiyorum.

Ben kaçmam.

İlk ve son kez, kendimi tamamen düşmeye bıraktım.

EPILOG

BECK

Saylor'ın çocukluğunun geçtiği evin sessiz oturma odasında iğne atsan yere düşmez.

Bu ifadeyi hiç anlamamıştım. Ta ki şu ana kadar, ortalık o kadar sessiz ki terli avuçlarımı şortumun pamuklu kumaşına sürttüğümde çıkan sesi duyabiliyorum. Kendi kalp atışlarımın sabit *vızıltısını* yakalayabiliyorum. Marcus Scott elindeki bardaktan bir yudum su alıyor ve yemin ederim yutkunduğunu duyabiliyorum. Karısı Sandra onun yanında kayıyor, benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyor.

Bunu nasıl soracağıma karar vermeye çalışırken her zamanki özgüvenim yerini kararsızlığa bıraktı. Sormam gerekip gerekmediğine bile. Arka kapı açılıp kapanıyor, ayakkabı ve yeni yürümeye başlayan bir çocuğun mırıltıları eskiden sessiz olan evi dolduruyor.

Sesler karşısında rahatlama ve dehşet arasında bir yerdeyim. Belki de bu bir işarettir. Bu babasıyla yalnız konuşmak için tek şansımdı.

Bir dakika sonra Hallie kapıda beliriyor, oğlu bir kalçasına dayanmış, kocası da hemen arkasında. Gözleri garip üçlümüzün üzerinde geziniyor; Marcus ve Sandra kanepede, ben de hiç kullanılmamış gibi şöminenin koltukta oturuyorum.

"Çadırı aldılar," diye duyurdu.

Marcus büyük kızına bakıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak hızlı bir nefes alıyorum. Ciğerlerim sanki görünmez bir yumruk tarafından sıkılıyormuş gibi gergin ve daralmış hissediyorum.

"Harika. Teşekkürler, tatlım."

Babası daha konuşmasını bitirmeden Hallie'nin dikkati tekrar bana yöneldi. "Burada her şey yolunda mı?"

"Adler kısa bir konuşma yapmak istedi." Marcus konuşurken bana yeniden odaklanıyor, beklenti dolu ifadesi bunu söylediğimi ve başka bir şey söylemeyi başaramadığımı hatırlatıyor.

"Öyle mi?" Hallie beni incelerken kaşları kalkıyor, Matthew Jr. küçük eliyle tutarken irkilmiyor bile. Matt, "Gitmeliyiz," diyerek beni . "Ufaklık uykusunu kaçırdı, bu yüzden öfke nöbeti geçirme ihtimali yüksek.

dakika."

Bana yönelttiği anlayışlı bakışın çocuğunun uyku düzeniyle bir ilgisi yok görünüyor.

Belki de bunu nasıl yapacağım konusunda Matt'ten tavsiye istemeliydim. Muhtemelen Hallie'ye evlenme teklif etmeden önce Bay Scott'la da benzer bir konuşma yapmıştır.

Ama Hallie'nin babasıyla ilişkisi Saylor'inkinden çok farklı. Matt ve Hallie'nin ilişkisi de Saylor ve çok farklı. Ayrıca Matt başka bir ülkede yaşamıyordu.

Bu yüzden tavsiyesinin o kadar da faydalı olacağından emin değilim.

Hallie başını sallıyor ama isteksiz bir ve yüzünde meraklı bir ifade var. "Parti harika geçti baba. Bence Saylor gerçekten çok eğlendi ve bu harikaydı-"

"Ona evlenme teklif edeceğim."

Sonunda, son on dakikadır -son birkaç aydır- zihnimde dönüp duran kelimeler ortaya çıkıyor. Ve çıkar çıkmaz, havada asılı kalırlar, iğne ucu kadar sessizliğe geri döneriz.

Boğazımı temizliyorum, ilk cümle çıktığına göre sonraki kelimeler biraz daha kolay akıyor. "Geleceği hakkında karar vermek zorunda kalmadan önce *bu işin içinde* olduğumu, bizim emin olduğumu bilmesini istiyorum. Artık mezun olduğuna göre Saylor profesyonel bir sözleşme imzalayabilir. Bir Alman takımını düşüneceğini umuyorum. Çalışma izni almak o kadar da zor değil ama eğer biz..."

Sesimi bırakıyorum ve nefes veriyorum.

"Lojistik gerçekten önemli değil. Mesele şu ki, Saylor'ı seviyorum. Hayal her şeyi başarmasını istiyorum. Ve yanında olmak istiyorum. Ne olsun yanında olacağımı *bilmesini* istiyorum."

Marcus'a anlamlı bir bakış atıyorum, ne demek istediğimi daha fazla hecelelememe gerek kalmadan anlayacağını umuyorum.

Saylor'un, annesinin fiziksel ve babasının duygusal olarak yaptığı gibi onu terk etmeyeceğini bilmesini istiyorum. Evlilik cüzdanı bir garanti olmasa da, zaman ve verdiği sözler dışında ona sunabileceğim en iyi şey bu.

Marcus'un ifadesi nötr, dikkatlice öyle. Onu okumakta hiç bu kadar zorlanmamıştım. Şok olduysa bile bunu iyi saklıyor. Başka bir parti vermeye meyilli gibi de görünmüyor.

Ve hiç soru sormadığımı fark ettim.

"Yani, demek istediğim-"

"Sumter Caddesi'ni yeniden yüzeye çıkarıyorlar." Kapı çarparak açılıyor, ılık bir rüzgâr oturma odasına giriyor ve tekrar çarparak kapanıyor. "Her yerde inşaat araçları ve polisler yolu ."

Bir saniye sonra Saylor beliriyor, spor ayakkabılarını tekmeliyor ve aynı anda sarı at kuyruğunu yerinde tutan lastiği çıkarıyor. Her zaman hareket halinde, her zaman gelmek için bir sonraki zorluğu arıyor.

Bu farkındalığın huzursuzluğu yutuyorum.

Saylor Scott benim için o. Başka hiçbir kadın onunla kıyaslanamaz. Neredeyse tam bir yıldır hayatımda ve biz tanışmadan önce neye benzediğini zar zor hatırlıyorum. O beni bir yenmeden önce, kadınlar sadece... oradaydı. İlgi ve oyunlar eğlenceliydi. Gurur okşayıcı. Karşılıklı olarak zevклиydi.

Ama Saylor bir süpernova inceliğiyle karşıma çıktığında tüm cazibesini yitirdi. Uzun mesafeli ilişkimiz hiçbir zaman bir fedakârlık gibi gelmedi, çünkü başka birini istemiyorum. Onun aradığım kişi olduğuna emin olmam için binlerce neden ama hiçbir -ya da hepsi- ona karşı hissettiklerimi olarak ifade edemez.

"Vay be." Saylor çatık kaşlarıyla oturma odasına bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Burada garip bir hava var." Ceketini çıkarıp kanepenin koluna atıyor ve bakışları bana yöneliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Biz de tam partinin ne kadar başarılı olduğunu konuşuyorduk," diyor Hallie. "Bütün kasaba sevgilisi için geldi."

Sarı saçları yüzüne dökülürken Saylor'un burnu kıvrılıyor. "Cidden herkes bana böyle mi diyor? *Kasabanın sevgilisi* mi?"

Hallie sırtıyor. "Seni tanıyan hiç kimse."

Saylor kanepeye alay ediyor. "Çoğu Beck'i görmeye geldi." Bana sırtlamak için başını çeviriyor ve ben de gülümsemeyi başarıyorum.

Şaka yapıyor.

Ama gördüğüm ilgi ve dikkat hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Saylor kendi şartlarıyla iyi tanınmak istiyor. Kendi yetenekleriyle. Kadın futbolunun benimle ilişkilendirildiği için değil, yeteneği nedeniyle daha fazla ilgi görmesini istiyor.

"Sadece kadınlar," diyor Hallie.

Saylor gözlerini deviriyor.

Beni önemseydiğini biliyorum. Beni sevdiğini söyledi ve bunu gösterdi.

Ama futbol söz konusu olduğunda onun öncelik listesinde nerede yer aldığından emin değilim. Kariyerlerimizde çok farklı iki yerdeyiz. Onunki henüz zirveye ulaşmadı. Ve ben her ne kadar aksini iddia etsem de, benimki muhtemelen ulaştı.

Saylor'un umduğu her şeyi başaracağından hiç şüphem yok.

Ben mi? Ben kilometre taşlarına ulaştım. Kendimi kanıtladım. Yakın zamanda emekli olmaya niyetim olmasa da, bu üzerimdeki baskının bir kısmının kalktığı anlamına geliyor. Saylor aynı zihniyeti paylaşmıyor.

Bir sonraki hamlesiyle ilgili çok fazla ayrıntı konuşmadık, sadece soyut terimlerle konuştuk. Ancak kariyeri için en iyisi ile bizim için en iyisi muhtemelen ikiye ayrılacak ve neyi feda istediğinden emin değilim. İlişkimiz için endişelenmiyorum ama etkileneceğinin de farkındayım.

"Siz dışarı mı çıkıyorsunuz?" Saylor kız kardeşine sorar. Hallie başını sallar. "Matthew düşmek üzere."

Saylor ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür, yeğenini alır ve havaya kaldırır. Küçük kolları ve gülüyor. Bu manzara beni gülümsetiyor. Onunla çocuk sahibi olmak istiyorum - eğer o bu adımı atmaya hazırsa. Sanırım bunu en sevdiğim kafede Matthew ile konuşurken duyduğumda anlamıştım.

Saylor, Matthew'a el sallarken ona sırtarak, "Bana uyanık gibi geldi," diyor. "Akşam yemeğine kalabilirsiniz." Hallie cevap vermeden önce ben konuşuyorum. "La Central'da rezervasyon yaptırdım," diyorum Saylor'a. "Hallie güzel bir yer olduğunu söyledi."

Hallie biraz sırtıyor, sanki ondan neden bir restoran tavsiyesi istediğimi birden fark etmiş gibi. Umarım bu iyiye işarettir ama bir bilesem.

"Gitmek zorunda değiliz," diye ekliyorum çabucak. "Bu sadece bir-"

"Hayır. Akşam yemeği kulağa harika geliyor. Ben gidip duş alıp üstümü değiştireyim." Saylor yeğenini Hallie'ye geri verir, kız kardeşinin ailesiyle vedalaşır ve üst kata çıkar.

Hepimiz Saylor'un merdivenleri tırmanan ayak seslerini dinlerken, onun gidişinin ardından daha ağır bir sessizlik hakim oluyor. Önce Hallie konuşuyor. "Tamam, biz çıkıyoruz. Güle güle!" Bana baktı. Göz kırıyor. "İyi şanslar."

Başımı sallıyorum, alaydan çok duyguyu kaydediyorum. Şansa *ihtiyacım* olacak.

Saylor'ı tanırım. Ama yine de beni düzenli olarak şaşırtmayı başarıyor. Dürüst olmak gerekirse, nasıl tepki vereceği hiçbir fikrim yok.

Ön kapı Hallie, Matt ve Matthew Jr.'ın arkasından kapandığında Sandra ayağa kalkar. "Tüm motivasyonumu kaybetmeden önce buzdolabını yeniden düzenlemeliyim. Yemek şirketi bütün artıkları oraya doldurmuş."

Bana bir gülümseme gönderiyor, ben de ona karşılık veriyorum. Buzdolabının yeniden düzenlenmesi gerekebilir ama bunun bana ve Marcus'a biraz zaman kazandırmak için bir girişim olduğundan eminim.

Yalnız oturur oturmaz konuştu. "Saylor yıllardır hiçbir konuda benden izin . Söyleyeceğim tek bir kelime bile onun için bir fark yaratacakmış gibi davranmana gerek yok, Adler."

"Sormaması umursamadığı anlamına gelmez," diye dikkatle cevap veriyorum.

Marcus'u severim. Kızlarını yetiştirme şeklinden nefret ediyorum. Saylor ona hâlâ kızgın ve onun adına ben de kızgınım. Ama pişmanlıkları olduğunu biliyorum ve onun da olmasını istemiyorum.

"Sen ne dersen de ona soracağım," diye devam ediyorum. "Ama senin onayını almak istiyorum." "Elbette var," diyor bana. Ağzının köşesi kıvrılıyor. "İyi, uh, şans."

Sabit telefon çalıyor, ardından mutfaktaki Sandra arıyor. Marcus ayağa kalkıyor, bana cesaret verici düşündüğüm bir gülümseme sunuyor, sonra kapıya yöneliyor.

Beni düşüncelerimle baş başa bırakarak.

Küçük bistroya adımımızı atmaz biri Saylor'ın adını sesleniyor. öğleden sonraki mezuniyet partisinin bir . Oradaki herkes onunla konuşmak istiyordu.

Kahverengi saçlı, uzun boylu bir adamla selamlaşmak için döner. "Hey, Andy."

"Babanın düğününden beri seni görmedim," diyor adam -Andy-. "?" "İyiyim." Saylor gülümsüyor. "Mezun oldum."

"Evet, bütün kasaba duydu." Andy sırtıyor. "Partiyi erken kaçırdığım için üzgünüm."

Yüzünde gerçek bir pişmanlık var. Sormadan, onunla bir geçmişi olduğundan eminim. Eski bir sevgiliyle karşılaşmak bu geceye başlamak pek de istediğim bir şey değildi.

"Pek bir şey kaçırmadın," diye yanıtlıyor Saylor, sonra bana bakıyor. "Bu benim erkek arkadaşım Beck. Andy ve ben liseye beraber gitmiştik."

"Ve ortaokul. Ve ilkokul. Artı anaokulu." Andy sırtıyor, sonra dikkatini bana çeviriyor ve elini uzatıyor. "Ünlü futbolcu.

Tanıştığımıza memnun oldum, dostum."

Elini sıkarken gülümsemeye zorluyorum, tutuşum gerçekten gerekenden biraz daha sıkı. "Dünyanın geri kalanı buna futbol diyor."

"Doğru, doğru. Mantıken mantıklı sanırım." Andy Saylor'a bakıyor. "Bugünlerde ne diyorsunuz?"

"Kazandığım spor," diye yanıtlıyor.

Andy sırtıyor. "Bu cevabın geleceğini tahmin etmeliydim."

Ses tonu -ifadesinden bahsetmiyorum bile- fazlasıyla hayranlık uyandırıcı bir hal aldı. Masamızı bulmayı önermek üzereydim ki Saylor benden önce davrandı.

"Seni gördüğüme sevindim Andy. olsun."

Elini benimkinin içine sokuyor ve beni hostes standına doğru çekiyor. Rezervasyon için adımı söylüyorum. Kadın masamızı göstermeden önce bana biraz aval aval bakıyor. İçki bardaklarımızı dolduruyor ve menüleri dağıtıyor.

"Burada yiyecek bir şey bulabilecek misin?" Saylor menüyü açar açmaz soruyor.

Ona baktım. Ve hemen ne söyleyeceğimi unutuyorum. Mum ışığında kelimenin tam anlamıyla parlıyordu, saçları altın dalgalar halinde dağılmıştı. Daha önce partide giydiğinden farklı bir elbise giymişti, bu daha koyu ve daha düşük kesimliydi.

Göz kamaştırıcı. Ona bakarken *sersemlemiş* hissediyorum.

Beni bakarken yakalayınca başını kaldırıp . "Ne oldu? Yüzümde bir şey mi var?"

"Hayır."

Başka bir şey söylemediğimde kaşları kalkıyor. "Tamam. Menü hakkında beni duydun mu? Çünkü ben hiç lahana turşusu, sosis ya da-

. "Alman yemekleri hakkında tamamen yanlış bir izlenime sahipsin." "O

kadar da yanlış olamaz. Orada iki ay yaşadım, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum."

Bana geleceği konuşmak için mükemmel bir başlangıç öneriyor - bahsediyor. Ama ben bunu nasıl karar vermeden garson siparişlerimizi almak için beliriyor. Tekrar gittiğinde, an geçmişti.

Akşam yemeğinin geri kalanı güzeldi. Yemekler lezzetli ve atmosfer romantik. Ama her geçen dakika sinirlerim daha da geriliyor.

Bunu tam olarak nasıl yapacağıma karar vermedim. Saylor ilgi odağı olmayı seviyor ama bazı ilgi odağı olma biçimleri onu rahatsız ediyor. Beni Kluvberg'de ziyaret ettiğinde ve birlikte fotoğraf çektiğimizde bundan nefret etti. Ben de bunun sadece ikimize ait bir an olmasını istiyorum. Özel bir şey ama . Yarın ayrılıyorum ve bu yolculuk çoğunlukla

ciddi bir konuşma geçmeden üniversite mezuniyetini kutluyoruz. Ona nerede durduğumu tam olarak eve dönmek istemiyorum.

Restorandan telefonum cebimde çalıyor. Sophia'dan bir mesaj.

"Ona benden selam söyleyin," diyor Saylor, ekrandaki ismi görünce. "Ve partide onu özlediğimizi söyle."

"Söylerim," diye yanıtlıyorum.

Ama Sophia'nın partiyi sormak için mesaj atmadığını biliyorum. Yüzüğü seçerken onu da yanımda götürdüm ve o zamandan beri durmadan mesaj atıp ne zaman evlenme teklif etmeyi planladığımı soruyor. Muhtemelen bir sonraki mesaj Hallie'den gelecek.

Adımlarım otomatik olarak park halindeki arabaya doğru yöneliyor. Saylor beni ters yöne, büyük bir tuğla binaya doğru çekiyor.

Arkasında futbol sahası var, kale direğinin tanıdık şekli buradan görülebiliyor.

Binaya doğru yürürken bana "Burası benim liseye gittiğim yer," diyor. "Siz Dünya Kupası'nı kazanırken ben burada oynuyordum."

"Sen de bir tane kazanacaksın," diye cevap veriyorum. "Muhtemelen birden fazla."

Saylor gülümsüyor, sonra beni sahaya doğru çekiyor. Ortaya inmeden önce bile nereye gittiğini biliyorum. "*Sonunda* yıldızlar göründü," diyorum, gökyüzünün siyah zemininde beyaz oluşan iğne uçlarına bakarak.

Gülüşü hafif ve mutlu, sesi yukarıdaki manzaradan daha güzel. "Bir kez olsun zamanlamayı doğru yaptık." Bunu her yaptığımızda gün ortasıydı.

"Zamanlamadan bahsetmişken... Yaz transfer 1 Temmuz'da açılıyor," diyor bana.

Gerildim. "Biliyorum."

Uzun bir duraklama oldu. "Rosenbauch ilgileniyor. Menajerim dün aradı."

FC Rosenbauch, Kluvberg'e en yakın Alman kadın takımı. Annemin oynadığı takım. Christina Weber'in oynadığı takım. Mükemmel bir dünyada, Saylor'ın oynayacağı yer. *Benim* mükemmel dünyamda. Ama bu *onun* kariyeri.

"Diğer takımlar da ilgileniyor, değil mi?" diye sordum. "Tabii ki ilgileniyorlar."

Ağır bir an olmasına rağmen, kendine olan güvenine sırtıyorum.

"Ama Rosenbauch bir teklif yaparsa, kabul."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Saylor. Ne benim için ne de bizim için." Onu hiçbir şekilde geride tutmak istemiyorum. Çünkü o üzerimizdeki yıldızlardan daha parlak ve ben bunu herkesin görmesini istiyorum. Çünkü bunun sonunda bana kızmasından ya da ilişkimizden pişman olmasından korkuyorum.

"düşündüğün için mi?"

Elimi cebime ve bütün gece orada duran kadife kutuyu çıkardım. Karnının üzerine koyuyorum. "Çünkü nerede oynamaya karar verirsene ver başaracağımıza. İstedğin takımla sözleşme imzalamayı ve kararını destekleyeceğimi bilmeni istiyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ne olursa olsun bu işi başaracağız."

Gözleri benimle kutu arasında gidip geliyor. "Bu..."

"Evet. Hazır olup olmadığından emin değilim ve hazır değilsen de sorun değil. Ama hazır *olduğumu* bilmeni istiyorum. Bana bir ay içinde cevap verebilirsin. Ya da bir yıl. On yıl sonra. İki yıl içinde Kluvberg'le olan kontratım bitecek. Daha fazla seçeneğim olacak. Şimdi neye karar verirsene ver, bu sonsuza kadar sürmeyecek."

"FC Kluvberg'den ayrılıp başka bir takımda mı oynayacaksın?" "Evet."

"Senin için bir futbol dahisi çıkaramayacak kadar yaşlanana kadar İngiltere'de bile benimle evlenir misin?"

Gülümsüyorum. "Evet."

Bana bakıyor, dişleri alt dudağına batıyor. "Bu süper romantik bir teklif değildi." Avucumla yüzümü ovuşturarak nefes veriyorum. "Evet, biliyorum. Ben-"

Eli benimkini buluyor ve onu tekrar görebilmem için gözlerimden çekip alıyor.

"Mükemmeldi." "Sana hiç sormadım bile."

"Öyleyse sor."

Derin bir nefes alıyorum. "Saylor Scott, benimle evlenir misin?"

Gülümsüyor, hiç şaşırma belirtisi yok. Görmekten en çok endişe ettiğim şey buydu, bu adımı düşünmemiş olmasından endişeleniyordum. Sonra fark ettim ki... "Yüzüğü, değil mi?"

Kutuyu açıp yüzüğü çıkarıp parmağına geçirirken sırtışı muzipleşiyor ve bir sırtışa dönüşüyor. Sol elini üzerimize kaldırıyor, devasa elmas gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha parlak bir şekilde parlıyor. engelliyor.

"Daha büyük olacağını."

Homurdanıyorum.

Saylor çenesini omzuma yaslayacak şekilde dönüyor. "Şaka yapıyorum. Bayıldım. *Seni* seviyorum." Parmakları yanağımdan alnıma doğru ilerliyor ve saçlarımın bir kısmını geriye doğru tarıyor. "Bunun var olmadığından o kadar emindim. Ama sen... sen beni yeniden mutlu sonlara inandırdın."

Çoğu ölçüye göre olağanüstü bir hayatım oldu. Çoğu insanın sadece hayalini şeyleri başardım. Şampiyonluklar kazandım.

ve önemli insanlarla tanıştım. Şöhretle karşılaştım ve zenginliğin tadını çıkardım. Buna kıyasla, aşık olmak kulağa sıradan geliyor. Çoğu insanın en az bir kez yaşadığı bir şey. Nişanlanmak da öyle. Bu büyük, ortak bir söz.

Ama yıldızların altında Saylor'ı öperken biliyorum ki hayatımdaki hiçbir an bundan daha önemli olmayacak.

SON

Emma Watkins'in hikayesini [Başladığımız Yere Geri Döndük](#)'te okuyun!

Ve okumaya devam edin / ya da Sophia Beck'in kitabı [All The Wrong Plays](#)'göz atın!e bir

TÜM YANLIŞ OYUNLAR

Sophia

Güneş ışığının ilham verici bir yanı var.
 gelmek istesenez bile yapamazsınız. Işıldar, parlar ve parlamaya devam eder. Sizi varlığını kabul etmeye zorlar.
 Asla gizlenmiyor, ki şu anda yaptığım da tam olarak bu.
 Plastik sandalyenin arkasına yaslanıp Adidas'ımı önümdeki boş koltuğa dayadığımda biraz sinirleniyorum.
 Spor ayakkabılar kıyafetimin geri kalanıyla uyumlu değil. Noah bana bizim için planladığı eğlenceli öğleden sonrasının *burada* gerçekleşeceğini söyledikten sonra, dairemden ayrılmadan önce son dakikada bir değişiklikti.
 Bir Cumartesi öğleden sonrasını geçirmek için gönüllü olarak seçeceğim en son yerde sıkışıp kalmış olmam yeterince kötü. Bu elbiseyle giymeyi planladığım topuklu sandaletlerin mahvolmasını göze alamazdım. Ya da bir futbol stadyumunu ziyaret ederken güzel ayakkabılarımı heba edemezdim.
 En azından güneş ışığı var.
 Ve buraya kadar, kargaşadan ve taraftarlardan uzakta, başka bir yerde D vitamini alıyormuşum gibi davranmak çok kolay.
 Sieg Stadyumu'na geldiğimizden beri ilk kez rahatlıyorum.
 Sert, sıcak plastik en rahat dinlenme noktası değil, ama en azından kulağımın dibinde gevezelik eden ve bir bilgisayara erişimi olan herkesin öğrenebileceği istatistikleri sıralayan kimse yok. Tabii *isterlerse*.
 Noah Hahn duyunca herkes gibi *futbolu* düşündü. Geçen hafta sonu bir barda flört ettiğimizde söylediklerimin çoğunu dinlemediğini kanıtlayarak, herkes gibi benim de bu sporu sevdiğimi varsaydı. Sonra da bu hafta sonu beni FC Kluvberg'in maçına götürmenin mükemmel bir sürpriz olacağına karar verdi.
 Ona *futboldan nefret ettiğimi* hiç söylemedim ama söylemem gerekirdi. Bu sporu her getirdiğinde konuyu hızla değiştirmenin bunu açıkça ifade edeceğini düşündüm.
 Yanılmışım.
 Ya da Noah o kadar habersiz.
 Sonuç aynı, ben de.
 Sahayı balkonun sondan dördüncü sırasından izliyormuşum gibi davranmaya gerek yok, bu yüzden öğleden sonra güneşinin yüzümü ısıtmasına izin vermek için başımı arkaya eğiyorum. Parlak ışınlara gömülmek, süregelen sıkıntımı biraz daha gidermeye yardımcı oluyor. Hafif bir esinti yanağımdaki birkaç sarı teli savuruyor.
 Noah'ya beş dakika önce soda alacağımı söyledim. Etrafımdaki boş koltuklardan da anlaşılacağı üzere, stadyum yetmiş bin kişilik kapasitesinin yakınından bile geçmiyordu. Ağustos ortasında sezon resmen başlamadan önce bir hazırlık maçına gelecek kadar kendine saygısı olan her taraftar, Noah gibi alt katlardan birinde, aksiyona daha yakın bir yerde koltuk satın almıştır.
 Buraya yalnızlık için çıktım, manzara için değil. Sahanın kenarına geri dönmeden önce on dakika daha bu tadını çıkarabileceğimi düşünüyorum. Maç bittikten sonra Noah'ne diyeceğimi planlıyor olmalıydım -sorun *sen değilsin; sorun futbol takıntın* belki de- ama bunun yerine başımı arkaya gözlerimi kapatıyor ve güneşin tadını çıkarıyorum. Bugün dışarıda düşünmek için fazla güzel.

Belki Noah beni evime bıraktıktan sonra yürüyüşe çıkarım. "Benim yerimdesin."

Bu cümle beni ürküttü. Son baktığımda burada tamamen yalnızdım. Ses solumdan geliyor, sıcağa rağmen tüylerimi diken diken eden derin bir baritonla. Birinin konuşma sesine, daha çok ne söylediğine hiç kadar önem vermemiştim. Ama heceler yaz havasında, nemin yanı sıra elle tutulur bir varlık olarak asılı kalmış gibi görünüyor.

Başım otomatik olarak sese doğru dönüyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Gözlerimi kısarak parlak güneşi kısmen engelleyen gölgeye bakıyorum. Uzun boylu ve koyu renk saçları var ve daha sessiz bir manzaraya bakmak zorunda kalmadan önce yanan retinalarımın emebildiği şey bu.

Etrafımızı saran boş sandalyeler denizine bakıyormuş gibi yapıyorum. "*Ciddi* misin?" Benimle o dilde konuştuğu için İngilizce cevap veriyorum. Aksanı Amerikan aksanı. Ses tonu kaba, bu da her dile tercüme edilebilir.

Kuşe kâğıttan bir dikdörtgen doğrudan yüzümün önüne konuyor. Bileti en altta yazılı olan E sırasını ve dört numaralı koltuğu bulana kadar tarıyorum, sonra şu anda koltuğun sağındaki koltuğa bakıyorum. Beş. Meğer gerçekten de onun koltuğundaymışım.

Ama kim bir yabancıнын üzerine yürür ve başka koltuklar -bir *sürü* başka koltuk- varken taşınmasını talep eder?

İyi bir koltuk bile değilken mi? Futbol sahası buradan yeşil-beyaz bir posta pulu gibi görünüyor. Gözlerimi güneşten korumak için elimi kaldırıyorum. Bu adamla yüzleşmek için kalıcı görme kaybını göze almaya niyetim yok. Ama *lanet olsun*, ona bakmak bir hata. Şansımı körlükle denemeliydim.

Top şapkası, güneş gözlüğü takıyor ve yüzünde sinirli bir ifade var. Bunların hiçbirisi şüphesiz şimdiye kadar gördüğüm en seksi adam olduğu gerçeğini gizlemiyor.

Ağabeyim Adler, profesyonel olarak futbol oynuyor. Uluslararası bir şöhret. Ortaokula birlikte gittiğim duvarında onun posterı vardı, bu asla garip . Annem ve babam da futbol efsanesi olarak kabul edilir, uzun süre önce emekli oldular ama hala geçerliler. Aile üyelerimin başarıları nedeniyle pek çok ünlü aktör, model ve sporcunun çevresinde bulundum. Çoğu kendi sektörlerinde yetenekli olmalarının yanı sıra yakışıklıydı da. Yine de onlarla tanışmak hiç *böyle* hissettirmemişti.

Bu adamın yakıcı bir varlığı var. Altın teni ve koyu saçları bana güneşi ve isi hatırlatıyor. Oksijen alevleri besler.

Bol miktarda içermesi gereken sıcak havadan yeterince çekmekte aniden sorun yaşıyorum.

Boğazımı temizleyip başka tarafa bakıyorum. Onunla uzun süreli göz teması, güneşle olacağından daha zarar verici. Bu Noah'dan daha kısa bir mola.

Sanırım *gerçekten* bir soda alabilirdim. Elim boş dönmek, üzerinde düşündüğüm aldatmaca bulmacasının bir parçası değildi.

Gerçi Noah'nın benim uzun süreli fark etmeyecek kadar maça odaklanmış eminim. "Peki. Ben gidiyorum," diyorum.

"Unut ." Yabancı uzun boyunu hemen yanımdaki koltuğa katlıyor. Plastiğin içine yerleşirken çıplak kolu benimkine değiyor.

Her sinir ucum bunu hissediyor.

"İnsanların bütün bir maç boyunca bunlarla oturduğuna inanamıyorum." Sandalyede benimle aynı pozu alana kadar kayıyor-ayaklar yukarıda ve kambur.

Şimdiye kadar tek yaptığı bana kaşlarını çatmak oldu. Ona sessizlik muamelesi .

Bunun yerine merakımdan, "Çok fazla Kluyberg maçına gitmedin mi?" diye sordum.

"Bu benim ilk oyunum."

Yüzü sahaya odaklanmış. Tek görebildiğim, şapkasının kenarıyla gölgelenen mükemmel profili.

Düz çizgileri ve keskin açıları gözlerimle takip ediyorum. Çenesi hafif bir koyu kirli sakalla kaplı ama bu, kemik yapısının bir manken izcisini ağlatacağı gerçeğini kamufle etmek için pek bir şey yapmıyor. Siyah bir tişört ve siyah bir atletik şort giyiyor. Ve gülünç derecede formda. Geniş omuzlarının ve güçlü kalçalarının belirginliğini giydiği kıyafetlerden görebiliyorum. Kasketinin kenarına uzanıp onu daha da aşağı çekerken tendonlarının dalgalanışını izleyinSol kolu bir kol dövmeyle kaplı, siyah mürekkep, onu süzdüğümü fark edeceğinden endişelenerek başka tarafa bakmadan önce onu süzmek için kendime tanıdığım kısa seçemediğim şekillerden oluşan bir girdap. Maçı izlemeye niyetli görünüyor, ancak havacı güneş gözlüklerinin arkasından gözlerinin tam olarak nereye baktığını .

Onunla ilgili tek çekici şey derin sesi değil.

Huysuz kişiliği ve tahsis edilmiş koltuklarla ilgili tuhaf takıntısı dışında, bu yabancıda sevmediğim hiçbir şey bulamadım, ki bu rahatsız edici.

Evet, gülünç derecede yakışıklı ama ben genelde bu kadar yüzeysel değilimdir. Bariz güzellik başka çirkinlikleri gizleyebilir.

"Amerikalı mısın?" Soruyorum.

"Evet."

"Burada ne işin var o zaman?"

Bana bakıyor. *Gülümstüyor*.

Ve beynim kısa devre yapıyor çünkü *vay canına*, ne kadar çekici. zaman çekici, ama özellikle eğlenirken. Ona ne sorduğumu unuttum. Sadece baktım.

Birdenbire, bir futbol maçına katılmak için harcanacağını bilmeden önce bu sabah görünüşüm için harcadığım ekstra zaman için minnettar oldum. Buraya geldiğimizden beri gözlerini sahadan ayırmayan ve ben esnemelerini arkasına oyunculara hayranlıkla bakan Noah tarafından çoğunlukla takdir edilmedi.

"Aletim başımı belaya soktu," diyor yabancı bana. Hâlâ bu tarafa bakıyor. Hâlâ sırtıyor.

Yine ciğerlerim nefes almayı unutmuş hissediyorum.

Bu tuhaf tepkiden sıyrılıyorum. Uzun aşık olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir kız olmamıştım. Bu sersemliğin bir his olduğunu unutmuşum; kontrolün bende olmadığı o kadar uzun olmuştu ki. Beynime fazla düşünmeyi kendini bırakması için yalvarmadığımdan beri.

"yok," diye cevap veriyorum.

Gülümsemesi büyüyor ve başımı döndürüyor. Nefes alıp hâlâ düzenli bir programa uymuyor.

"Sen mi?" diye soruyor, sanki bir yabancıyla penisini tartışmak onun için normal bir olaymış gibi. Belki de öyledir. Bu adamdan kesinlikle *umurumda değil gibi* güçlü hisler. Kolayca utanacak ya da başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursayacak bir tipe benzemiyor.

"Randevum var."

Etrafımızdaki boş koltuklara bakarak bir gösteri yapıyor. "Peki... randevuna ne oldu?" "Takıma ağzının suyu akarak bakmakla meşgul."

Dikkati tekrar benim üzerimde. Taktığı güneş gözlüklerinin arasından sızan yoğunluğu hissedebiliyorum, bu da beni kıvrınmaya itiyor.

"Futbolu sevmiyorsun."

İki dakika sonra, Noah'ın benimle geçirdiği saatler boyunca anlayamadığı şeyi "*Futbol*. Ve hayır, bilmiyorum."

"Neden?" Bu bir sorudan çok bir talep olarak ortaya çıkıyor.

Omuz silkiyorum. "Aşırı maruz kalma, sanırım."

Nedense cevabım onu eğlendiriyor. "İlginç."

"Büyük bir hayranın mısın?" "Gününe göre değişir."

Bu yanıttan ne anlam çıkaracağımı bilemediğimden kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Klubberg'de uzun süre kalacak mısın?" "Henüz emin değilim."

"Pek kararlı değilsin, değil mi?"

Boğazının arkasından bir eğlence sesi çıkarıyor ama bana başka bir tam gülümseme hediye etmiyor. "Kalemin var mı?" "Ah, evet."

Elini uzattı. Bir tükenmez kalem bulana kadar çantamı karıştırıyorum ve ona uzatıyorum. Biletinin üzerine bir şeyler karalıyor ve sonra kalemimle birlikte bana uzatıyor.

Yazdıklarına gözlerimi kısarak bakıyorum, rakamlar ancak Amerikalı olduğunu hatırladığımda anlam kazanıyor. Alay ediyorum.

"Telefon numaran mı? Buraya bir *randevu* için geldim."

"Görünüşe göre *randevundan kaçmak* için buradasın. Ayrıca, sana asılmıyorum."

Sırıtişi sinir bozucu. Sanki o ortaya çıkıp dikkatimi tamamen çekene kadar ne kadar sıkıldığımı biliyor. Sırf yüzündeki o beğenmiş ifadeyi silmek için biletini parçalara ayırmak istiyorum.

Ama ben bakmıyorum. Ona bakmaya devam ediyorum.

"Sen değil misin?" Sesimde yoğun bir şüphecilik var. Kulağa bencilce gelse de genelde böyle olur. "Hayır." *P* harfini iğrenç bir şekilde patlatıyor.

"Yani, bana numaranı veriyorsun çünkü..." Omuz

silkiyor. "Ne olacağını göreceğiz."

"Onu kullanacağımı mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım." "Daha önce *hiç* birine numaranı vermedin mi?" *Yalan söylüyor, değil mi? Bu nasıl mümkün olabilir?*

"Bir pilice değil."

"Neden olmasın?"

"Duyduğuma göre sizinle iletişime geçmelerini istiyormuşsunuz gibi bir izlenim veriyor." Homurdanıyorum. "Vay canına. Sen... bu... vay canına."

Neredeyse... *etkilenmedim*, ama yaklaştım.

İnanamıyorum. Tiksindim. *Biraz* da gururlandım.

Utanmaz bir oyuncu olduğunuzu itiraf etmenin kulağa çekici gelmesi için epik miktarda havalı olmak gerekir.

Kafamda uyarı ışıkları yanıp sönüyor. Bu adam tüm doğru hareketlere sahip. Ayağa kalkıyor.

"Başını belaya sokan şey bu mu?" Maçın sadece birkaç dakikasını izlemek için aldığı bileti göstererek sormadan edemiyorum.

"Bilmiyorum. ." Başını salladı ve sırttı, sonra da gitti. Kâğıt parçasını buruşturup atmak yerine ikiye katlıyorum. Numarasını kullanmayacağım ama saklayacağım.

YAZAR HAKKINDA

C.W. Farnsworth, spor, güçlü kadın başroller ve mutlu sonlar içeren çok sayıda yetişkin ve genç yetişkin aşk romanının yazarıdır. Charlotte Rhode

Island'da yaşıyor ve yazmadığı zamanlarda boş zamanlarını okuyarak, sahilde ya da Avustralya Shepard'ına sarılarak geçiriyor.

Onu Facebook'ta @cwfarnsworth), Twitter'da (@cw_farnsworth), Instagram'da (@authorcwfarnsworth) bulun ve yaklaşan yayınlar hakkında haberler için www.authorcwfarnsworth.com web sitesine göz atın!

Standalones

Dört Ay, Üç Kelime Gel Kır

Kalbimi Yine Bay Yanlışı

Kazanmak

Hiç Söylemediğim Gibi

Başladığımız Yere

Döndük

Fly Bye

İki Oldukça

Çirkin Vaat İçin Kalp

Kırıklığına Hizmet Et

Altı Yaz Düşecek

Ülkenin Kralı

Rakip Aşk

Şimdi Öp, Sonra Yalan

Söyle Şimdilik, Sonsuza

Kadar Değil

Kensingtonlar

Sahte

İmparatorluk

Gerçek

Pişmanlıklar

Gerçekler ve

Yalanlar *Cuma*

Gecesi Yalanları Salı

Gecesi Gerçekleri

Klubberg

İlk Uçuş, Son Düşüş Tüm

Yanlış Oyunlar

Holt Hockey Ünlü

Son Sözleri Bundan

Sonra Her Şeye

Rağmen

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

